

การออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบเรื่อง "Child Diary" สำหรับพ่อแม่มีใหม่

การศึกษาดิสรระ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาการออกแบบสื่อวัฒนธรรม
พฤษภาคม 2559
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยนเรศวร

**INTERACTIVE ELECTRONIC BOOK DESIGN “CHILD DIARY” FOR
INEXPERIENCED PARENTS**

TANAWIN SIRIRUANGRADSAMEE

**An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment
of the Requirements for the Bachelor of Fine and Applied Arts degree
in Innovative Media Design**

May 2016

Copyright 2016 by Naresuan University

ประกาศคุณูปการ

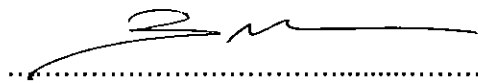
วิทยานิพนธ์ เรื่อง "การออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบเรื่อง "Child diary"

สำหรับพ่อแม่มีมือใหม่" ของ นายธนาวิน ศิริเรืองรัมย์

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบสื่ออนวัตกรรม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

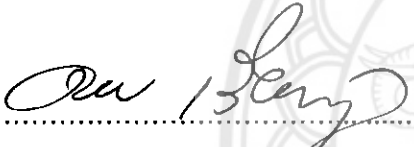
ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(อาจารย์ลินดา อินทรลักษณ์)

ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(อาจารย์ลินดา อินทรลักษณ์)

กรรมการ

(ดร.ดนัย เรียบสกุล)

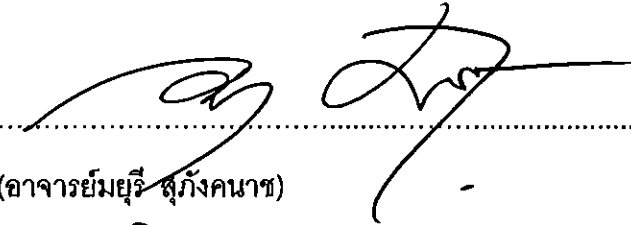

กรรมการ

(อาจารย์วิสิฐ จันนา)

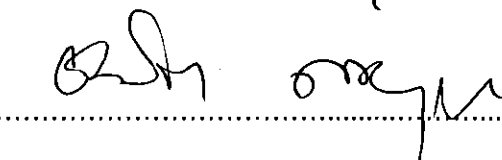
กรรมการ

(อาจารย์เสกสรรค์ ญาณปัญญาพันธ์)

กรรมการ

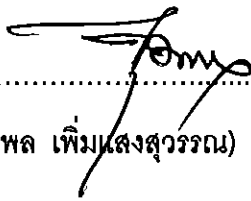
(อาจารย์ยมยวีร์ สุกังคณา)

กรรมการ

(อาจารย์ชวลิต ดวงอุทา)

.....กรรมการ
(อาจารย์วิสิฐ อรุณรัตน์นันท)

.....กรรมการ
(อาจารย์จุมพล เพิ่มแสงสุวรรณ)

อนุมัติ
.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. นิรัช สุดสังข์)
หัวหน้าภาควิชาศิลปะและการออกแบบ

ประกาศคุณูปการ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองภายในหัวข้อเรื่องการออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบ เรื่อง "Child Diary" สำหรับพ่อแม่มือใหม่ ได้สำเร็จลงได้ดีด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ลินดา อินทรลักษณ์ อาจารย์ที่ปรึกษา รวมถึงอาจารย์ในสาขาวิชาออกแบบ สื่อนวัตกรรมทุกท่านที่ไม่ได้เอ่ยนามที่ได้ให้ คำปรึกษาชี้แนะ ในเรื่องของการออกแบบด้วยการเอาใจใส่เป็นอย่างดี

ธนาวิน ศิริเรืองรัมย์

หัวข้อภาคนิพนธ์	การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองภายในหัวข้อเรื่องการออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบ เรื่อง "Child Diary" สำหรับพ่อแม่มือใหม่
ผู้ศึกษาค้นคว้า	นายธนาวิน ศิริเรืองรัมย์
ที่ปรึกษา	อาจารย์ลินดา อินทรลักษณ์
ประเภทสารนิพนธ์	การศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการออกแบบสื่อวัฒนธรรม, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2559)

บทคัดย่อ

การเลี้ยงดูเด็กในช่วงปฐมวัยนี้ต้องใช้ความใส่ใจและการดูแลเป็นพิเศษ บ่อยครั้งที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีปัญหาในการเลี้ยงดูบุตรหลานของตนต่างพบเจอและกังวล การจัดทำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นี้จะเสนอปัญหาที่ผู้ปกครองเด็กได้พบเจอ เช่น ลูกพูดไม่ชัด ลูกไม่ยอมนอน หรือ ลูกเริ่มพูดโกหก พร้อมหลักการและเทคนิครับมือต่างๆ เพื่อเป็นเครื่องมือให้ผู้ปกครองสามารถดูแลเด็กของทางได้ถูกต้องและเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้สังคมในอนาคตเต็มไปด้วยเด็กรุ่นใหม่ที่มีสมบูรณ์พร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ ด้วยการรับฟังปัญหา รับรู้สาเหตุด้วยรักและความเข้าใจเด็ก

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	2
1.3 ขอบเขตของงานวิจัย	2
1.4 วิธีการดำเนินการศึกษาและขั้นตอนการดำเนินงาน.....	2
1.5 นิยามคำศัพท์เฉพาะ	3
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
2.1 ข้อมูลที่เกี่ยวกับปัญหาของงานวิจัย	4
2.1.1 พัฒนาการด้านร่างกาย	4
2.1.2 พัฒนาการด้านอารมณ์	4
2.1.3 พัฒนาการด้านสังคม.....	5
2.1.4 พัฒนาการด้านสติปัญญา	5
2.2 ปัญหาส่วนใหญ่ของเด็กในช่วยปฐมวัย	6
2.2.1 เด็กไม่ชอบกินผัก	6
2.2.2 เด็กพูดไม่เพราะ	7
2.2.3 เด็กไม่ชอบอาบน้ำ	10
2.2.4 เด็กไม่ยอมนอน	11
2.2.5 เด็กพูดไม่ชัด.....	14
2.2.6 เด็กมีนิสัยชอบเอาแต่ใจ	15
2.2.7 เด็กเริ่มมีนิสัยพูดโกหก	18

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.2.8 เด็กมีนิสัยชอบทำร้ายเพื่อน	20
2.2.9 เด็กไม่ยอมไปโรงเรียน	23
2.2.10 พฤติกรรมการลอกเลียนแบบในเด็ก	26
2.2.11 การเรียกร้องความสนใจ	32
2.3 การเลี้ยงดูเด็กในช่วงปฐมวัย	33
2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับทฤษฎีการออกแบบในเรื่องที่ทำการวิจัย	34
2.4.1 หลักการออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์	34
2.5 การออกแบบสื่อมัลติมีเดีย	40
2.6 หลักการออกแบบ และจัดวางองค์ประกอบ	42
2.7 กรณีศึกษา	44
บทที่ 3 การวิเคราะห์และแนวคิดในการออกแบบ	47
3.1 การวิเคราะห์ข้อมูล	47
3.2 ข้อมูลพฤติกรรมกลุ่มเป้าหมาย	50
3.3 การสรุปแนวความคิดในการออกแบบ	50
บทที่ 4 การพัฒนาและการสร้างสรรค์	51
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
ขั้นตอนที่ 4.1 Per – Production	51
4.1.1 สรุปผลการวิเคราะห์	51
4.1.2 แนวทางในการออกแบบ	52
4.1.3 เขียน Flowchart ของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์	52
ขั้นตอนที่ 4.2 Production	53
4.2.1 การออกแบบตัว Character และภาพประกอบ	53
4.2.2 การออกแบบการจัดวางและการ interactive	55

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ขั้นตอนที่ 4.3 Post-Production	62
4.3.1 จัดวางแผนผังการนำเสนอในโปรแกรม	62
4.3.3 การนำเสนอผลงาน	63
บทที่ 5สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	64
5.1 วัตถุประสงค์	64
5.2 สรุปผลการวิจัย	64
5.3 ปัญหาที่พบในการปฏิบัติงาน	65
5.4 แนวทางการแก้ปัญหาและข้อเสนอแนะ	65
บรรณานุกรม	66
ประวัติผู้วิจัย	67

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กในช่วงวัยปฐมวัยนับเป็นวัยที่สำคัญมากสำหรับชีวิตคนเราเป็นวัยที่มีพัฒนาการทุกด้านเติบโตอย่างชัดเจนทั้งด้านร่างกายอารมณ์จิตใจและสติปัญญาเด็กเป็นทรัพยากรที่มีค่าต่อครอบครัวและเป็นผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมและเป็นมนุษยชาติเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศอนาคตของประเทศชาติจึงขึ้นอยู่กับคุณภาพของเด็กเด็กที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกายจิตใจมีพัฒนาการในทุก ๆ ด้านที่เหมาะสมกับวัยไม่ว่าจะเป็นพัฒนาการทางด้านร่างกายสติปัญญาอารมณ์สังคมและจริยธรรมจะเป็นผู้ที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและเป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ

การเลี้ยงดูเด็กในช่วงปฐมวัยนี้ต้องใช้ความใส่ใจและการดูแลเป็นพิเศษ บ่อยครั้งที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีปัญหาในการเลี้ยงดูบุตรหลานของตน ตัวอย่างเช่น เด็กบางคนกินยาก นอนยาก บางคนเชื่อฟังยาก ซึ่งปัญหานี้เป็นปัญหาที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองมือใหม่ต่างพบเจอและกังวลพ่อแม่และผู้ปกครองนอกจากจะเลี้ยงดูเด็กให้มีร่างกายแข็งแรง ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยแล้วยังจะต้องมีการพัฒนาทางจิตใจ และทางสังคมในเชิงจิตวิทยาให้กับเด็กด้วย

ดังนั้นการจัดทำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นี้จะเสนอปัญหาที่ผู้ปกครองเด็กได้พบเจอ เช่น ลูกพูดไม่ชัด ลูกไม่ยอมนอน หรือ ลูกเริ่มพูดโกหกทำอะไรดี พร้อมหลักการและเทคนิครับมือต่างๆ เพื่อเป็นเครื่องมือให้ผู้ปกครองสามารถดูแลเด็กของท่านได้ถูกต้องและเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้สังคมในอนาคตเต็มไปด้วยเด็กรุ่นใหม่ที่มีสมบูรณ์พร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ เพื่อให้เด็กเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าครอบครัวสังคมและประเทศ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาการออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบ
2. เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของเด็กในช่วงปฐมวัย
3. เพื่อศึกษาวิธีการดูแลและการเลี้ยงดูเด็กในช่วงปฐมวัย

1.3 ขอบเขตของงานวิจัย

3.1 ขอบเขตของประชากรกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายหลักพ่อ-แม่ที่เพิ่งมีบุตรหลาน หรือผู้ปกครองของเด็ก

3.2 ขอบเขตของผลงานออกแบบสร้างสรรค์

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบ จำนวน 40 หน้า (รวมปก)

โปสเตอร์ขนาด A3 จำนวน 1 แผ่น

CD ผลงานพร้อมบรรจุภัณฑ์ จำนวน 1 กล่อง

1.4 วิธีการศึกษาและขั้นตอนการดำเนินงาน

1. สรุบบรร่าง
2. ดำเนินการผลิต
3. สอบประเมินครั้งที่ 1
4. พัฒนาแบบร่าง
5. สอบประเมินครั้งที่ 2
6. พัฒนาแบบร่างสมบูรณ์
7. สอบประเมินครั้งที่ 3
8. นำเสนอผลงาน

ขั้นตอนการดำเนินงาน

กิจกรรม	เดือน				
	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.
สรุบบรร่าง	←→				
ดำเนินการผลิต	←→				
สอบประเมินครั้งที่ 1	←→				
พัฒนาแบบร่าง		←→			
สอบประเมินครั้งที่ 2		←→			
พัฒนาแบบร่างสมบูรณ์			←→		
สอบประเมินครั้งที่ 3			←→		
นำเสนอผลงาน				←→	

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบ E-book หมายถึง หนังสือที่สร้างขึ้นด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ มีลักษณะเป็นเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ โดยปกติมักจะเป็นแฟ้มข้อมูลที่สามารถอ่านเอกสารผ่านทางหน้าจอคอมพิวเตอร์ ทั้งในระบบออฟไลน์ และออนไลน์คุณลักษณะของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์สามารถเชื่อมโยงจุดไปยังส่วนต่าง ๆ ของหนังสือ เว็บไซต์ต่าง ๆ ตลอดจนมีปฏิสัมพันธ์และโต้ตอบกับผู้เรียนได้

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายได้รับรู้ถึงลักษณะของเด็กให้ช่วงปฐมวัย
2. เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายรับรู้ข้อมูลและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิต
3. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเลี้ยงดูของเด็ก

บทที่ 2

เอกสารและข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่องการออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบเรื่อง "Child diary" สำหรับพ่อแม่มีโอใหม่ ได้ศึกษาแบ่งข้อมูลเป็นส่วนต่างๆ ดังนี้

2.1 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของงานวิจัย

2.1.1 พัฒนาการของเด็กในช่วงปฐมวัย

พัฒนาการของเด็กวัยต่าง ๆ จะมีความแตกต่างกัน ซึ่งนับได้ว่าเป็นลักษณะเฉพาะวัยที่สามารถจำแนกให้เห็นเป็นลักษณะเด่นประจำวัยได้ และพัฒนาการของเด็กปฐมวัย นั้นเป็นพื้นฐานในการเข้าใจพฤติกรรมที่เป็นปกติธรรมดาของเด็กวัยนี้

2.1.1.1 พัฒนาการด้านร่างกาย

เด็กวัยนี้นับว่าเป็นเด็กวัยตอนต้นที่มีส่วนสูงและน้ำหนักเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วแต่จะขยายออกทางส่วนสูงมากกว่าด้านข้างกล้ามเนื้อและกระดูกจะเริ่มแข็งแรงขึ้นแต่กล้ามเนื้อที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวยังเจริญไม่เต็มที่การประสานงานของอวัยวะต่าง ๆ ยังไม่ดีพอจากการศึกษาของ Gesell และคนอื่น ๆ เด็กอายุ 3-5 ขวบ มีพัฒนาการทางกายแตกต่างกัน บางคนสามารถทรงตัวได้ดีวิ่งได้เร็วขึ้น ควบคุมการเดิน วิ่งให้ช้าลงและเร็วได้ กระโดดไกล ๆ ได้ เดินและกายบริหารได้ตามจังหวะดนตรี การประสานงานของกล้ามเนื้อดีขึ้น

1.1.2 พัฒนาการด้านอารมณ์

เด็กวัย 3-5 ขวบ มักจะเป็นเด็กเจ้าอารมณ์ และจะแสดงอารมณ์และจะแสดงอารมณ์ต่าง ๆ ออกมาอย่างเปิดเผยและมีอิสระเต็มที่เด็กวัยนี้มักมีความกลัวอย่างสุดขีดอีกอย่างไม่มีเหตุผลโมโหร้ายกาจที่เด็กมีอารมณ์เช่นนี้อาจจะเป็นเพราะเด็กมีประสบการณ์กว้างขึ้นเพราะเงื่อนไขทางสังคมตั้งแต่สังคมภายในบ้านจนกระทั่งถึงสังคมภายนอกบ้านเด็กเคยได้รับแต่ความรักความเอาใจใส่จากพ่อแม่และผู้ใกล้ชิดเมื่อต้องพบกับคนนอกบ้านซึ่งไม่สามารถเอาใจใส่เด็กได้เท่าคนในบ้านและไม่

สามารถที่จะเอาใจใส่ได้เหมือนเมื่อเด็กเล็ก ๆ อยู่เด็กจึงรู้สึกขัดใจเพราะคิดว่าตนเป็นคนที่มีความสามารถว่าคนอื่นเด็กจะยกย่องบูชาตนเองและพยายามปรับตัวเพื่อต้องการให้เป็นที่ยอมรับและเป็นที่ยอมรับของบุคคลข้างเคียงในวัยนี้มักจะใช้คำพูดแสดงอารมณ์ต่างๆ แทนการรุกรานด้วยกำลังกายเพราะพัฒนาการทางร่างกายยังไม่โตเต็มที่เด็กแต่ละคนมีอารมณ์ไม่เหมือนกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสุขภาพการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่และสภาพแวดล้อมทางสังคมเช่นเด็กที่เติบโตขึ้นจากสภาพแวดล้อมสงบเงียบได้รับความรักเอาใจใส่และการตอบสนองความต้องการสม่ำเสมอพ่อแม่มีอารมณ์คงเส้นคงวาเด็กก็จะเติบโตขึ้นเป็นคนที่มีความมั่นใจกว่าเด็กที่มี สภาพแวดล้อมที่ตรงกันข้าม เป็นต้น

1.1.3 พัฒนาการด้านสังคม

คำว่าสังคมในที่นี้ หมายถึง การติดต่อสัมพันธ์ การผูกพันและการมีชีวิตร่วมกัน เด็กปฐมวัยหรือวัยก่อนเข้าเรียนได้เรียนรู้เข้าใจและใช้ภาษาได้ดีขึ้นพ่อแม่และผู้ที่อยู่ใกล้ชิดตลอดจนครูที่อยู่ในชั้นอนุบาลได้อบรมสั่งสอนเพื่อให้เด็กเข้าใจถึงวัฒนธรรมค่านิยมและศีลธรรมที่ละน้อย โดยเริ่มจากสิ่งที่ยาก เช่น การพูดจาสุภาพ การเคารพกราบไหว้ ฯลฯ เพื่อให้เด็กเติบโตเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ดังนั้นเมื่อเด็กเข้าไปอยู่ในโรงเรียนอนุบาลจะรู้จักคบเพื่อนรู้จักการผ่อนปรน รู้จักอดทนในบางโอกาส รู้จักการให้และการรับ Piaget นักจิตวิทยากลุ่มที่เน้นความรู้ความเข้าใจ (Cognitive) กล่าวว่า เด็ก 3-5 ขวบ เรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมจากเพื่อนในโรงเรียนอนุบาลหรือเพื่อนบ้านวัยเดียวกันแต่เด็กวัยนี้ยังเข้าใจถึงความถูกต้องและความไม่ลึกซึ้งนักดังนั้นจึงควรส่งเสริมให้เด็กวัยนี้ได้พัฒนาในเรื่องการยอมรับการแยกตัวจากพ่อแม่ฝึกให้มีความเชื่อมั่นเมื่ออยู่กับคนอื่นให้เด็กเข้าใจระเบียบและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ฝึกให้รู้จักการแบ่งปันและการผลัดเปลี่ยนกันและรู้จักอดใจรอในโอกาสอันควร

1.1.4 พัฒนาการด้านสติปัญญา

เด็กวัยนี้มีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างดีเด็กจะเรียนรู้ศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉลี่ยเด็กอายุ 3 ขวบ จะรู้จักศัพท์ประมาณ 3,000 คำ และเด็กสามารถใช้คำ วลี และประโยคในการแสดงบทบาทตามแบบอย่างโทรทัศน์ได้ รู้จักใช้ท่าทางประกอบคำพูดเด็ก 4 ขวบช่างซักช่างถาม มักจะมีคำถามว่า "ทำไม" "อย่างไร" แต่ก็ไม่สนใจคำตอบและคำอธิบายคำพูดของเด็กวัยนี้สามารถ

พูดประโยคยาว ๆ ที่ต่อเนื่องกันได้ สามารถ เล่านิทานสั้น ๆ ให้จบได้และมักจะเอาเรื่องจริงปนกับเรื่องสมมติ สำหรับเด็กวัย 5 ขวบ พัฒนาการทางภาษาสูงมากเด็กสามารถตอบคำถามตรงเป้าหมายชัดเจนและสั้น การซักถามน้อยลง แต่จะสนใจเฉพาะเรื่องไป ควรจัดให้เด็กได้มีโอกาสพูดให้เพื่อนฟัง เพื่อนก็ต้องเป็นผู้ฟังที่ดีด้วย และควรหมั่นเวียนกันออกมาพูดทุกคนการเงินธนาคารและการสร้างเรื่องจะพบมากในเด็กวัยนี้ จึงเป็นโอกาสเหมาะที่ควรจะได้สนับสนุนและส่งเสริมจินตนาการของเด็กให้มากที่สุดแต่เด็กวัยนี้ไม่มีพัฒนาการที่เกี่ยวกับการจัดประเภทของสิ่งของเป็นหมวดหมู่ ไม่มีพัฒนาการในเรื่องความคงตัว ในเรื่องขนาดน้ำหนักและปริมาตรทั้งนี้ เป็นเพราะเด็กยังไม่มีสมาธิ เข้าใจ ยังไม่มีเหตุผลและประเมินค่าสิ่งต่าง ๆ ตามที่เห็นด้วยตาเท่านั้นจะเห็นได้ว่าเด็กก่อนวัยเรียนนี้มีพัฒนาการทางร่างกายที่กำลังเจริญเติบโตภาวะอารมณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม และสังคมรอบด้านเริ่มมีสังคมมีการเรียนรู้สิ่งที่ควรทำไม่ควรทำฝึกการเป็นผู้ให้และผู้รับและมีพัฒนาการทางสติปัญญาที่ดีอยู่ในวัยที่อยากรู้ อยากรู้อยากทำ เรียนรู้เร็วเป็นแนวทางที่ครูผู้สอนควรจะต้องสังเกต และเข้าใจในพฤติกรรมของเด็กก่อนจะดำเนินการสอนและให้ความรู้ต่าง ๆ กับเด็กก่อนวัยเรียนเหล่านี้

2.2 ปัญหาส่วนใหญ่ของเด็กในช่วยปฐมวัย

2.2.1 เด็กไม่ชอบกินผัก

ปัญหาเรื่องเด็กกับการกินผักจะเป็นของคู่กันที่พ่อแม่ไม่อยากพบเจอแต่เมื่อปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นแล้วเรามาลองสำรวจกันก่อนสิว่าสาเหตุใดบ้างที่เป็นชนวนปัญหาของเด็กในครั้งนี้อย่างไรเพื่อจะได้รู้วิธีช่วยให้เด็กกินผัก

พฤติกรรมเลียนแบบเด็กมักมีพฤติกรรมเลียนแบบจากสิ่งรอบตัวและผู้ใกล้ชิดเมื่อคนรอบกายเป็นตัวอย่างหลีกเลี่ยงไม่กินผักประเภทนั้นประเภทนี้จึงทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมเลียนแบบ

ถูกบังคับมากเกินไปการกินอาหารน่าจะเป็นช่วงเวลาแห่งความสุขในครอบครัวที่ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตา พูดคุยแลกเปลี่ยนเรื่องดี ๆ ระหว่างกันแต่หากมีสถานการณ์บีบบังคับหรือมีเรื่องชวนให้ตั้งเครียดเกิดขึ้นความอร่อยและรอยยิ้มที่ควรจะมีบนโต๊ะอาหารก็จะเลือนหายไปกลายเป็นความรู้สึกอึดอัดและรู้สึกไม่ดีในทุก ๆ ครั้งเมื่อถึงเวลามื้ออาหารโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องเจอบังคับให้กินผักให้หมดเท่านั้นเท่านั้นทางที่ดีคุณพ่อคุณแม่ควรใช้วิธีชักชวนค่อย ๆ ตักผักให้ลูกกินทีละน้อยสร้างแรงจูงใจ

ให้เขาดักกินแต่ไม่ใช่ติดสินบนด้วยขนมของเล่นหรือสิ่งของต่าง ๆ ที่ลูกต้องการตามใจมากเกินไปหรือ บังคับมากไปก็ไม่ดีแต่หากตามใจจนกลายเป็นความเคยชินก็สามารถส่งผลเสียได้เช่นกันบางทีสาเหตุ ของการตามใจเมื่อลูกไม่กินผักก็อาจเป็นเพราะมีผู้ใหญ่ให้ทำยเช่นปฎายายหรือกรณีที่คุณพ่อคุณแม่ ไม่มีเวลาจึงจ้างพี่เลี้ยงให้คอยดูแลจึงเป็นไปได้ว่าเมื่อลูกไม่กินพี่เลี้ยงก็ปล่อยไม่บังคับผลเสียที่ลูกไม่ ยอมกินผักจึงเกิดขึ้นเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดปัญหาเช่นนี้สมาชิกในครอบครัวควรพูดคุย

มีเยอะมากเกินไปด้วยความหวังดีของคุณพ่อคุณแม่ที่กังวลว่าลูกอาจจะได้ประโยชน์จาก วิตามินของผักไม่เพียงพอเลยทำอาหารทุกมื้อทุกเมนูให้มีผักอยู่เต็มไปหมดจนคนกินรู้สึกเหมือนถูก บังคับกลาย ๆ ว่าต้องกินเข้าไป

สีส้มไม่ชวนกินบางที่ก็รู้สึกได้ว่าเด็ก ๆ มักมีอาการต่อต้านแทบทุกครั้งเมื่อได้เห็นสีเขียว ๆ จาก ใบผักนานาชนิดถูกปรุงอยู่ในอาหารไม่รู้ล๊ะว่ารสชาติจะอร่อยหรือถูกปากหรือไม่เพียงแค่เห็นสีเขียว ๆ ของผักที่ไรก็พยายามเลี่ยงหรือเขี่ยออกไปไกลจวนข้าวตัวเองทุกที่การเลือกผักประเภทอื่น ๆ ที่มีสีส้ม แดกต่างกันไปมาหมุนเวียนปรุงให้เด็ก ๆ เช่นข้าวโพดอ่อนกะหล่ำม่วงแครอทฟักทองดอกกะหล่ำ มะเขือเทศเป็นต้นนอกจากสีส้มของอาหารจวนนั้นจะดูน่ากินเพิ่มขึ้นแล้ววิตามินและสารอาหารต่าง ๆ จากผักต่างชนิดก็จะหมุนเวียนเข้าไปบำรุงและเสริมสร้างร่างกายเด็ก

ไม่ถูกใจตั้งแต่แรกพบความประทับใจทั้งเรื่องรูปรสและกลิ่นก็เป็นเหตุจูงใจให้เด็ก ๆ เบือนหน้าหนีจากผักต่าง ๆ ได้ไม่ว่าจะเป็นหัวหอมต้นหอมหรือกระเทียมที่มีกลิ่นฉุนรสขมจากผักใบเขียวต่าง ๆ หรือเคี้ยวผักบางอย่างที่แข็งเหนียวหรือละเอียดเกินไป

มีประสบการณ์ฝังใจบางครั้งเด็ก ๆ ก็มักมีประสบการณ์ไม่ดีกับผักที่กินเข้าไปเช่นมีอาการ สำลักติดคออาเจียนแล้วมีผักที่กินเข้าไปออกมาให้เห็นเห็นหนอนหรือสิ่งสกปรกติดอยู่ที่ผักฯลฯหลากหลาย ประสบการณ์เหล่านี้

2.2.2 เด็กพูดไม่เพราะ

ปัญหาเด็กพูดคำไม่เพราะหรือไม่สุภาพเป็นปัญหาที่มักสร้างความตกใจให้กับพ่อแม่และคน รอบข้าง ถึงแม้ว่าปัญหาเด็กพูดคำไม่สุภาพนี้ไม่ได้เป็นเรื่องที่ร้ายแรงมากนัก แต่หากเราปล่อยปละ

ละเลยและไม่หาวิธีการแก้ไขพฤติกรรมนี้ให้หมดไป เด็กก็จะติดคำพูดคำไม่สุภาพไปจนโตการแก้ปัญหาคำพูดคำไม่สุภาพนั้นควรจะเริ่มสนใจที่มาที่ไปของคำไม่สุภาพนั้นว่าเด็กไปเรียนรู้เอาคำไม่สุภาพมาจากไหนใครพูดเป็นแบบอย่างให้เด็กได้ยินและจะแก้ไขปัญหานี้ได้อย่างไรเพื่อให้พฤติกรรมเด็กพูดคำไม่สุภาพจะได้หมดไปอย่างถาวรตลอดจนเด็กสามารถแยกแยะคำพูดได้ว่าประเภทไหนควรพูดประเภทไหนไม่ควรพูดเพื่อที่ว่าในสถานการณ์ที่ไม่มีพ่อแม่หรือครูอยู่ข้างๆเขาก็สามารถตระหนักได้ถึงคำที่ควรพูดและคำที่ไม่ควรพูดแหล่งปัญหาที่พ่อแม่จะต้องศึกษาให้ทราบอย่างชัดเจนว่าลูกได้รับหรือเรียนรู้การพูดคำไม่สุภาพมาจากใครเพื่อที่ว่าจะได้ดำเนินการแก้ไขได้อย่างตรงประเด็นตลอดจนการป้องกันแบบถาวรหรือที่เรียกว่าสร้างภูมิคุ้มกันการพูดคำไม่สุภาพนั่นเอง

เด็กวัย 1-3 ปีเป็นวัยหัดพูดและกำลังเรียนรู้ภาษาจึงมักจะใช้คำพูดต่างๆโดยไม่รู้ความหมายที่ชัดเจนบางทีก็ไปปรับคำหยาบคายมาเลียนแบบ เด็กทุกคนหัดพูดจากการจดจำคำต่างๆที่ได้ยินบ่อยๆ เด็กจะค่อยๆจำคำศัพท์ต่างๆไว้ที่ละคำและเมื่อรู้สึกเข้าใจความหมายแล้วเด็กก็จะทดลองใช้คำพูดนั้นๆโดยเลียนแบบการพูดของผู้ใหญ่อาจเลียนแบบจากคำพูดหรือประโยคที่ได้ยินบ่อยๆสำหรับคำหยาบก็เช่นกันเด็กไม่รู้หรอกว่าคำใดหยาบหรือเป็นคำที่ไม่สุภาพเด็กรู้แค่ว่าคำนั้นเป็นคำคำหนึ่งแต่คำพูดนั้นเมื่อพูดออกไปแล้วมีผลกระทบกับผู้ฟังชัดเจนเช่นเด็กอาจเห็นคนพูดคำหยาบใส่กันพอพูดคำหยาบแบบเสียงดังแล้วมีคนแสดงปฏิกิริยาโกรธพูดคำหยาบแล้วอีกฝ่ายที่ฟังอยู่ก็เปลี่ยนสีหน้าและเสียงดังขึ้นมาหรือพูดคำหยาบแล้วคนอื่นทำตามอย่างรวดเร็วเพราะการพูดคำหยาบเป็นการสื่อสารตอบโต้ที่มีปฏิกิริยาชัดเจนกว่าคำพูดปกติจึงไม่ต้องแปลกใจเด็กจดจำคำหยาบได้เร็วกว่าคำปกติวิธีการตอบสนองเมื่อลูกพูดคำหยาบที่ดีที่สุดคือคุณพ่อคุณแม่อย่าไว้วางใจให้เป็นเรื่องใหญ่โตแต่ควรพูดกับลูกอย่างชัดเจนและจริงจังว่าคำพูดแบบนี้พูดไม่ได้นะอย่าดูว่าเด็กรุนแรงเพราะอาจทำให้เด็กสูญเสียความมั่นใจและกลายเป็นคนไม่มั่นใจเรื่องการพูดได้เทคนิคปรับพฤติกรรมพูดคำหยาบ เด็กยังไม่รู้ว่าคำไหนหยาบหรือไม่หยาบดังนั้นเมื่อลูกพูดคำหยาบคุณพ่อคุณแม่ต้องชี้เป็นคำๆไปว่าคำนี้พูดไม่ได้ และสอนด้วยว่าควรใช้คำใดแทนแล้วให้ลูกหัดพูดตามเด็กบางคนอาจพูดคำหยาบเพื่อเรียกร้องความสนใจเพราะพูดแล้วมีคนหันมาสนใจพูดแล้วพ่อแม่ตอบสนองอย่างรวดเร็วคุณพ่อคุณแม่ไม่ควรแสดงสีหน้าตกใจหรือไปจ้ำจี้จ้ำไชดูตาเด็กหรือลงโทษเด็กรุนแรงจะทำให้ลูกเสียความเชื่อมั่นในตนเองบางครั้งย่ำคิดแต่คำนั้นและเลิกพูดคำนั้นไม่ได้ยิ่งพ่อแม่ดูมากยิ่งเลิกพูดไม่ได้อย่าผลอหัวเราะชอบใจ

เมื่อเด็กพูดคำแปลกๆที่เป็นคำหยาบออกมาถึงคน รอบข้างหัวเราะชอบใจเป็นการเสริมพฤติกรรมให้เด็กพูดอีกเพราะคิดว่าถูกต้องเหมาะสมแล้วบางครั้งลูกเรียนรู้ว่าการใช้คำหยาบเป็นการระบายอารมณ์ เพราะเห็นตัวอย่างจากผู้ใหญ่หรือจากเด็กอื่นที่เวลาไม่พอใจก็สบถคำหยาบออกมา คุณพ่อคุณแม่ควร จะสอนให้เด็กใช้คำอื่นที่น่าฟังกว่าแทน

ป้องกันปัญหาเด็กพูดไม่สุภาพได้อย่างไรการพูดคำไม่สุภาพเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในสังคม ถึงแม้ว่าจะมีแนวทางแก้ไข แต่ถ้าพฤติกรรมดังกล่าวไม่เกิดขึ้นเลย ย่อมจะดีกว่า ดังนั้น พ่อแม่จึง ควรจะเรียนรู้วิธีป้องกันปัญหาซึ่งเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันระยะยาว คือ การส่งเสริมให้เด็กมีสุขภาพจิตที่ดีนั้น ดังนี้ ฝึกให้เด็กมีอารมณ์เย็นอารมณ์ดีคงมองโลกในแง่ดีมีความแจ่มใสร่าเริงเบิกบานใจ เมื่อเด็ก มีอารมณ์ฉุนเฉียว ควรอธิบายให้เด็กเข้าใจถึงโทษของความโกรธ เช่น อาจจะทำให้หัวใจเต้นแรง ควบคุมสติไม่อยู่เกิดความทุกข์แก่ตนเองและคนอื่นที่เราโกรธเขาไม่รู้เรื่องเลย ฝึกเด็กให้รู้จักตัวเอง อย่างแท้จริงในด้านต่างๆ เช่น รู้จักนิสัยของตนเองรู้จักพิจารณาตนเองว่ามีข้อดีข้อเสียที่จะต้องแก้ไข อย่างไรก็ตามการพิจารณาตนเองว่ามีนิสัยอย่างไรเอาแต่ใจหรือไม่พูดจา ไพเราะเหมาะสมหรือไม่ฝึกให้เด็ก กล้าที่จะเผชิญกับความเป็นจริงทั้งที่ดีและไม่ดีไม่ควรใช้กลไกป้องกันตัวเองมากเกินไป เช่น เมื่อตนเอง ทำผิด ก็ไม่ยอมรับผิดกลับไปกล่าวโทษว่าผู้อื่น การโยนความผิดให้ผู้อื่นๆ บ่อยๆ จะทำให้ขาดความ รับผิดชอบ จิตใจไม่มีความสุข เพราะในส่วนตัวของจิตใจเราก็มองดีว่าตัวเองทำผิดทำให้ไม่ได้แก้ไข ข้อบกพร่องของตนเองให้ตรงกับความเป็นจริงและถูกต้อง ผู้ใหญ่บางคนอาจเข้าข้างเด็ก ทำให้เด็ก เข้าใจผิด เช่น เมื่อเด็กเดินไปชนตู้แล้วเด็กก็หกล้มร้องไห้ ผู้ใหญ่ก็จะตรงไปอุ้มเด็กให้ลุกขึ้น แล้วก็ ปลอบเด็กว่า หนูอย่าร้องไห้ละคะ เดี่ยวป้าจะตีตู้ให้เอง แล้วก็พูดจางว่ากล่าวตู้ ที่มาขวางทางเดินของ หลาน เด็กเกิดความเข้าใจผิดว่า ตู้ผิดตามที่ผู้ใหญ่สอน และกลายเป็นคนที่ใช้คำพูดกล่าวโทษคนอื่น ไปจนโต เป็นตัวอย่างที่ดีในการ ใช้คำพูดที่สุภาพอารมณ์ดีใจเย็นกับเด็กเสมอและชมเด็กเมื่อพูดจา สุภาพจะเป็นการป้องกันแบบปลูกฝังรากฐานจิตใจหรือสุขภาพจิตที่ดีให้เด็ก เพื่อป้องกันการเกิดของ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการแสดงออกของพฤติกรรมทางกายหรือทาง วาจา เพราะเด็กมีสุขภาพจิตที่ดี เข้มแข็งอารมณ์ขุ่นมัวก็ย่อมจะไม่บังเกิดขึ้นเมื่ออารมณ์ขุ่นมัวไม่ เกิดขึ้นการแสดงออกทางวาจาของเด็กการพูดคำไม่สุภาพก็ไม่มีโอกาสเกิดขึ้นจากเด็กได้

2.2.3 เด็กไม่ชอบอาบน้ำ

ปัญหาเด็กไม่ชอบอาบน้ำอาจจะสังเกตเห็นได้ว่าตอนเด็กยังอยู่ในช่วงทารกนั้น เด็กมักจะชอบอาบน้ำเล่นน้ำ แต่พอเข้าสู่วัยหัดเดินทำไมเด็กจึงไม่ชอบอาบน้ำ บางคนอาจจะไม่ชอบน้ำมาตั้งแต่เล็กๆ ส่วนบางคนอยู่ตุ๊กก็ไม่ชอบอาบน้ำเสียเฉยๆมันน่าจะมีสาเหตุเกิดจากอะไรการหวั่น การอาบน้ำมักจะเป็นสัญญาณที่บอกว่าเล่นจนมอมแมมมาทั้งวันแล้ว ไปอาบน้ำกันเถอะ'เด็กจึงเรียนรู้ได้ว่าถึงเวลาต้องเลิกเล่นแล้ว แต่ในเมื่อเด็กยังอยากเล่นอยู่เด็กก็เลยอแงเป็นธรรมดาที่มีประสบการณ์ไม่ดี บางคนอาจจะเคยล้มลื่นน้ำ สบู่หรือแชมพูเข้าตา แสบตา ตกใจ เลยไม่ชอบการอาบน้ำไปโดยปริยายค้นหาสาเหตุการไม่ชอบอาบน้ำ

การที่เด็กอแงไม่ชอบอาบน้ำอาจเกิดจากมีความหลังอย่างใดอย่างหนึ่งฝังใจทำให้เกิดความกลัวขึ้นเวลาถูกอาบน้ำโดยที่พ่อแม่เองก็ไม่ทันคิดว่าสาเหตุเล็กๆเหล่านี้จะบานปลายทำให้เด็กรู้สึกกลัวการอาบน้ำขึ้นจับใจแชมพูหรือสบู่เข้าตาเป็นสาเหตุหลักๆที่ทำให้เด็กส่วนมากกลัวการอาบน้ำอาจเกิดจากความผิดพลาดหรืออุบัติเหตุในขณะที่สระผมหรือถูตัวทำให้มีส่วนของแชมพูหรือสบู่กระเด็นเข้าดวงตาของเด็กซึ่งไม่เป็นอันตรายหากล้างออกในทันทีแต่ความแสบร้อนที่เกิดขึ้นกับดวงตาของลูกน้อยอาจทำให้เด็กกลัวการอาบน้ำไปเลยน้ำร้อนเกินไปพ่อแม่ผู้ปกครองส่วนใหญ่มักจะผสมน้ำอุ่นให้เด็กอาบในอ่างซึ่งอาจใช้วิธีวัดความพอดีของอุณหภูมิด้วยการใช้มือแตะดูหรือหยดน้ำลงบนฝ่ามือแต่ลืมนึกไปว่าฝ่ามือของคุณพ่อคุณแม่มีชั้นผิวหนังที่หนากว่าของลูกน้อยทำให้น้ำที่คิดว่าอุ่นกำลังดีแต่อาจจะร้อนเกินไปสำหรับเด็กได้ล้มลื่นน้ำโดยเฉพาะกับการอาบน้ำในอ่างซึ่งในกรณีที่คุณพ่อหรือคุณแม่ต้องอาบน้ำให้ลูกน้อยเพียงลำพังไหนมือหนึ่งจะต้องคอยประคองลูกอีกมือก็จะต้องหยิบเครื่องอาบน้ำทำให้เผลอปล่อยมือต่ำไปจนลูกล้มลื่นน้ำจึงเกิดความกลัวในการอาบน้ำนี่คือตัวอย่างเหตุการณ์ง่าย ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้โดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตีซึ่งเมื่อเกิดแล้วอาจส่งผลให้ลูกน้อยเกิดความกลัวไม่ไว้วางใจกับการอาบน้ำดังนั้นในการอาบน้ำครั้งต่อไปคุณพ่อคุณแม่ควรระมัดระวังลูกน้อยให้มากขึ้น

วิธีฝึกลูกน้อยให้รักการอาบน้ำโดยปกติแล้วเด็กๆมักจะชอบการอาบน้ำเป็นชีวิตจิตใจเพราะการอาบน้ำทำให้ลูกน้อยสบายตัวยิ่งถ้าได้ของเล่นด้วยแล้วละก็ไมยอมขึ้นเลยละที่นี้แต่การที่เด็กอแง

ไม่ชอบอาบน้ำมีผลมาจากหลายเหตุผลซึ่งคุณพ่อคุณแม่สามารถเริ่มชักชวนลูกน้อยให้เปลี่ยนใจมารักการอาบน้ำได้ด้วยวิธีต่างๆดังนี้ให้ความระมัดระวังเป็นพิเศษทุกครั้งที่อาบน้ำให้เด็กพ่อแม่ต้องมีสติอยู่ตลอดเวลาหรือทางที่ดีคุณพ่อคุณแม่ควรช่วยกันอาบน้ำให้ลูกจะดีที่สุดเพื่อในระหว่างที่ท่านหนึ่งประคองลูกอยู่อีกท่านหนึ่งยังสามารถช่วยหยิบสิ่งของอื่นได้ทำให้ลูกไม่สับสนน้ำหรือในขณะที่สระผมให้คอยดูคราบฟองที่อาจไหลเข้าสู่ดวงตาของลูกน้อยซึ่งในปัจจุบันมีสบู่เหลวที่สามารถใช้อาบน้ำและสระผมได้ช่วยให้ไม่เคืองตาและช่วยให้ผิวเด็กไม่แพ้อีกด้วยบรรยากาศเป็นใจสร้างความสนุกสนานในการอาบน้ำด้วยของเล่นลอยน้ำต่างๆหรือเลือกใช้สบู่หรือแชมพูที่มีกลิ่นหอมต่างๆให้เลือกนอกจากนี้ในระหว่างอาบน้ำพ่อแม่อาจจะร้องเพลงไปด้วยเพื่อกลบเสียงที่อาจมาทรมานใจเด็กอุปกรณ์ก็สำคัญเนื่องจากผิวของเด็กน้อยยังบอบบางแพ้ง่ายซึ่งนอกจากจะไวต่ออุณหภูมิของน้ำแล้วยังไวต่อสารเคมีอีก

2.2.4 เด็กไม่ยอมนอน

ปัญหาการนอนหลับยากหรือไม่ยอมนอนหรือนอนไม่หลับ (Sleep problems in child ren หรือ Sleep disorders in children) พบประปรายในเด็กเนื่องจากการนอนหลับยากมีผลต่อการเรียนหรือ การมีชีวิตและกิจกรรมในเวลากลางวันของเด็ก ซึ่งบางที่เด็กอาจจะนอนมากในเวลากลางวันหรือเรียนไม่รู้เรื่องแต่กลางคืนไม่นอนจึงเป็นเรื่องที่พ่อแม่กังวลใจ ในต่างประเทศพบปัญหาเด็กนอนหลับยากจำนวนมาก เนื่องจากในบ้านมักติดโทรทัศน์วงจรปิดเพราะลูกนอนแยกห้องกับพ่อแม่ทำให้พ่อแม่เห็นว่าเด็กหลับยากหรือมีปัญหาต่างๆในเวลากลางคืนในบ้านเราปัญหานี้อาจพบไม่มากเท่าเพราะลูกนอนห้องเดียวกับพ่อแม่พ่อแม่หลับแล้วลูกยังไม่หลับจึงไม่พบว่าเป็นปัญหาไม่ได้กังวลอะไรที่สุดลูกก็มักจะหลับ ยกเว้นเมื่อลูกมีปัญหาและแพทย์ให้คอยดูเรื่องการนอนจึงพบว่าเป็นปัญหาอุบัติเหตุการนอนไม่หลับในเด็กพบได้ประมาณ 20-30% สาเหตุของการนอนหลับยากหรือหลับได้ไม่นานในเด็ก อาจแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ๆเป็นสองส่วนส่วนแรกจากปัจจัยของเด็กเองส่วนที่สองเป็นปัจจัยจากสิ่งแวดล้อมภายนอก

ปัญหาการนอนของเด็กมีสาเหตุหลักจากของปัญหาเด็กพักผ่อนไม่เพียงพอ เกิดจากการที่เด็กเข้านอนดึกเกินไป ซึ่งมักมีสาเหตุมาจากความไม่เข้าใจของพ่อแม่ผู้ปกครองเกี่ยวกับระยะเวลาการนอนที่เหมาะสมและเพียงพอสำหรับลูก หรือเกิดจากการบ้านหรืองานที่มากเกินไปจนเด็กต้องแบ่งเวลานอนมาเพื่อสะสาง รวมไปถึงปัจจัยทางด้านสังคมเช่น การพูดโทรศัพท์ หรือปัจจัยด้านความบันเทิงซึ่งได้แก่ การดูโทรทัศน์ การเล่นเกมคอมพิวเตอร์จนล่วงเวลา เป็นต้นพ่อแม่ ผู้ปกครองควรเข้าใจและสนับสนุนให้ลูกได้นอนในเวลากลางคืนอย่างเพียงพอ โดยเด็กอายุ 3-12 ปี ควรนอนหลับได้ให้คืนละ 10-11 ชั่วโมง ส่วนวัยรุ่นนั้น ควรนอนหลับให้ได้คืนละ 9 ชั่วโมง อย่างไรก็ตาม หากเด็กยังมีอาการพักผ่อนไม่เพียงพอ แม้จะเข้านอนตรงเวลา แสดงว่าลูกอาจมีปัญหาในการนอน ซึ่งมักเกิดจากสาเหตุดังต่อไปนี้มีพฤติกรรมนอนที่ไม่เหมาะสม เช่น ดูโทรทัศน์ก่อนหรือเมื่อเข้านอน ได้รับคาเฟอีน หรือเครียด

การช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาการนอนของเด็ก คือ การใส่ใจว่าลูกได้รับการพักผ่อนที่เพียงพอต่อการเจริญเติบโต พร้อมทั้งหมั่นสังเกตความผิดปกติทางสุขภาพทั้งทางร่างกาย และจิตใจ ของเด็ก เนื่องจากอาการผิดปกติดังกล่าวอาจเป็นสาเหตุของปัญหาการนอนไม่หลับที่จำเป็นต้องได้รับการรักษาเป็นอันดับแรกเสียก่อนอาการผิดปกติที่สร้างปัญหาให้กับลูกเวลาหลับจะเป็นตัวกำหนดวิธีการรักษาที่เหมาะสม ยกตัวอย่างเช่น หากลูกมีภาวะหยุดหายใจขณะหลับ โดยมีอาการกรนเสียงดัง และหยุดหายใจขณะหลับบ่อยๆ คำตอบของการรักษาที่ถูกต้องจึงอาจเป็นการตัดต่อมทอนซิล และต่อมอดิโนออยด์ หรือหากลูกมีอาการไอในเวลากลางคืน เพราะไม่สามารถควบคุมอาการของโรคหอบหืด ได้ แสดงว่าเด็กอาจต้องเปลี่ยนไปใช้ยาที่มีประสิทธิภาพแรงกว่าเดิม อย่างไรก็ตาม ในส่วนนี้เด็กควรอยู่ในความดูแลของแพทย์อย่างใกล้ชิด พ่อแม่ ผู้ปกครองไม่ควรวินิจฉัยหรือซื้อยาเอง และควรหลีกเลี่ยงการให้ยานอนหลับ หากแพทย์ไม่ได้สั่งสำหรับกรณีที่ปัญหาการนอนของเด็กไม่ได้เกิดจากความผิดปกติทางด้านร่างกายหรือจิตใจ พ่อแม่ ผู้ปกครอง สามารถเป็นผู้ช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาให้กับลูกได้ โดยการรักษาแบบไม่ต้องพึ่งยา ซึ่งได้แก่จำกัดพื้นที่บนเตียงไว้สำหรับการนอนเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้ลูกเข้านอนอย่างแท้จริง โดยไม่ทำกิจกรรมอื่นขณะอยู่บนเตียง เช่น อ่านหนังสือ ทำการบ้าน หรือดูโทรทัศน์

สร้างบรรยากาศในบ้านให้เงียบในเวลาก่อนเข้านอน จัดห้องนอนให้เป็นระเบียบ และปรับอุณหภูมิในห้องให้เหมาะสม จัดตารางเวลาการเข้านอนและตื่นของลูกให้สัมพันธ์กับระยะเวลา

พักผ่อนที่ลูกควรได้รับ โดยเด็กช่วงปฐมวัยควรนอนหลับได้ให้ 10-11 ชั่วโมง และฝึกให้ลูกเข้านอนและตื่นนอนตรงเวลา ไม่เว้นแม้แต่วันหยุด ซึ่งถือเป็นการฝึกวินัยเด็กไปในตัวด้วย สอนลูกเกี่ยวกับวิธีการผ่อนคลายก่อนนอน เช่น การหายใจโดยใช้กะบังลม รวมไปถึงการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ และการสร้างจินตภาพ โดยนึกถึงสถานที่ที่ทำให้รู้สึกสบายใจ ควบคู่ไปกับการหายใจโดยใช้กะบังลม

งดกิจกรรมที่กระตุ้นให้เด็กตื่นตัวในระยะเวลา 30-60 นาทีก่อนนอน เช่น การดูโทรทัศน์ เล่นวิดีโอเกม หรือการพูดคุยเสียงดัง ในกรณีนี้ลูกยังไม่หลับเมื่อเวลาผ่านไป 10-20 นาที ควรให้เด็กลุกออกจากเตียงมาทำกิจกรรมที่เงียบและผ่อนคลาย เช่น อ่านหนังสือหรือนั่งสมาธิ เมื่อเด็กตื่นขึ้นมา กลางดึก ควรให้เขาหลับต่อเอง โดยพ่อแม่ไม่ควรแสดงความสนใจมากเกินไป รวมทั้งไม่ควรนำขนมหรือรางวัลมาเป็นวิธีกระตุ้นให้ลูกนอนต่อ เพราะอาจเป็นการส่งเสริมให้เด็กตื่นขึ้นมา กลางดึกเพื่อขนมหรือรางวัลอีกก็เป็นได้ กระตุ้นให้ลูกดื่มน้ำมากๆ หรืออย่างน้อย 8 แก้วต่อวัน เพื่อให้ระบบต่างๆ ในร่างกายทำงานได้อย่างเป็นปกติและมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามควรงดเว้นการดื่มน้ำในช่วงก่อนเข้านอน ไม่แนะนำให้ลูกดื่มเครื่องดื่มที่มีคาเฟอีน เช่น ชา กาแฟ หลีกเลี้ยงอาหารรสจัดโดยเฉพาะรสเผ็ด บนโต๊ะอาหาร เพราะอาจทำให้เด็กปวดท้อง และไม่สบายตัวเวลานอน ลดอาหารจำพวกแป้งและน้ำตาลก่อนนอน โดยเฉพาะขนมขบเคี้ยว เนื่องจากจะทำให้ระดับกลูโคสในเลือดสูงขึ้น และแปรเปลี่ยนเป็นพลังงานซึ่งกระตุ้นร่างกายให้ตื่นตัว ไม่ควรให้ลูกนอนกลางวันเป็นเวลานาน ออกกำลังกายร่วมกันกับลูกอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการออกกำลังกายเบาๆ ก่อนรับประทานอาหารเย็น ซึ่งนอกจากจะทำให้ร่างกายแข็งแรงและทำให้นอนหลับสบายแล้ว ยังเป็นการผ่อนคลายความเครียดอีกด้วย หากลูกมีอาการเครียด ควรสอบถามถึงปัญหาหรือเปิดโอกาสให้เขาได้แสดงความคิด ความรู้สึก และได้ระบายความเครียดด้วยการพูดคุย สร้างความมั่นใจให้กับลูก โดยการพูดคุย เปิดโอกาสให้เขาได้แสดงคิด ความรู้สึก และได้ระบายความเครียดจากคำถามปลายเปิด และช่วยเหลือเขาในการกำจัดสาเหตุของปัญหาการนอนไม่หลับอย่างใกล้ชิด พ่อแม่อาจปรึกษานักจิตแพทย์ร่วมด้วย เพื่อให้การรักษาเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

2.2.5 เด็กพูดไม่ชัด

เมื่อเด็กเข้าสู่วัยเรียนแล้ว ปัญหาการพูดไม่ชัดของลูกยังไม่ได้รับการแก้ไข ก็อาจทำให้เด็กมีปัญหา เช่น ถูกเพื่อนล้อ จนลูกอายไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก ส่งผลให้เกิดปัญหาในด้านการพัฒนาบุคลิกภาพได้สาเหตุของการที่เด็กพูดไม่ชัดเกิดจากความไม่พร้อมในการออกเสียง เด็กในวัย 1-4 ปี อวัยวะที่สำคัญต่อการออกเสียงพูด ได้แก่ ปาก ลิ้น ฟัน ยังมีกล้ามเนื้อที่ไม่แข็งแรง ทำให้ควบคุมการออกเสียงได้ไม่ดีพอ หากเด็กวัยนี้จะมีปัญหาพูดไม่ชัด ถือว่าเป็นเรื่องปกติค่ะ เมื่อโตขึ้นอาการเหล่านั้นจะหายไปได้เอง

มีปัญหาด้านระบบการได้ยิน เช่น หูพิการ ทำให้ได้ยินเสียงพูดของคนอื่นไม่ชัด แล้วเลียนแบบมาอย่างไม่ถูกต้องหรือมีความบกพร่องในอวัยวะที่สำคัญกับการพูด เช่น ลิ้น ปาก เป็นต้น ทำให้ออกเสียงพูดได้ไม่ดี พบมากในเด็กที่มีปัญหาเส้นยึดใต้ลิ้นลิ้น หรือในเด็กที่ภาวะปากแหว่งเพดานโหว่อยู่สภาพแวดล้อมที่มีคนพูดไม่ชัด และคนใกล้ชิดไม่ได้กระตุ้นให้ลูกพูดออกเสียงให้ถูกต้องแต่แรก ทำให้เด็กซึมซับการออกเสียงในแบบที่ผิดๆ เช่น พูดคำควบลำไม่ได้ พูดคำว่า "ความ" เป็น "ฟาม" เป็นต้น

เมื่อพบว่าลูกพูดไม่ชัดให้แก้ไขโดย หากพบว่าการพูดไม่ชัดของลูก เป็นความผิดปกติของร่างกาย หรือระบบการได้ยิน ให้รีบพบแพทย์ เพื่อรับการรักษาและแก้ไข แพทย์จะแนะนำให้ลูกหัดพูดกับนักแก้ไขการพูดอักษรบางตัวที่ลูกมักออกเสียงผิด อย่าไปล้อเลียนลูกและเห็นเป็นเรื่องตลกจนกระทั่งต้องรีบแก้ไข โดยคอยเตือนเมื่อลูกออกเสียงผิด เน้นย้ำคำที่ถูกต้องบ่อยๆคุณพ่อคุณแม่จะต้องเป็นตัวอย่างในการพูดที่ดีให้กับลูกด้วย ออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจนทุกถ้อยคำ ลูกก็จะซึมซับและเรียนรู้ในสิ่งที่ถูกต้อง

ลักษณะของความบกพร่องทางการพูดและภาษาจะแตกต่างกันไปตามประเภทของความผิดปกติที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเด็กอาจมีความผิดปกติหลายลักษณะร่วมกันก็เป็นได้โดยเมื่อเด็กมีความผิดปกติทางการออกเสียง (Articulation Disorder) เด็กจะมีความยากลำบากในการออกเสียงบางเสียงซึ่งผลลัพธ์ที่ได้คือเสียงที่เปล่งออกมาอาจหายไปเปลี่ยนไปหรือแปลกไปจากปกติเป็นเหตุให้ผู้อื่นไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่เด็กต้องการจะสื่อได้ลักษณะเสียงที่หายไปหรือเปลี่ยนไปมักเป็นปัญหาที่พบได้ทั่วไปในเด็กส่วนใหญ่ที่เพิ่งเรียนรู้วิธีในการพูดอย่างไรก็ตามการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องนั้นไม่ถือว่าเป็นปัญหาที่น่าเป็นห่วงแต่อย่างใดเว้นเสียแต่ว่าปัญหาดังกล่าวยังคงปรากฏอยู่ทั้งที่เด็กเติบโตเลยช่วงวัยที่

ควรออกเสียงดังกล่าวได้ชัดเจนแล้วสำหรับเด็กที่มีความผิดปกติทางความคล่องของการพูด นั้นมักมีลักษณะการพูดติดอ่างหรือพูดตะกุกตะกักเพราะฉะนั้นการพูดของเด็กจึงมักเต็มไปด้วยการซ้ำความลังเลความยืดยาวหรือความยุ่งเหยิงยิ่งไปกว่านั้นเด็กอาจมีอาการตึงของกล้ามเนื้อซึ่งสังเกตได้บนใบหน้าคอไหล่หรือหลังมือเพราะเสียงพูดเกิดจากการเคลื่อนที่ของลมจากปอดผ่านกล่องเสียงจนทำให้เส้นเสียงและเกิดเสียงโดยเสียงที่เกิดขึ้นจะเดินทางผ่านคอหอยจมูกและปากจนเกิดเป็น "เสียงพูด" ดังนั้นความผิดปกติทางเสียงพูดจึงได้แก่ปัญหาเกี่ยวกับระดับสูงต่ำของเสียงความถี่ความดังและคุณภาพของเสียงเด็กอาจมีเสียงแหบต่ำหรือแหลมผิดปกติเด็กบางคนอาจมีเสียงพูดคล้ายเสียงนาสิก (เสียงขึ้นจมูก) หรืออาจมีลักษณะเหมือนเสียงถูกปิดกั้นทั้งนี้เด็กอาจเสียงหายหรือไม่สามารถใช้เสียงได้มากอีกทั้งยังอาจรู้สึกเจ็บคอเมื่อออกเสียงส่วนภาษามีความเกี่ยวข้องกับความหมายมากกว่าเสียงความผิดปกติทางภาษาจึงเป็นลักษณะความบกพร่องทางการเข้าใจหรือใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.2.6 เด็กมีนิสัยชอบเอาแต่ใจ

เด็กเอาแต่ใจ (Spoiled Child Problems) หมายถึง เด็กที่มีอารมณ์โกรธรุนแรงเมื่อไม่ได้ในสิ่งที่ตนต้องการ อีกทั้งยังมีพฤติกรรมที่ไม่ยอมทำตาม ซึ่งการแสดงออกดังกล่าว มักบกรวนและอาจนำไปสู่ปัญหาความเครียดของคนรอบข้างได้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง ครู และเพื่อน การตรวจวิเคราะห์สาเหตุและลักษณะของปัญหาเด็กเอาแต่ใจอย่างถูกต้องถือเป็นสิ่งจำเป็น บ่อยครั้งที่ปัญหาเด็กเอาแต่ใจไม่ได้รับการยืนยันว่าเป็นหนึ่งในสาเหตุของลักษณะอารมณ์โกรธรุนแรงในเด็ก นอกจากนี้เด็กที่มีปัญหาเอาแต่ใจยังอาจได้รับการวินิจฉัยที่เกินจริงว่าเป็นโรคสมาธิสั้น เหตุเพราะนิสัยวู่วามซึ่งแปรผันอย่างรุนแรงตามอารมณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเด็กไม่ได้รับการเอาอกเอาใจตามที่ต้องการ อีกทั้งอารมณ์โกรธของเด็กที่เอาแต่ใจบางราย มักมีความรุนแรงมากจนกระทั่งอาจได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคอารมณ์สองขั้ว ทั้งนี้ พ่อแม่ถือเป็นบุคคลที่มีความสำคัญที่สุดในการป้องกันเด็กครอบครัว และสังคมจากปัญหาอันอาจเกิดจากความเอาแต่ใจ แต่ในทางกลับกัน การเลี้ยงดูของพ่อแม่ก็เป็นปัจจัยจุดประกายนิสัยความเอาแต่ใจในเด็กอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นเดียวกัน ดังนั้น หากรักลูก พ่อแม่ก็ไม่ควรทำร้ายลูกตั้งแต่ต้น อย่างไรก็ตาม โชคดีที่การป้องกันและแก้ไขปัญหาลูกเอาแต่ใจไม่ใช่เรื่องที่ยากเกินไปนัก หากเด็กได้รับการปลูกฝังที่ดีตั้งแต่เล็ก หรือปัญหาได้รับการแก้ไขตั้งแต่

พฤติกรรมเอาแต่ใจเริ่มแสดงออก ที่สำคัญหากพ่อแม่สามารถเลี้ยงดูลูกได้อย่างเหมาะสม ปัญหาเด็กเอาแต่ใจย่อมไม่มีทางเกิดขึ้น

เมื่อเด็กอายุ 1ขวบถึง3ขวบครึ่งจะเริ่มเป็นตัวของตัวเองมากขึ้นหากไม่เคยผ่านการสอนให้เรียนรู้มาบ้างก็จะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวไม่ยอมลงไปนอนดินกับพื้นโดยเฉพาะช่วงวัย 3ขวบอยากเป็นตัวของตัวเองและจะดื้อเพราะอยากจะเป็นคนตัดสินใจอยากจะทำอะไรก็ทำโดยอิสระแตกต่างจากวัยนี้ซึ่งเป็นช่วงสำคัญอีกช่วงหนึ่งที่พ่อแม่จะต้องสอนลูกถึงการแก้ปัญหาอย่างเหมาะสม ความก้าวร้าวอาจเกิดจากความเครียดและการซึมซับความรุนแรงจากสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวซึ่งเด็กจะมีปฏิกิริยาตอบกลับเช่นเดียวกันและถ้าได้ประโยชน์จากการก้าวร้าวแล้วก็จะทำต่อไปเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่องโดยเด็กเล็กจะแสดงความก้าวร้าวออกมาตรงๆ รู้สึกอย่างไรก็แปรออกมาเป็นพฤติกรรมอย่างนั้นเลยการป้องกันลูกน้อยก้าวร้าวพยายามไม่让孩子ที่มีความตึงเครียดเกินจำเป็นไม่ทะเลาะกันให้ลูกเห็นหรือได้ยินไม่ก้าวร้าวใส่กันพ่อแม่ต้องเป็นแบบฉบับที่ดีให้เจ้าหนูได้เห็นตัวอย่างว่าพ่อแม่ของเขาแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยสันติวิธีเมื่อเด็กเล็กๆ ทำตัวก้าวร้าวต้องเพิกเฉยพฤติกรรมนั้นถ้าพฤติกรรมนั้นไม่ได้รุนแรงมาก

ปัญหาเด็กเอาแต่ใจนั้นไม่มีสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งที่น่าไปสู่พฤติกรรมโดยตรง ทั้งนี้เพราะการที่เด็กหนึ่งคนจะมีนิสัยเอาแต่ใจได้ ต้องเกิดจากภูมิหลังของเหตุการณ์ที่ส่งผลต่อทัศนคติและการแสดงออกของเด็ก เช่น เด็กเป็นลูกคนเดียว และไม่ค่อยได้เล่นกับเด็กคนอื่นๆ ในช่วงก่อนวัยเรียน หลังจากนั้นเมื่อต้องเข้าโรงเรียนจึงรู้สึกไม่พอใจเมื่อต้องแบ่งปันสิ่งของให้กับผู้อื่น นอกจากนี้ปัญหาเอาแต่ใจ อาจเกิดจากการที่เด็กรู้สึกว่าพ่อแม่ละเลยตนเองเพราะให้ความสำคัญกับน้องมากกว่า เพราะฉะนั้นเด็กจึงสร้างพฤติกรรมเรียกร้องความสนใจเพื่อให้พ่อแม่ตามใจขึ้นมา โดยสาเหตุหลักที่มักนำเด็กไปสู่ปัญหาเอาแต่ใจ มีดังนี้เด็กมีความพอใจในความรู้สึกที่ได้รับเพียงชั่วคราวจากการที่พ่อแม่หรือคนรอบข้างตามใจ การซึมซับนิสัยจากการคบเพื่อนที่เอาแต่ใจ ความรู้สึกว่ายากโดดเด่นและแตกต่าง ความมุ่งมั่นที่จะเอาชนะหรือบังคับผู้อื่น พ่อแม่ช่างเอาใจ ความล้มเหลวของพ่อแม่ผู้ปกครองในการเปลี่ยนแปลงความคิดและพฤติกรรมของลูก ผู้ปกครองไม่สามารถปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมให้กับลูกได้ ผู้ปกครองเป็นต้นแบบของความเอาแต่ใจ เด็กมีความเห็นแก่ตัว และไม่เต็มใจที่จะเสียสละเพื่อผู้อื่น เด็กปฏิเสธความประพฤติที่ดี ไม่ให้ความสำคัญกับคุณธรรมและจริยธรรม รวมถึง

ขาดความศรัทธาในศาสนา

พ่อแม่ผู้ปกครองจะช่วยเหลือหรือแก้ไขปัญหาลูกเขาแต่ใจได้อย่างไร ความเอาแต่ใจไม่ใช่คุณสมบัติที่น่าประทับใจ เด็กที่โตมากับความคิดที่ว่า ความต้องการ ความคิดเห็น และความคาดหวังของตนเองเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องให้ความสนใจเป็นอันดับแรก อาจมีความคิดที่ไม่ถูกต้องดังกล่าวติดตัวไปจนโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งแน่นอนว่าย่อมไม่ใช่ลักษณะผู้ใหญ่ที่เป็นที่ต้องการของสังคม เด็กที่เอาแต่ใจมักรู้สึกไม่ค่อยพอใจกับชีวิตของตนเอง และมักไม่สามารถรับมือกับความรู้สึกทุกขใจของตนเองได้ ดังนั้นพ่อแม่จึงจำเป็นต้องช่วยเหลือให้เด็กเรียนรู้การให้โดยไม่หวังผลตอบแทน การเสียสละโดยไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน และการให้ความสำคัญแก่ผู้อื่นโดยเอาใจเขามาใส่ใจเรา ด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

หลังจากที่เด็กโตเกิน 2 ขวบ หรือพ้นช่วงเวลาที่เราเรียกว่าวัย "Terrible Two" ลักษณะนิสัยเอาแต่ใจควรจะค่อยๆ ลดลงและหายไป แต่หากเด็กยังคงแสดงออกซึ่งนิสัยเอาแต่ใจอย่างต่อเนื่อง พ่อแม่ควรหยุดโดยการพูดคุยกับลูกอย่างจริงจัง เพื่ออธิบายว่าลูกจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมบางอย่าง รวมทั้งประเมินแนวโน้มในอนาคตของลูก โดยเปรียบเทียบให้ลูกเห็นถึงอนาคตที่แตกต่างกันของเด็กที่เอาแต่ใจ กับเด็กที่ไม่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ตั้งเป้าหมายความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่คาดหวังจากลูกอย่างเหมาะสมตามอายุ แล้วจึงใช้เป็นเกณฑ์ในการปรับเปลี่ยนนิสัยเอาแต่ใจของลูก โดยพ่อแม่ไม่ควรใจอ่อนหรือยอมให้พฤติกรรมกริรธองอาละวาด ของลูกมากระทบเป้าหมายที่ตั้งไว้โดยเด็ดขาด ให้ตัวเลือกแก่ลูกเพื่อเปิดโอกาสให้เขาได้ตัดสินใจ เช่น การเลือกเสื้อผ้าที่จะใส่ อาหารที่จะรับประทาน หรือหนังสือที่จะอ่าน ทั้งนี้เพื่อประกอบการสอนให้ลูกเข้าใจว่าในสถานการณ์ไหนบ้างที่ลูกมีตัวเลือก และสามารถเลือกสิ่งที่ต้องการได้ตามใจชอบ หรือในสถานการณ์ไหนที่ลูกจำเป็นต้องปฏิบัติตาม เนื่องจากมีกฎระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดไว้ ไม่ให้ตัวเลือกแก่ลูก ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย หรือเป็นกฎเกณฑ์ของสังคม ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สามารถประนีประนอมได้ และลูกจำเป็นต้องปฏิบัติตาม เช่น การคาดเข็มขัดนิรภัยบนรถยนต์ การไม่ทำร้ายร่างกายผู้อื่น การไม่ทำลายทรัพย์สิน เป็นต้น คาดหวังว่าลูกจะต่อต้านเพื่อเตรียมตัวรับมือ ทั้งนี้เพราะไม่มีเด็กเอาแต่ใจคนไหนที่จะยอมปฏิบัติตามอย่างง่ายดายโดยไม่ต่อต้าน พ่อแม่ควรอธิบายให้ลูกเข้าใจความแตกต่างระหว่าง "ความจำเป็น" และ "ความต้องการ" แล้วแยกแยะให้ชัดเจน ทั้งนี้พ่อแม่ยอมสนับสนุนให้ลูกได้รับทุกอย่างที่เป็นสิ่งที่จำเป็น ในขณะที่สิ่งที่ลูกต้องการนั้นจะอยู่ในดุลยพินิจของพ่อแม่ว่าเห็นสมควรด้วยหรือไม่

เป็นตัวอย่งที่ดีให้แก่ลูก รวมถึงพยายามหาโอกาสให้ลูกได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ที่พ่อแม่แสดงความเสียสละ ความอดทน หรือการควบคุมตัวเอง ไม่ปกป้องลูกมากเกินไป โดยการไม่อำนวยความสะดวกให้แก่ลูกมากเกินไปหากไม่จำเป็น พ่อแม่ควรปล่อยให้ลูกเรียนรู้การรับมือบางสถานการณ์ด้วยตนเอง เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจและทักษะการแก้ปัญหาให้เกิดขึ้นกับลูก สอนให้ลูกมีความอดทน เพราะไม่ใช่ทุกอย่างจะต้องเป็นไปดั่งใจลูกต้องการ หรือไม่ใช่ว่าการร้องขอทุกอย่างของลูกจะได้รับการตอบสนองในทันที ลูกควรเรียนรู้ที่จะรอคอย เพื่อป้องกันตนเองจากอารมณ์โกรธ และควรต้องได้รับการฝึกฝนการรอคอยอย่างต่อเนื่องเป็นครั้งคราว ไม่ชมเชยลูกจนเกินควร การให้ความสนใจและชมเชยลูกในทันทีจะยิ่งทำให้เด็กต้องการความสนใจและคำชมเชยมากยิ่งขึ้นและอาจเป็นฝ่ายร้องขอเอง พ่อแม่ควรสนับสนุนลูกโดยการให้คำชมเชยเมื่อลูกสามารถทำสิ่งใหม่ หรือสิ่งที่ยากได้สำเร็จเท่านั้น ไม่ควรชมเชยพร่ำเพรื่อ สอนลูกให้เคารพสิทธิของผู้ใหญ่ โดยเมื่อเด็กได้รับสิ่งที่จำเป็นแล้ว เช่น อาหารหรือเสื้อผ้า ก่อนที่ลูกจะได้สิ่งที่ต้องการ ลูกต้องเรียนรู้ว่าพ่อแม่ก็มีสิ่งที่จำเป็นต้องทำเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นลูกจำเป็นต้องเคารพสิทธิของพ่อแม่เหนือสิ่งที่ตนเองต้องการ วิธีนี้จะช่วยให้เด็กเคารพสิทธิของพ่อแม่ ซึ่งจะเป็จุดเริ่มต้นของการเคารพสิทธิของผู้ใหญ่ และบุคคลอื่นโดยทั่วไป จดจำว่า การรักลูก ต่างจากการตามใจลูกโดยสิ้นเชิง พ่อแม่ควรแสดงความรักต่อลูก ด้วยการสอนให้ลูกเป็นคนเก่ง มีความน่าไว้นื้อเชื่อใจ และใส่ใจความรู้สึกของคนรอบข้าง หรือแสดงออกถึงความรักผ่านการกระทำ ไม่ว่าจะเป็นการกอด การหอม และการบอกรัก

2.2.7 เด็กเริ่มมีนิสัยพูดโกหก

ปัญหาเด็กชอบโกหกนั้นมักจะได้พบได้ในเด็กเกือบทุกคนเลยที่เดียวซึ่งก็เป็นปัญหาที่พ่อแม่ต่างกังวลเพราะไม่รู้ว่าเป็นเพราะสาเหตุใดลูกถึงชอบพูดโกหกนั่นเองเหตุผลที่เด็กมีนิสัยโกหกคือ ต้องการเรียกร้องความสนใจการโกหกเพื่อเรียกร้องความสนใจมักจะพบมากในเด็กที่พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาให้จึงทำให้เขาต้องพูดโกหกเพื่อให้พ่อแม่มาสนใจเขานั้นเองดังนั้นเมื่อเขาโกหกเพื่อเรียกร้องความสนใจคุณไม่ควรดูต่ำหรือตีเพราะมันจะยิ่งทำให้เขารู้สึกน้อยใจและคิดว่าคุณไม่รักไม่สนใจได้แต่ให้คุณใช้วิธีการสอนเขาแทนและพยายามมีเวลามาเล่นกับเขามากขึ้น ปกปิดความผิดของตัวเองโดยนิสัยของเด็กแล้วจะไม่อยากโดนพ่อแม่ทำโทษซึ่งเมื่อเขาทำความผิดก็จะทำให้เขาต้องพูด

โกหกเพื่อปกปิดความผิดของตัวเองนั่นเองดังนั้นเพื่อแก่นิสัยโกหกของลูก

อยากทำตามใจตัวเองการพูดโกหกเพราะอยากทำตามใจตัวเองนั้นมักจะเกิดจากการที่พ่อแม่เข้มเกินไปไม่ค่อยให้ลูกได้ทำอะไรตามใจตัวเองจึงทำให้เขาเกิดความรังและโกหกเพื่อที่จะได้ทำอะไรตามใจนั่นเองดังนั้นเพื่อแก่นิสัยโกหกของเด็กพ่อแม่ควรลดความเข้มงวดบ้างและให้เขาได้ในสิ่งที่เขาทำได้ด้วยตัวเองบ้างแค่นี้เขาก็จะไม่เกิดความรังและไม่เป็นเด็กขี้โกหกแล้วละไม่ได้ตั้งใจโกหกบางครั้งที่เด็กพูดโกหกเขาก็อาจจะไม่ได้ตั้งใจเพียงแต่เป็นเพราะความรู้เดียวสาและจินตนาการของเขาจึงทำให้เขาพูดในสิ่งที่อยู่ในจินตนาการออกมานั่นเองซึ่งวิธีแก้พ่อแม่ไม่ต้องทำอะไรมากเกินไปแค่คอยรับฟังเขาและคอยชี้แนะว่าจะอะไรจริงไม่จริงอย่างไร เมื่อเขาโตขึ้นเขาก็จะเลิกพูดโกหกไปเอง

นิสัยชอบพูดโกหกของลูกน้อยไม่ว่าจะเกิดจากสาเหตุใดก็ตามหากปล่อยไว้นานๆโดยไม่ได้สอนและแก่นิสัยให้เขาก็จะทำให้เขาติดนิสัยขี้โกหกไปจนโตได้ และที่สำคัญคุณไม่ควรตีหรือดุด่าเมื่อเขาโกหกเพราะเขาจะไม่เข้าใจว่าผิดเรื่องอะไรซึ่งก็จะทำให้เขายิ่งโกหกมากกว่าเดิมได้นั่นเองและยังอาจจะทำให้ลูกของคุณกลายเป็นเด็กมีปัญหาได้ในอนาคต

ข้อแนะนำกับพ่อแม่ผู้ปกครองถึงการช่วยลูกไม่ให้พูดโกหกพ่อแม่ควรสร้างความไว้วางใจกับลูกเพื่อเวลาที่ลูกทำผิดหรือทำสิ่งไม่ดีลงไปลูกจะได้ปรึกษาแทนที่ลูกจะกลัวความผิดและใช้วิธีการโกหก

ไม่ควรตำหนิหรือดุด่าลูกเมื่อลูกทำความผิดแต่ควรใช้เหตุผลพูดคุยกันเพราะบางทีการที่เด็กถูกตำหนิอาจจะทำให้เด็กมีพฤติกรรมชอบโกหกและบางครั้งพฤติกรรมเหล่านั้นก็อาจจะรุนแรงมากยิ่งขึ้น

ไม่ควรจับผิดลูกมากเกินไปเพราะจะทำให้ลูกรู้สึกเหมือนเป็นนักโทษเช่นบางครั้งลูกกลับบ้านเด็กแม่ก็จะคอยซักถามจับผิดว่า "ลูกไปไหนมาไปทำอะไร" ซึ่งบางทีลูกอาจจะแค่ไปร้องคาราโอเกะกับเพื่อนแต่การที่พ่อแม่ซักถามเหมือนไม่ไว้ใจลูกและไต่สวนเหมือนเป็นผู้กระทำความผิดเด็กอาจจะใช้วิธีการโกหกเพื่อให้พ่อแม่หยุดซักถามเพื่อหลบหลีกเลี่ยงสถานการณ์ต่างๆ

หลีกเลี่ยงการลงโทษเมื่อลูกทำผิดหรือจับโกหกได้เพราะยังมีทางออกที่ดีกว่าวิธีการลงโทษเช่นพูดจาเพื่อทำความเข้าใจเพราะการลงโทษเป็นการแก้ไขที่ปลายเหตุส่วนสาเหตุที่แท้จริงอาจเกิดจากเหตุผลบางประการของลูกซึ่งจะต้องทำการพูดคุยกันซึ่งถ้าหากเด็กทำผิดแล้วกลัวการถูกทำโทษเด็ก

อาจใช้วิธีการโกหกเพื่อให้พ้นความผิดก็ได้หากปล่อยไว้นานๆก็จะเริ่มติดเป็นนิสัยไปจนโต

พยายามสังเกตว่าลูกมีอาการป่วยทางจิตเช่นโรคซึมเศร้าบกพร่องทางสติปัญญาหรือมีปัญหारेื่องภาษาหรือไม่และควรทำความเข้าใจกับเด็กเหล่านี้ซึ่งบางที่การที่เด็กโกหกอาจไม่ได้ตั้งใจแต่เป็นเพียงเพราะอาการป่วยทางจิตที่ควรรีบพบจิตแพทย์เพื่อทำการรักษาอาการทางจิตเหล่านี้ไม่เช่นนั้นอาจส่งผลเสียต่อเด็กเช่นคิดฆ่าตัวตาย เป็นต้น

2.2.8 เด็กมีนิสัยชอบทำร้ายเพื่อน

การก้าวร้าวเป็นเรื่องปกติที่พบได้ในทุกเพศทุกวัยแต่ถ้าการก้าวร้าวนั้นเกินขอบเขตจนก่อให้เกิดผลเสียทั้งต่อตนเองและผู้อื่นแล้วก็ต้องรีบหาทางแก้ไขเด็กที่ก้าวร้าวเป็นเด็กที่ไม่มีความสุขในครอบครัวซึ่งเด็กอาจจะแสดงออกในรูปของความโกรธโมโหร้ายทำลายข้าวของทำร้ายผู้อื่น ทะเลาะและชกต่อยเพื่อนรังแกเพื่อนพูดจาไม่สุภาพและก้าวร้าวไม่เชื่อฟังและชอบก่อวุ่นในชั้นเรียน การที่เด็กแสดงความก้าวร้าวออกมานั้นเป็นการใช้กลไกทางจิตเพื่อหลีกเลี่ยงความรู้สึกเจ็บปวดบางอย่างเช่น ความล้มเหลวความรู้สึกเสียหน้าความรู้สึกโดดเดี่ยวความวิตกกังวลโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือความรู้สึกเศร้าซึ่งพ่อแม่มักจะนึกไม่ถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวการที่เด็กขาดความรัก ความอบอุ่นในครอบครัวการชิงช้าพี่น้องในครอบครัวเด็กไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ ได้ คิดว่าไม่มีใครเป็นเพื่อนที่ดีพ่อแม่ที่เข้มงวดกวดขันหรือเคร่งครัดในเรื่องกฎระเบียบมากเกินไปทำให้เด็กรู้สึกถูกกดดันอย่างมากพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในครอบครัวแสดงความก้าวร้าวต่อเด็กโดยตรง เช่น การดูต่ำเลียนตีเด็กทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมก้าวร้าวแนวทางช่วยเหลือเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวขอให้พ่อแม่มองเด็กด้วยสายตาที่เข้าใจความรู้สึกว่าเด็กไม่มีความสุข ไม่ควรมองด้วยสายตาที่ดูคั่นหรือแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อเด็กใน ขณะนั้นพ่อแม่ควรแสดงความรักความเข้าใจโดยการพูด และแสดงออกอย่างตรงไปตรงมาเช่นการกอดรัดสัมผัสเด็กอย่างอ่อนโยนหรือการพูดกับเด็กอย่าไปคิดว่า การแสดงความรักต่อเด็กอย่างเปิดเผยจะทำให้เด็กหลงเพราะการที่เด็กรู้ว่าพ่อแม่รักจะทำให้เขามีความมั่นคง มีความมั่นใจและมีความภาคภูมิใจ

ปัญหาเด็กทะเลาะกันที่ใครหลายคนอาจมองว่าเป็นเรื่องเล็ก แต่หากไม่แก้ไขให้ถูกวิธีอาจทำให้ลูกไม่อยากไปโรงเรียน หรือลูกกลายเป็นเรื่องใหญ่ที่สร้างปัญหาให้พ่อแม่ทะเลาะกันไปด้วยก็ได้ ทั้งนี้ การอยู่ร่วมกันในสังคมของมนุษย์นั้นคงจะหลีกเลี่ยงปัญหาจากการกระทบกระทั่งกันได้ยาก ดังนั้น ความสามารถในการแก้ไขปัญหา การป้องกันปัญหา หรือการหลีกเลี่ยงปัญหา ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะของเด็กที่ประสบกับปัญหา การเผชิญกับปัญหา และการแก้ไขสถานการณ์ที่เป็นปัญหาจากการอยู่ร่วมกันในสังคมของเด็กเป็นประเด็นสำคัญที่ผู้ปกครองตลอดจนครูผู้ดูแลเด็กต้องมีส่วนในการแก้ปัญหาคลื่นคลายสถานการณ์ให้ความรุนแรงเบาบางและหมดสิ้นไปในที่สุด การแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการทะเลาะกันของลูกกับเพื่อนๆ ต้องมีการศึกษาถึงสาเหตุ ที่มาที่ไปของสาเหตุที่เกิดการทะเลาะกันเพื่อ การแก้ไขปัญหาก็ได้ถูกต้องตรงประเด็น และหาวิธีป้องกันการเกิดการทะเลาะกันอีก ซึ่งปัญหาบางครั้งมากจากเรื่องประเด็นเล็กๆ น้อยๆ ที่พ่อแม่และครูอาจจะมองว่าเป็นเรื่องเล็กไม่น่าจะเกิดการทะเลาะกันด้วยสาเหตุนี้ได้เลย แต่ในวุฒิภาวะของเด็กไม่สามารถเรียนรู้ได้ว่าเหตุแห่งการทะเลาะนั้นสมควรหรือไม่สมควร เพียงแต่ชวนสาเหตุมาจากความไม่พึงพอใจในความรู้สึกของเด็กเองเพียงเล็กน้อย เช่น เพื่อนเดินเตะรองเท้าของลูกกระเด็น หรือทำดินสอของลูกหล่นลงจากโต๊ะ เพียงแค่นี้ก็เป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะกันได้ และเช่นเดียวกัน การทะเลาะของเด็กก็เกิดขึ้นง่ายและสามารถจบสิ้นลงได้เร็วเช่นกัน ถ้าพ่อแม่เก็บเอาปัญหามาเป็นอารมณ์หรือความเครียดที่ใหญ่โตอาจจะลูกกลายเป็นปัญหา ระหว่างผู้ปกครองแทนก็เป็นได้ เพราะฉะนั้นการเลือกแนวทางที่จะแก้ไขปัญหาลูกทะเลาะกับเพื่อนๆ อาจจะมีสองแนวทางโดยศึกษาจากสาเหตุว่าลูกของเราเริ่มต้นการทะเลาะหรือว่าลูกของเราเป็นผู้ถูกกลั่นแกล้งหรือถูกกระทำในการทะเลาะกัน ทั้งสองแนวทางสามารถแก้ไขและช่วยลดปัญหาการทะเลาะกันได้ และแน่นอนว่าแนวการป้องกันและแก้ไขควรเป็นทั้งแก้ไขเฉพาะหน้าและการใช้แนวทางแก้ไขปัญหาที่ไม่ทำให้เกิดการทะเลาะขึ้นอีกในอนาคต

แก้ไขปัญหาลูกทะเลาะกับเพื่อนได้อย่างไร้วิธีการแก้ไขปัญหาลูกทะเลาะกันที่พ่อแม่สามารถช่วยคลี่คลายความทุกข์ในใจของลูกที่เกิดความขุ่นข้องหมองใจเมื่อเกิดการทะเลาะเบาะแว้งกับเพื่อน นั้น มีแนวทางพื้นฐานดังนี้ ทำความเข้าใจธรรมชาติของเด็กและเปิดใจรับฟังลูก พ่อแม่ต้องทำความเข้าใจธรรมชาติของเด็กว่า ทั้ง 2 ฝ่ายที่ทะเลาะกัน ต่างเป็นเด็กทั้งคู่ ปมปัญหาอาจไม่ได้ซับซ้อน หรือขัดแย้งรุนแรงอะไรเลย แต่เป็นเพราะเขายังขาดวุฒิภาวะ ทักษะการใช้เหตุผล และไม่มีความสามารถ

ในการควบคุมอารมณ์ดีพอ จึงควรรับฟังปัญหาของลูกอย่างตั้งใจจนจบเสียก่อน อย่าเพิ่งให้คำแนะนำหรือตัดสินใดๆ เพราะการที่พ่อแม่พูดแทรกเข้ามา หรือเริ่มให้คำแนะนำโดยที่ยังฟังปัญหาของลูกไม่จบนั้น ลูกจะจบการบอกเล่าเหตุการณ์อันเป็นประเด็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ลูกทะเลาะกับเพื่อนๆ หรืออาจจะหลีกเลี่ยงการเล่าความจริงทั้งหมดเพราะคำแนะนำอาจทำให้เขากลัวที่จะเล่าความจริงว่า เขาเป็นคนเริ่มต้นการทะเลาะครั้งนี้ก็ได้

คอยดูแลในระยะเวลาที่เหมาะสมและแสดงความคิดเห็นอย่างเข้าใจ หากพิจารณาจากปัจจัยหลายอย่าง คือ อายุ และความรุนแรงของปัญหา ถ้าลูกยังอายุน้อยมากๆ พ่อแม่อาจเข้าไปมีบทบาทในเรื่องของการเบี่ยงเบนความสนใจของทั้งคู่ออกมาด้วยของเล่น หรืออะไรที่ดูสนุก เพราะวัยก่อน 3 ขวบ ยังไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ แต่พอโตมากขึ้น เช่น 4-6 ขวบ ก็อาจคอยดูอยู่ห่างๆ แต่ใกล้ชิดมากกว่าเด็กโต โดยยังไม่เข้าไปแทรกกลางเมื่อลูกมีปัญหา เพราะวัยนี้สามารถฝึกให้รู้จักแก้ไขปัญหาได้แล้ว ส่วนการแสดงความคิดเห็นออกเห็นใจ เข้าใจในความทุกข์ของลูกเป็นสิ่งที่พ่อแม่สามารถทำได้ และนั่นจะทำให้ลูกรู้สึกดีขึ้น เช่น "ลูกคงทุกข์มากเลยสินะที่ทะเลาะกับ..." หรือ "แม่เสียใจด้วยนะจ๊ะที่เรื่องเป็นแบบนี้" ตรงกันข้าม ลูกจะรู้สึกแย่มากขึ้นหากพ่อแม่แสดงความคิดเห็นในเชิงต่อว่า หรือมองว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ เช่น "อย่าไปใส่ใจกับเรื่องแค่นี้เลยนะ เดี่ยวลูกก็หาเพื่อนใหม่ได้เองแหละ" เพราะลูกคงรู้สึกว่าความทุกข์ใจที่ลูกแบกกลับบ้านกลายเป็นสิ่งที่ไร้สาระในสายตาของคนที่ถูกคาดหวังว่าจะช่วยคลี่คลายความทุกข์ของหมองใจ หรือแม้แต่ช่วยปลอบใจให้ลูกคลายความเครียดได้

ไม่เข้าไปก้าวก่ายในความสัมพันธ์ของลูกกับเพื่อน เมื่อเด็กทะเลาะกัน ไม่ว่าใครเป็นฝ่ายผิด พ่อแม่อย่าเพิ่งไว้วางใจ หรือทำโทษใคร ควรเข้าไปไกล่เกลี่ยอย่างนุ่มนวล บอกว่าเล่นแบบนี้คงไม่สนุกแล้ว และเสนอทางเลือกใหม่ในการอยู่ร่วมกัน ด้วยวิธีที่ดีกว่าเดิม ให้เด็กเรียนรู้ว่า มีทางออกของปัญหาหลายทางที่ดี และนำเสนอใจว่าการทะเลาะกันเสียอีก และไม่พูดถึงด้านไม่ดีของเพื่อนลูก เช่น "แม่ก็ไม่ชอบ....เหมือนกัน" เพราะไม่เป็นผลดีกับใครเลย และจะกลับกลายเป็นการตอกย้ำความรู้สึกไม่ดีกับเพื่อน สร้างความกดดันให้ลูกเพิ่มมากขึ้นไปอีก

ไม่เข้าไปทะเลาะกับพ่อแม่ของอีกฝ่าย ปัญหาเด็กทะเลาะกัน มักจะบานปลายหากมีการตั้งพ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายให้ทะเลาะกันไปด้วย ซึ่งไม่เป็นผลดีกับใครเลย เด็กๆ ก็ได้เห็นตัวอย่างที่ไม่ดีไป

ด้วย อีกทั้งหากพ่อแม่เข้าไปยุ่งย่ามกับปัญหาของเด็กๆ นั้นเท่ากับว่า เด็กๆ พลาดโอกาสที่จะเรียนรู้ การปรับตัว และการอยู่ร่วมกันไป และมันยังทำให้เด็กรู้สึกว่ พวกเขาไม่สามารถจัดการกับปัญหานี้ได้ ด้วยตัวเองอีกด้วย

เปิดโอกาสให้ลูกเรียนรู้ และให้คำแนะนำเกี่ยวกับทัศนคติในการมีเพื่อนของลูก พ่อแม่ควรที่จะเปิดโอกาสให้ลูกได้เรียนรู้ ให้ได้ปรับพฤติกรรมด้วยตัวเอง หากพ่อแม่เอนเอียงปกป้องเพื่อน ลูกจะเกิดความฝังใจว่า อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้อยู่แล้ว ก็จะมีพฤติกรรมนั้นซ้ำๆ หากลูกเป็นฝ่ายที่ถูกปกป้อง ก็จะไม่รู้จักวิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเอง ควรถือเอาความขัดแย้งนี้ เป็นโอกาสดีที่จะให้ลูกได้ฝึกรู้จักการแก้ปัญหา คลี่คลายปมต่างๆ ด้วยตัวของเขาเอง ลูกจะได้เป็นคนที่มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิตในสังคมยุคปัจจุบัน แต่หากลูกโดนเพื่อนแกล้ง ล้อเลียน กีดกันไม่ให้เข้ากลุ่ม แต่ก็ยังมองเพื่อนในแง่ดี และมองว่าเขาคนนั้นไม่ว่าอย่างไรก็คือเพื่อน ในกรณีนี้พ่อแม่อาจต้องช่วยลูกตั้งค้ำ "ความเป็นเพื่อน" อีกนิดหน่อย เพราะหากปล่อยเป็นเช่นนี้ต่อไป เด็กอาจเข้าใจว่า การจะทำให้ตนเองมีเพื่อนได้นั้น อาจต้องแลกมาด้วยการเป็นตัวตลก เป็นที่ล้อเลียนของเพื่อนๆ ก็เป็นไปได้

ส่งเสริมการคบเพื่อนให้หลากหลาย การพาลูกไปร่วมกิจกรรมต่างๆ ในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ หรือพาไปเยี่ยมญาติที่มีลูกหลานวัยใกล้เคียงกัน เป็นอีกหนึ่งทางออกดีๆ ที่พ่อแม่ทำเพื่อลูกได้ นั่นเท่ากับทำให้ลูกมีเพื่อนหลายกลุ่มมากขึ้น และถ้าหากเด็กมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนที่โรงเรียน อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้รู้สึกโดดเดี่ยวเสียทีเดียว เขาสามารถนำปัญหานี้ไปปรึกษาเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งได้อีกด้วย

2.2.9 เด็กไม่ยอมไปโรงเรียน

เด็กไม่ยอมไปโรงเรียน (School Refusal Problem in Children) เป็นอาการที่มักเกิดขึ้นเมื่อเริ่มภาคการศึกษาใหม่เนื่องจากเด็กๆ ต้องเปลี่ยนการดำเนินชีวิตจากที่เคยนอนดึกตื่นสายไปเกี่ยวกับครอบครัวไปว่ายน้หรือทำกิจกรรมต่างๆ กับพ่อแม่และเพื่อนๆ กลายเป็นต้องไปโรงเรียนแต่เช้าเพื่อไปเรียนหนังสือและมีการบ้านมากมายกลับมาทำที่บ้านสำหรับเด็กส่วนใหญ่เด็กจะรู้สึกลำบากหรือรู้สึกยุ่งยากเพียงช่วงเวลาสั้นๆ และพวกเขาจะกลับไปสู่กิจวัตรประจำวันที่ต้องไปโรงเรียนได้อย่างรวดเร็วแต่

สำหรับเด็กบางคนความกลัวและความกังวลที่ต้องกลับไปเรียนนั้นอาจเพิ่มมากขึ้นและสามารถนำไปสู่การไม่อยากไปโรงเรียนได้ในที่สุดเด็กบางคนอาจถึงกับพูดว่า“เกลียดโรงเรียน” หรือ“วันนี้ไม่อยากไปโรงเรียน” เด็กที่ไม่อยากไปโรงเรียนอาจร้องไห้คร่ำครวญส่งเสียงกรี๊ดร้องหรืออ้อนวอนพ่อแม่เป็นชั่วโมงเพื่อที่จะขออยู่บ้านแทนการไปโรงเรียนเด็กอาจบ่นว่าไม่สบายหรือหนีออกจากโรงเรียนเพื่อกลับมาที่บ้านหากเด็กถูกบังคับให้ไปโรงเรียนหรือเด็กอาจขาดเรียนเป็นเวลาหลายสัปดาห์หรือหลายเดือนปัญหาของการที่ลูกไม่อยากไปโรงเรียนอาจเกิดขึ้นจากหลายๆสาเหตุแต่ปัจจัยโดยทั่วไปอาจมีสาเหตุมาจากการเริ่มต้นของภาคเรียนใหม่การย้ายไปเรียนโรงเรียนแห่งใหม่หรือการที่โรงเรียนปิดเทอมเป็นเวลานานแล้วมีการเริ่มภาคการศึกษาใหม่ความเจ็บป่วยหรือการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักก็อาจเป็นอีกสาเหตุที่ทำให้เด็กปฏิเสธการไปโรงเรียนตามการรายงานพิเศษเกี่ยวกับสุขภาพชั้นล่าสุดที่มีชื่อว่าการจัดการกับความกังวลและความกลัว (Coping with Anxiety and Phobias) ของวิทยาลัยแพทยมหาวิทาลัยฮาร์วาร์ดพบว่าเด็กปฏิเสธการไปโรงเรียนมักเกิดจากความกังวลโดยสาเหตุที่ซ่อนอยู่ภายในอาจมาจากโรคกลัวสังคม (social phobia) คือความกลัวที่เกิดจากสภาพทางสังคมหรือการแสดงออกต่อหน้าสาธารณชนหรือโรควิตกกังวลไปทั่ว (generalized anxiety disorder) กล่าวคือการกลัวเกินเหตุและกังวลไปกับหลายๆสิ่งหลายๆอย่างหรือโรควิตกกังวลเกี่ยวกับการแยกจากเช่นกลัวการแยกจากพ่อแม่ผู้ปกครองบางครั้งต้นตอของปัญหาก็เกิดจากความกลัวที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงเช่นกลัวถูกเรียกในชั้นเรียนกลัวครูกลัวการโดนแกล้งเป็นต้นเมื่อลูกปฏิเสธการไปโรงเรียนเป็นประจำพ่อแม่ผู้ปกครองควรขอความช่วยเหลือจากผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตการบำบัดอาจเป็นหนทางที่จะช่วยให้พ่อแม่ผู้ปกครองบุคลากรในโรงเรียนและแม้แต่ตัวเด็กเองในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยปกติเทคนิคการบำบัดด้วยการปรับความคิดและพฤติกรรมหรือCBT (Cognitive Behavioral Therapy) ได้ถูกใช้เป็นตัวจัดการสาเหตุของปัญหาความกังวลนอกจากการใช้CBT จะมีประสิทธิภาพในการรักษาโรคกังวลในเด็กและในวัยรุ่นแล้วยาต้านอาการซึมเศร้าโดยเฉพาะยากลุ่ม SSRIs หรือ Selective Serotonin Reuptake Inhibitors ซึ่งประกอบไปด้วย fluoxetine (Prozac) และ sertraline (Zoloft) ก็ถูกใช้ในการรักษาโรคนี้เช่นกันในการรักษาแบบCBT จะมีการใช้วิธีต่างๆที่มีความแตกต่างกันไปในการเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมด้านลบให้กลายเป็นด้านบวกแต่หนึ่งในวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดคือการค่อยๆให้เด็กรู้สึกคุ้นเคยกับสิ่งที่กลัวซึ่งในที่นี้ก็คือโรงเรียนตัวอย่างเช่น

อาจให้เด็กเรียนแค่ 1-2 วิชาในวันแรกแล้วให้พ่อแม่ผู้ปกครองรอข้างนอกและค่อยๆเพิ่มวิชาเรียนให้เด็กต่อไปเรื่อยๆจนกว่าเด็กจะสามารถเรียนที่โรงเรียนทั้งวันได้วิธีอื่นๆที่พอจะช่วยได้ก็คือสอนให้เด็กสุดลมหายใจเข้าลึกๆหรือสอนวิธีผ่อนคลายกล้ามเนื้อเพื่อให้เด็กใจเย็นลง

เด็กที่ปฏิเสธการไปโรงเรียนมักมีอายุระหว่าง 3 ปีถึง 6 ปีเนื่องจากช่วงเวลาดังกล่าวเป็นเวลาที่เด็กเพิ่งจะเริ่มไปโรงเรียนและเพิ่งจะเรียนชั้นอนุบาลนอกจากเด็กจะมีลักษณะพฤติกรรมที่มีอารมณ์เกรี้ยวกราด และร้องไห้เมื่อถึงเวลาไปโรงเรียน เด็กไม่ยอมไปโรงเรียน (School Refusal Problem in Children) เป็นอาการที่มักเกิดขึ้นเมื่อเริ่มภาคการศึกษาใหม่เนื่องจากเด็กๆต้องเปลี่ยนการดำเนินชีวิตกับพ่อแม่กลายเป็นต้องไปโรงเรียนแต่เช้าสำหรับเด็กส่วนใหญ่เด็กจะรู้สึกลำบากหรือรู้สึกยุ่งยากเพียงช่วงเวลาสั้นๆ และพวกเขาจะกลับไปสู่กิจวัตรประจำวันที่ต้องไปโรงเรียนได้อย่างรวดเร็ว แต่สำหรับเด็กบางคนความกลัวและความกังวลที่ต้องกลับไปเรียนนั้นอาจเพิ่มมากขึ้นและสามารถนำไปสู่การไม่ยอมไปโรงเรียนได้ในที่สุดเด็กบางคนอาจถึงกับพูดว่า “เกลียดโรงเรียน” เด็กที่ไม่ยอมไปโรงเรียนอาจร้องไห้คร่ำครวญส่งเสียงกรี๊ดร้องหรืออ้อนวอนพ่อแม่เป็นชั่วโมงเพื่อที่จะขออยู่บ้านแทน การไปโรงเรียนเด็กอาจบ่นว่าไม่สบายหรือหนีออกจากโรงเรียนเพื่อกลับมาที่บ้าน ปัญหาของการที่ลูกไม่ยอมไปโรงเรียนอาจเกิดขึ้นจากหลายๆสาเหตุแต่ปัจจัยโดยทั่วไปอาจมีสาเหตุมาจากการเริ่มต้นของภาคเรียนใหม่การย้ายไปเรียนโรงเรียนแห่งใหม่หรือการที่โรงเรียนปิดเทอมเป็นเวลานานแล้วมีการเริ่มภาคการศึกษาใหม่ ความเจ็บป่วยหรือการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก ก็อาจเป็นอีกสาเหตุที่ทำให้เด็กปฏิเสธการไปโรงเรียนตามการรายงานพิเศษเกี่ยวกับสุขภาพชั้นล่าสุดที่มีชื่อว่า การจัดการกับความกังวลและความกลัวของวิทยาลัยแพทยมหาวิทาลัยฮาร์วาร์ดพบว่า การปฏิเสธการไปโรงเรียนมักจะเกิดจากความกังวลโดยสาเหตุที่ซ่อนอยู่ภายในอาจมาจากโรคกลัวสังคมคือ ความกลัวที่เกิดจากสภาพทางสังคมหรือการแสดงออกต่อหน้าสาธารณชนหรือโรควิตกกังวลไปทั่วกล่าวคือการกลัวเกินเหตุและกังวลไปกับหลายๆสิ่งหลายๆอย่างหรือโรควิตกกังวลเกี่ยวกับการแยกจาก เช่นกลัวการแยกจากพ่อแม่ ผู้ปกครองกลัวการโดนแกล้ง เป็นต้น

2.2.10 พฤติกรรมการลอกเลียนแบบในเด็ก

(Imitation Behavior in children) ในเชิงจิตวิทยาหมายถึง การแสดงออกทางพฤติกรรมของเด็กที่ถูกกระตุ้นด้วยระบบการรับรู้ของร่างกาย จากแบบอย่างที่ยึดความสนใจและชี้้นำให้เด็กปฏิบัติตาม หากจะพูดถึงพฤติกรรมการลอกเลียนแบบในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม ลูกสัตว์จะเฝ้าสังเกตจดจำ และลอกเลียนแบบการกระทำของสมาชิกในกลุ่มที่ ส่วนมนุษย์นั้น การลอกเลียนแบบเกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่ค่อยๆสั่งสมในแต่ละวัน สมอ่งส่วนที่เรียกว่า "เซลล์กระจกเงา" ซึ่งเป็นระบบการทำงานของสมองที่ทำงานแบบ เมื่อเด็กเห็นพฤติกรรมดังกล่าวซ้ำๆในสภาพแวดล้อมเดิมๆ เด็กจะเริ่มลอกเลียนแบบพฤติกรรมทางสังคมดังกล่าว ตัวอย่างเช่น เมื่อเห็นผู้อื่นหวัดเด็กก็มักจะหวัดตาม เป็นต้น ทั้งนี้เซลล์กระจกเงาเป็นเสมือนไมโครชิพที่ฝังลึกในสมองของมนุษย์ที่มีอยู่ในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม ที่ก่อให้เกิดสัญชาตญาณและความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์กรณีศึกษาพฤติกรรมการลอกเลียนแบบในเด็ก ทารกเผยให้เห็นว่า เด็กอายุก่อนหนึ่งขวบเต็มจะเลียนแบบท่าทางการเคลื่อนไหวทางอารมณ์ของบุคคลรอบข้าง โดยไม่จำเป็นต้องเป็นพ่อแม่ของเด็ก ตัวอย่างเช่น การยกแขน การยิ้ม ความพยายามที่จะเปล่งคำพูด เป็นต้น เด็กอาจเริ่มเรียนรู้ที่จะใช้คำพูดตามผู้ใหญ่เวลายกหูโทรศัพท์ ปิดซีดี ทีวี หรือแม้แต่ล้อ เลียนน้ำเสียงต่างๆของตัวการ์ตูน สิ่งต่างๆเหล่านี้อาจเป็นพฤติกรรมการลอกเลียนแบบในชีวิตประจำวันที่ยึดสะท้อนภาพความทรงจำในวัยเยาว์ของเด็ก ทุกพฤติกรรมที่เด็กพบเห็นในชีวิตประจำวัน จะหล่อหลอมคุณภาพชีวิตของเด็กในวันข้างหน้าทั้งสิ้น เช่น ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว สิ่งแวดล้อมต่างๆทั้งดีและเลว ล้วนมีผลต่อการแสดงออกทางสังคมและความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กเช่นกัน ในช่วงหนึ่งขวบที่เป็นวัยเตาะแตะ เป็นช่วงระยะเวลาที่สำคัญทางการเจริญเติบโตของเด็ก เด็กจะเริ่มปูพื้นฐานทักษะด้วยประสาทสัมผัสต่างๆ ผ่านการเรียนรู้ จดจำและเริ่มลอกเลียนแบบ พฤติกรรมการลอกเลียนแบบในเด็กมักมีกระบวนการและรูปแบบเป็นไปตามอัตลักษณ์ทางเพศ กล่าวคือ ลูกชายมักเลียนแบบพ่อ ลูกสาวมักเลียนแบบแม่ แต่กระนั้นเด็กวัยเตาะแตะที่อายุหนึ่งขวบมักเลียนแบบทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเห็น โดยไม่คำนึงถึงอัตลักษณ์ทางเพศ (และสามารถเข้าใจถึงความหมายของท่าทางและพฤติกรรมที่เขา กำลังทำตามอยู่ การเลียนแบบอัตลักษณ์ทางเพศดังกล่าวจะเริ่มปรากฏกับเด็กในวัยสามขวบเป็นต้นไป อย่างไรก็ตามพฤติกรรมการลอกเลียนแบบในเด็กอาจยังไม่สร้างปัญหาความหนักใจให้กับผู้ปกครองมือใหม่บางท่านในวันที่เขายังเป็นเด็กแบเบาะ

แต่ปัญหาพฤติกรรมการลอกเลียนแบบมักค่อยๆ ก่อตัวขึ้นตามกาลเวลาโดยเริ่มสร้างปัญหาแก่ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานอยู่ในวัยเรียน วัยรุ่นไปจนถึงวัยทำงาน ฉะนั้นถึงเวลาแล้วที่ผู้ปกครองควรใส่ใจลูกน้อย เริ่มจากการทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี ในวันที่เขาพร้อมที่จะเรียนรู้และรับฟัง

ปัญหาพฤติกรรมการลอกเลียนแบบจะแตกต่างกันไปตามพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก อายุ และเพศ พฤติกรรมการแสดงออกของเด็กสามารถสะท้อนความใส่ใจและการเลี้ยงดูของผู้ปกครอง รวมถึงสภาพแวดล้อมที่หล่อหลอมเด็ก ปัญหาพฤติกรรมการลอกเลียนแบบในเด็กมีลักษณะเช่น ลูกมีการใช้ภาษาแปลกๆ หรือวาจาสบถ หรือศัพท์แสลง ชอบนำสิ่งของเครื่องใช้ติดที่ตัวมาใช้เป็นอาวุธทำร้ายผู้อื่น ติดอุปกรณ์ทางเทคโนโลยี เช่น เกมคอมพิวเตอร์ ชอบใช้วลีเด็ดตามละครตามการ์ตูน หรือใช้คำศัพท์ที่มีผู้คิดขึ้นใหม่ๆ โดยไม่รู้ความหมาย ชูนิ้วกลางเพราะเคยเห็นในภาพยนตร์ต่างชาติ พุดบทรสนทนาในเรื่องเดิมๆ ซ้ำๆ ที่ชื่นชอบ เช่น การ์ตูนตอนโปรด เกมการแข่งขันหรือการต่อสู้ที่เป็นจากก้าวร้าวและกริธองเพื่อเรียกร้องความสนใจไม่ชอบทำความสะอาดอวัยวะร่างกายและไม่ชอบอาบน้ำเองมีปัญหาพัฒนาการทางสมองและมีพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น ลูกชายวัยสามขวบไม่ได้ตอบบทสนทนากับผู้อื่น ขาดปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง ดูการ์ตูนวันละหลายชั่วโมง ใช้คำพูดและภาษาที่แปลกประหลาด อึกทั้งยังพูดซ้ำ ลูกสาววัยห้าขวบหัดแต่งหน้า ทำหน้าทำตาแปลกๆ ติดละคร ส่งเสียงร้องกรี๊ดๆ เวลาไม่พอใจ ลูกชายวัยเก้าขวบชอบคบกับเพื่อนรุ่นพี่ ตามไปเล่นนอกบ้าน และกลับบ้านผิดเวลา บางครั้งมีปัญหาการใช้กำลังกัน มีร่องรอยการถูกทำร้ายตามร่างกาย เป็นต้น มีพฤติกรรมรุนแรงอย่างคาดไม่ถึง เช่น ชกตีกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน พกพาอาวุธไปโรงเรียน ผลักเพื่อนตกสระน้ำ เป็นต้นเด็กที่ไม่ได้รับการดูแลและสั่งสอนอย่างจริงจังในวัยเด็ก จะส่งผลโดยตรงมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวในวันข้างหน้าพฤติกรรมการแสดงออกที่ก้าวร้าวในวัยรุ่นนี้อาจเกิดจากการลอกเลียนแบบ เมื่อเด็กยังอยู่ในวัยเด็กเล็กเมื่อเขาเติบโตขึ้นและมีความคิดเป็นของตนเอง พฤติกรรมซ้ำๆ ที่เขาได้มาจากการลอกเลียนแบบจะพัฒนาไปสู่การสร้างอัตลักษณ์อันเป็นลักษณะเฉพาะตัวในที่สุด อัตลักษณ์ที่คงที่มีทั้งลักษณะที่ดีและไม่ดี ซึ่งเด็กแสดงออกให้เห็นถึงความชื่นชอบหรือความคลั่งไคล้ผ่านพฤติกรรม เช่น ในวัยเด็กชอบก้าวร้าวใช้กำลังโดยการทะเลาะและทำร้ายผู้อื่น เมื่อโตขึ้นหากไม่ได้รับการแก้ไขกลายเป็นนักแสดงมีพฤติกรรมเที่ยวทะเลาะวิวาท ใช้อาวุธทำร้ายผู้อื่นที่ไม่มีทางสู้ไปจนถึงทำอันตรายจนผู้อื่นถึงแก่ชีวิต

ปัญหาพฤติกรรมกลั่นแกล้งแบบมีสาเหตุมาจากอะไร พฤติกรรมกลั่นแกล้งแบบในเด็ก นับตั้งแต่ช่วงอายุ 3 ขวบขึ้นไป เด็กจะเริ่มระบุอัตลักษณ์ทางเพศและตัวตนของตนเองมากยิ่งขึ้นผ่านสิ่งที่เขาเลือก เช่น การเลือกสีและแบบของเสื้อผ้า การทำกิจกรรมยามว่าง (วาดรูป เตะฟุตบอล เข้าครัว) ช่วงอายุ 8 - 9 ปี เป็นช่วงเวลา que เด็กสามารถจดจำภาพความรุนแรงผ่านสื่อออนไลน์หรือหน้าจอโทรทัศน์ได้อย่างง่ายดายและลึกซึ้ง ไปจนถึงการซึมซับพฤติกรรมของบุคคลรอบข้างไว้ได้ทั้งหมด ดังนั้น ช่วงอายุนี้นี้จึงเป็นช่วง เวลาที่ผู้ปกครองต้องดูแลใกล้ชิดมากขึ้นและเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูก เพื่อส่งเสริมให้ลูกประพฤติดีเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมในวันข้างหน้า หากผู้ปกครองเริ่มเห็นสัญญาณที่บ่งบอกปัญหาพฤติกรรมกลั่นแกล้งแบบที่ไม่ดีในตัวลูกจะต้องรีบแก้ไขสาเหตุหลักที่ส่งผลต่อปัญหา พฤติกรรมกลั่นแกล้งแบบในเด็กมีดังนี้

ปัจจัยทางกายวิภาค "เซลล์กระจกเงา" เป็นเซลล์ที่เป็นส่วนประกอบอยู่ในสมองของคนเรา เซลล์กระจกเงานี้จะทำงานตลอดเวลาโดยการเรียนรู้จดจำแบบอัตโนมัติโดยที่เราไม่รู้ตัว ผ่านการมองเห็น การสัมผัส การได้ยิน หรือการได้กลิ่น ดังนั้นเด็กที่มีพัฒนาการการเรียนรู้หรือพฤติกรรมแสดงออกมาในรูปแบบต่างๆ ล้วนเป็นผลมาจากเซลล์กระจกเงาในสมองทั้งสิ้น เช่น ลูกวัยหนึ่งขวบหัดคลาน เพราะคุณแม่คลานให้ดูเป็นตัวอย่าง ลูกสาววัยห้าขวบทะเลาะกับน้องแล้วใช้เล็บจิกหัวน้อง เพราะเคยเห็นพฤติกรรมตัวละครนางร้ายในทีวีด้วยกัน ลูกผู้ชายวัยแปดขวบพูดตลกล้อเลียนคุณครูผู้หญิง เพราะอาจเคยเห็นคุณพ่อพูดตลกล้อเลียนเสียดสีผู้หญิงในวงเหล้ามาก่อน เป็นต้น พัฒนาการ และพฤติกรรมที่ก้าวร้าวเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่เกิดจากการกลั่นแกล้งแบบพฤติกรรมผ่าน เซลล์กระจกเงาของเด็กทั้งสิ้น ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ปัจจัยในการเรียนรู้ประกอบด้วย 3 ปัจจัย ได้แก่ สิ่งแวดล้อม บุคคลรอบตัว และพฤติกรรม เด็กหรือบุคคลธรรมดาทั่วไปจะเรียนรู้สิ่งๆหนึ่งได้ เริ่มจากความสนใจเป็นอันดับแรก และจดจำผ่านการมองเห็น ได้ยิน ตมกลิ่นหรือลิ้มรส จากนั้นจึงค่อยเริ่มปฏิบัติตาม และสุดท้ายคือขั้นตอนของการปฏิบัติ เพราะเด็กมีแรงจูงใจหรือสนใจที่จะทำพฤติกรรมนั้นๆด้วยตนเอง อาจกล่าวได้ว่าการเรียนรู้ทางสังคมของเด็กจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากปราศจากเซลล์กระจกเงาที่เป็นส่วนที่จะช่วยเสริมสร้างการเลียนแบบพฤติกรรมของเด็ก ดังนั้นหากพ่อแม่ต้องการที่จะเสริมสร้างพัฒนาการเรียนรู้ของลูก พ่อแม่สามารถส่งเสริมการเรียนรู้ทางสังคมกับเด็ก โดยเริ่มจาก

การดึงดูความสนใจให้ลูกร่วมทำกิจกรรมหรรษากับเพื่อนๆ จากนั้นให้ลูกทำกิจกรรมนั้นซ้ำๆ จนกระทั่งเขามีความสนใจที่จะปฏิบัติกิจกรรมนั้นด้วยตนเอง

ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมสื่อสังคมสมัยใหม่อันได้แก่ สื่อออนไลน์ เกมพกพา วิทยุ โทรทัศน์ เป็นอีกหนึ่งปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวันของเด็กส่วนใหญ่หลีกเลี่ยงไม่ได้ พ่อแม่ส่วนใหญ่ที่ไม่ค่อยมีเวลาให้กับลูก มักจะปล่อยให้ลูกอยู่กับสื่อต่างๆ เหล่านี้เพียงลำพัง เด็กก็จะบริโภคสื่อต่างๆ ผ่านการเรียนรู้หรือประสบการณ์ที่เขามีอยู่โดยขาดคำแนะนำที่เหมาะสม หรือบ่อยครั้งที่ผู้ปกครองมักปล่อยให้หรือให้รางวัลลูกน้อยด้วยการมอบอุปกรณ์สมัยใหม่ เช่น เกมพกที่สามารถพกพาไปทุกหนทุกแห่ง สิ่งล่อใจเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นเพื่อนแก้เหงาให้กับเด็กนับตั้งแต่ที่เขาเริ่มเรียนรู้ที่จะเปิดทีวีเอง หรือกดโทรศัพท์มือถือเป็น อีกทั้งยังเป็นสื่อสังคมตัวกลางที่ลวงล่อให้เด็กๆ เริ่มกระทำสิ่งไม่เหมาะสมไปจนถึงการเปิดรับคนแปลกหน้าเข้ามาสู่วีชีวิตที่อาจเป็นภัยอันตรายได้เพื่อนฝูงและสังคมเป็นเสมือนรั้วที่กั้นรอบตัวเด็ก ปัจจัยนี้อาจไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรมการลอกเลียนแบบของเด็ก แต่หากเด็กเริ่มเรียนรู้และซึมซับสิ่งต่างๆ รอบตัวเขาโดยขาดการไตร่ตรอง เพื่อนฝูงและสังคมมักกลายเป็นบ่อเกิดแห่งปัญหาที่ทรงอิทธิพลต่อนิสัยใจคอของเด็กในอนาคตได้เช่นกัน

ปัจจัยทางการเลี้ยงดูการสั่งสอนทางตรง เด็กอาจซึมซับและปฏิบัติตนตามคำสอนของพ่อแม่อย่างเคร่งครัด โดยไม่คับข้องใจเลยหากผู้ใหญ่มีวิธีการสั่งสอนและเทคนิคการเลี้ยงดู พ่อแม่เป็นตัวอย่างที่ดี นำการปฏิบัติที่ดี ลูกก็จะปฏิบัติตนเป็นคนดีตามโดยไม่ขัดขืนการสั่งสอนทางอ้อม เด็กอาจแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว เนื่องจากคำสั่งสอนของพ่อแม่ตรงกันข้ามกับการปฏิบัติตัวของพ่อแม่เอง เช่น พ่อหนึ่งดูรายการฟุตบอลสองชั่วโมงเต็ม แต่กลับบอกให้ลูกอ่านหนังสือให้มากขึ้น แม่สอนให้ลูกเคารพความคิดเห็นคนอื่นแต่ตนเองกลับไม่เคยรับฟังความคิดเห็นลูก คุณตาสูบบุหรี่และบอกกับหลานว่าบุหรี่เป็นสิ่งที่ไม่ดีอย่าทำเหมือนคุณตา เป็นต้น ถึงแม้ว่าผู้ปกครองจะมีความหวังดี ต้องการสั่งสอนเด็กให้ทำตามในสิ่งที่พูด ไม่ใช่ในสิ่งที่พวกเขากระทำ อย่างไรก็ตามการกระทำตนเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีและขัดแย้งกับคำสั่งสอน ถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อคำพูด และทำให้เด็กตกอยู่ภายใต้ภาวะเสี่ยงที่จะกระทำพฤติกรรมเลียนแบบซึ่งพร้อมจะหลอหลอมให้เขากลายเป็นคนประเภทเดียวกันหรือกลายเป็นคนโกหกในที่สุด

การแก้ไขปัญหาพฤติกรรมกรรมการลอกเลียนแบบมีความสำคัญอย่างไร จะเกิดอะไรขึ้นกับเด็กในวันนี้ที่จะกลายเป็นวัยรุ่นในวันข้างหน้า หากพ่อแม่และเลยที่จะแก้ไขปัญหาพฤติกรรมกรรมการลอกเลียนแบบในเด็กเล็กในเด็กช่วงปฐมวัย ปัญหาพฤติกรรมกรรมการลอกเลียนแบบจะแสดงออกมาอย่างชัดเจน เช่น เด็กที่ซมภาพ ยนตร์หรือการ์ตูนวันละ 3 ชั่วโมง จะนำคำพูดในการ์ตูนมาใช้ในการสื่อสาร ใช้ภาษาที่ผิดแปลก ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ขาดปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในบ้าน เอาแต่ใจ หรือก้าวร้าวเมื่อถูกขัดใจ ร้องไห้เก่ง เป็นต้นจากทักษะการเรียนรู้ลอกเลียนและปฏิบัติตาม นำไปสู่พฤติกรรมที่สร้างความเป็นตัวตนแก่ลูก พฤติกรรมการลอกเลียนแบบที่ไม่เหมาะสมซึ่งเด็กแสดงออกบ่อยครั้ง จะเสริมสร้างลักษณะนิสัยที่ผิดๆให้กับตัวเด็ก และจะเกิดปรากฏการณ์ที่เรียกว่า "การระบุอัตลักษณ์แห่งตน" หรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมดังกล่าวได้ถูกปลูกฝังและหยั่งรากลึกเข้าไปในจิตใจและตัวตนของเด็ก ทำให้เด็กเข้าใจว่านี่คือพฤติกรรมที่บ่งบอกอัตลักษณ์และความเป็นตัวตนของเขาอย่างแท้จริง เช่น เมื่อได้รับการตอกย้ำว่าเด็กคนนั้น "แย่" "เกียจคร้าน" "น่ารังเกียจ" เป็นต้น ช่วงเวลาแห่งการวางรากฐานแห่งการเป็นตัวตน เป็นช่วงที่จิตใจเด็กเปราะบาง เด็กจะยินยอมและรับฟังในสิ่งที่สังคมต่อว่าหรือประณามพวกเขาทั้งหมดและอาจเชื่อตามนั้นได้โดยทันที ดังนั้น หากช่วงสำคัญทางการพัฒนาตัวตนของพวกเขาเหล่านั้นล่วงเลยผ่านไปกับการถูกต่อว่า ดูถูกความสามารถ หรือถูกครหานินทา เมื่อเติบโตขึ้นไปเด็กเหล่านี้จะรับรู้แต่เพียงว่า เขานั้นขาดประสิทธิภาพ สังคมไม่ยอมรับ และความรู้สึกลด้อยค่าจะยิ่งตอกย้ำให้เขากระทำพฤติกรรมต่างๆที่เลวร้ายเพื่อตอกย้ำมุมมองของคนและประชดสังคม ซึ่งยากต่อการเปลี่ยนแปลงแก้ไขการลอกเลียนแบบส่งผลทางอ้อมต่อทักษะด้านการใช้ภาษา หมายรวมถึงบทสนทนาในชีวิตประจำวันไปจนถึงทักษะการสื่อสารทุกช่องทาง อีกทั้งยังส่งผลต่อทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ เด็กที่ลอกการบ้าน มักมีนิสัยเกียจคร้าน ทำอะไรก็ชอบทำลวกๆ ขาดการวิเคราะห์ไตร่ตรอง มักขาดทักษะการริเริ่มสร้างสรรค์ หรือไม่ได้รับการฝึกฝนให้ทำงานจนสำเร็จด้วยตนเองเด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวพฤติกรรมกรรมการแสดงออกที่ก้าวร้าวจะบั่นทอนพัฒนาการด้านความฉลาดทางอารมณ์ ทำให้เด็กเข้ากับผู้อื่นในสังคมได้ยาก ขาดเพื่อนฝูง จนกระทั่งกลายเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม และอาจเข้าหากกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเหมือนกัน เพื่อหาที่พึ่งทางใจและเพื่อต้องการความเห็นใจจากคนรอบข้าง พฤติกรรมที่เหมือนกันที่ดึงดูดเด็กเหล่านี้ให้จับกลุ่มกัน เช่น การแต่งตัว การแสดงออก ท่าทางการพูด หรือทรงผมที่คล้ายคลึงกัน เป็นต้น

พ่อแม่หรือผู้ปกครองจะช่วยแก้ไขปัญหาพฤติกรรมการลอกเลียนแบบในเด็กได้อย่างไร

การแก้ไขปัญหาพฤติกรรมการลอกเลียนแบบในเด็กในช่วงระยะปฐมวัยของเด็กนั้น อาจมีวัตถุประสงค์เพื่อขจัดปัญหา พัฒนาการการเรียนรู้ในระยะแรก และการเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิตของเขา เพราะเด็กมีการเรียนรู้ที่มากกว่าวัยอื่นๆ ควรพิจารณาจากแนวทางต่อไปนี้ “พ่อแม่คือกระจกเงาของลูก” หากพ่อแม่ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี ลูกซึ่งเป็นผ้าขาวผืนน้อยก็จะค่อยซึมซับรับเอาแบบอย่างนั้นจนเป็นผ้าที่มีสีอันสวยงาม หากพ่อแม่เป็นคนเจ้าอารมณ์หรือทะเลาะเบาะแว้งกันภายในครอบครัวอยู่เป็นกิจวัตร กระจกเหล่านั้นก็จะสะท้อนภาพความรุนแรงให้เด็กซึมซับและทำตาม ฉะนั้นผู้ปกครองควรรู้จักจัดนิสัยไม่ดีของตนเองออกไปเสียก่อน โดยการควบคุมวาจา อารมณ์และการกระทำให้เหมาะสมต่อหน้าลูกกลับความคิดที่ว่า “เขายังเป็นเด็ก” เพราะความคิดนี้จะติดอยู่ในสมองของคุณพ่อคุณแม่เสมอไปจนถึงวันที่เขาเติบโตขึ้นและพร้อมจะเผชิญโลกเพียงลำพัง หากลูกกระทำผิด อย่ามองว่าเป็นสิ่งน่ารักหรือตลกขบขัน ให้ตักเตือนเขา และยกแบบอย่างพฤติกรรมที่ดีและเหมาะสมแก่วัยของเขา อาจนำตัวการ์ตูนโปรดหรือดาราที่เขาชื่นชอบมายกตัวอย่างประกอบพฤติกรรมที่น่าชื่นชมผู้ปกครองต้องพยายามควบคุมจำกัดเวลาที่ลูกใช้ไปกับการบริโภคสื่อไม่สร้างสรรค์ เช่น รายการการ์ตูนที่มีเนื้อหารุนแรง สื่อออนไลน์ที่น่าเสียดการแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยการตัดทะเลาะวิวาท รายการวิทยุที่พูดสบถสาบานควรควบคุมและจำกัดเวลาให้ลูกบริโภคสื่อในช่วงระยะเวลาที่เหมาะสม ไม่ได้หมายความว่า ต้องห้ามปราม จำกัดสิทธิ์ไม่ให้ดูทีวีที่เนื้อหารุนแรง ซึ่งนั่นจะยิ่งทำให้เด็กอยากรู้ อยากเห็น ขาดภูมิคุ้มกัน รับสภาพปัญหาความเลวร้ายไม่ได้ และมีพฤติกรรมลักลอบบริโภคสื่อ โดยแอบดูรายการที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมเพียงลำพัง เพื่อไม่ให้ถูกต่อว่า ซึ่งนั่นจะทำให้เขาขาดคำแนะนำในการเลือกปฏิบัติ ดังนั้นนอกจากการจำกัดเวลาแล้ว ผู้ปกครองควรห่วงใยและดูแลเขาอย่างใกล้ชิดในขณะที่เขาบริโภคสื่อต่างๆด้วยผู้ปกครองควรพยายามถามไถ่ถึงกิจกรรมที่ลูกทำในแต่ละวันที่โรงเรียน เพื่อสำรวจพฤติกรรมความสนใจของลูก และเป็นการช่วยแก้ไขปัญหาก่เกิดขึ้นประจำวันอีกด้วย นอกจากนี้จะดำหนิและต่อว่าเมื่อเด็กกระทำพฤติกรรมไม่ดีแล้ว เมื่อใดก็ตามที่เด็กประพฤติตนเหมาะสม ไม่นอกกลุ่มนอกทาง ก็ควรให้คำชื่นชมเขาอย่างเต็มที่ และรู้จักมอบรางวัลให้เด็กในบางโอกาส เมื่อเด็กเรียนรู้ว่าเขาจะได้รับรางวัลเมื่อทำดี เด็กก็จะพยายามกระทำพฤติกรรมนั้นอีกเข้าไปพบปะและพูดคุยกับเพื่อนสนิทของเด็กในชั้นเรียน เพื่อดูพฤติกรรมของพวกเขา

เด็กๆอย่างใกล้ชิด นำทฤษฎีเซลล์กระจกเงาและทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมมาประยุกต์ใช้ร่วมกัน อย่างฉลาดให้เหมาะสมตามวัยต่างๆ เช่น เด็กวัยหนึ่งขวบเพิ่งเรียนรู้การเลียนแบบท่าทางของบุคคลรอบข้าง ดังนั้นจึงควรสอนท่าทางการแสดงออกที่สำคัญให้แก่เขาตั้งแต่ช่วงวัยนี้ เด็กวัยสามขวบเป็นต้นไปเริ่มตระหนักถึงอัตลักษณ์ทางเพศและตัวตนของเขา อาจสงสัยเรื่องอวัยวะเพศของตัวเอง และมีพฤติกรรมเลือกทำกิจกรรมที่มีลักษณะแบ่งตามเพศและระดับสมรรถภาพ ดังนั้น การหากิจกรรมที่เหมาะสมและให้เด็กเรียนรู้ลักษณะทางเพศในวัยสามขวบจึงเป็นสิ่งสำคัญ เด็กวัยห้าขวบเป็นต้นไปเริ่มซุกซนและมีพฤติกรรมที่ใช้กำลังมากขึ้น เด็กผู้ชายอาจเล่นเตะต่อยกับเพื่อนด้วยกัน ฉะนั้นผู้ปกครองควรดูแลอย่างใกล้ชิดเพื่อไม่ให้เขาลอกเลียนแบบพฤติกรรมที่ก้าวร้าวระหว่างกันหากเด็กไม่ค่อยให้ความสนใจกับกิจกรรมที่ครอบครัวจัดให้ ลองชักชวนเพื่อนร่วมห้องของเขามาทำกิจกรรมร่วมกันในยามว่าง เพื่อดึงดูดความสนใจของเด็กและฝึกให้ลูกมีพฤติกรรมการเข้าสังคมอย่างเหมาะสม อีกทั้งยังเป็นการสานสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครอง เพื่อแบ่งปันและร่วมแก้ไขปัญหาพฤติกรรมของเด็กในวัยเดียวกันได้อีกด้วย

2.2.11 การเรียกร้องความสนใจ

เป็นธรรมชาติของเด็กที่ต้องการให้คนสนใจเด็กเล็กต้องการให้พ่อแม่ชื่นชมหรือแสดงความรักใคร่เอาใจใส่เด็กโตต้องการให้เพื่อนๆสนใจว่าตัวเองเก่งกว่าคนอื่นเด็กวัยรุ่นมักจะทำแสดงออกเพื่อเรียกความสนใจจากเพศตรงข้ามแต่เด็กที่ขี้อวดดีไว้วางใจเร็ววอดเด่นเพื่อเรียกร้องความสนใจมากเกินไปนั้นน่าจะเป็นเด็กมีปัญหามากกว่าโดยปกติแล้วเวลาที่เด็กทำอะไรเป็นผลสำเร็จสักอย่างเขามักจะแสวงหาและเรียกร้องความสนใจจากคนอื่นอาจเป็นการใส่เสื้อผ้าได้ด้วยตัวเองหรือทนายปัญหาเด็กจะต้องการคำชมการยอมรับหรือความเห็นชอบจากการที่แกสามารถทำอะไรได้สำเร็จ

เด็กวัยรุ่นขี้อวดใช้ตัวเองชอบแสดงออกให้เด่นกว่าเพื่อนๆก็เพื่อให้เพศตรงข้ามสนใจหรือให้เพื่อนฝูงยกย่องแบบนี้ล้วนมาจากต้องการเรียกร้องความสนใจทั้งนั้นแต่เด็กที่ขี้อวดไม่อยู่เสมอชอบไว้วางใจเรื่องหรือทำอะไรเด่นๆที่ไม่เข้าท่าไม่เป็นเรื่องเป็นราวหรือมุ้งทำลายข้าวของเพียงเพื่อให้มีคนสนใจนั้นน่าจะเป็นเด็กมีปัญหามากกว่าแสดงว่ามีความกดดันทางด้านจิตใจหากลูกของคุณ

เรียกร้องความสนใจอยู่ตลอดเวลาคุณก็ควรตรวจสอบดูว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดการคนสนใจมากเป็นพิเศษนั้นเกิดจากอะไร

บ่อยครั้งที่เด็กมีพฤติกรรมเช่นนั้นเป็นเพราะต้องการการยอมรับจากพ่อแม่มากเป็นพิเศษ แสดงว่าแกไม่ได้รับการยอมรับจากพ่อแม่เพียงพอเพียงคุณไม่ควรลงโทษซ้ำเติมเพราะนั่นเป็นสัญญาณที่แกอยากบอกคุณว่าแกรู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้งไม่มีคนสนใจรู้สึกไม่มั่นคงจึงได้เรียกร้องความรักความเอาใจใส่มากเป็นพิเศษโดยหลักการแล้วเด็กที่ได้รับการได้รับความสนใจจากพ่อแม่ในช่วงวัยต้นๆ ของชีวิตจะไม่รู้สึกว่าจำเป็นต้องได้รับความสนใจจากคนอื่นอยู่ตลอดเวลาในทางกลับกันหลักการที่ว่า ก็มีข้อเสียอยู่เหมือนกันพ่อแม่บางคนทุ่มเทความสนใจให้กับลูกมากเกินไปพยายามทำให้คนอื่นสนใจ ลูกตัวเองจนเลยเถิดใครมาเข้าใกล้ลูกก็จะเรียกร้องให้เขาสนใจและยกย่องเด็กหรือพูดจาชมเชยลูกต่อหน้าคนอื่นอย่างไรเหตุผลเข้าข้างลูกตลอดเวลาการทำเช่นนี้อาจทำให้ลูกหันไปมีพฤติกรรมในทางอง ใ้อวดตัวเองได้ง่ายซึ่งไม่เพียงแต่เป็นผลเสียต่อลูกเท่านั้นยังสร้างความอึดอัดใจให้กับทุกคนที่ติดต่อกันสัมพันธ์กับครอบครัวของคุณด้วย

พ่อแม่บางคนพยายามดึงทุกคนที่ไปมาหาสู่เยี่ยมเยียนให้สนใจลูกของตัวเองให้มากที่สุดไม่ว่าลูกจะทำอะไรก็ทำอะไรก็แสดงความสามารถอย่างไรเป็นต้องการหาทางให้เพื่อนฝูงญาติมิตรสนใจตลอดเวลา การทำเช่นนี้เป็นทำให้ความสำคัญกับลูกมากเกินไปซึ่งต้องแก้ที่ตัวพ่อแม่เองหากแก้ตัวเองไม่ได้ก็ควรปรึกษาจิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาหาไม่แล้วคนที่เคยคบค้าสมาคมก็จะค่อยๆ หายหน้าไปทีละคนเพราะเขาทนคุณไม่ได้นั่นเอง

การรับมือกับเด็กเรียกร้องความสนใจวิธีรับมือกับเด็กเรียกร้องความสนใจจนส่งผลกระทบต่อ การเรียนการสอนวิธีการจัดการกับเด็กเรียกร้องความสนใจโดยการทำเป็นไม่สนใจถ้าเกิดให้ความ สนใจเด็กมากเด็กก็จะมีพฤติกรรมเรียกร้องความสนใจซ้ำๆ ถ้าเด็กได้รับความสนใจจากพ่อแม่หรือ ผู้ปกครอง

2.3 การเลี้ยงดูเด็กในช่วงปฐมวัย

การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยนั้นมีจุดมุ่งหมายสูงสุดคือต้องการเห็นเด็กเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ที่มีอนาคตรุ่งเรืองมีความสุขและ ความสำเร็จในชีวิต ปัจจัยที่เป็นเหตุที่ทำให้เกิดผลดังกล่าวนี้มี

มากมายหลายประการด้วยกันหากแต่องค์ประกอบที่สำคัญยิ่งคือครอบครัวเพราะไม่ว่าจะเชื้อชาติใด วัฒนธรรมหรือศาสนาใดการเจริญเติบโตของเด็กทั้งทางร่างกายและจิตใจต่างก็มีรากฐานมาจาก ประสบการณ์ภายในครอบครัวของตนเองทั้งสิ้น

ความสำคัญในวัยเด็กวัยแรกของชีวิตเป็นวัยที่เด็กมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วทั้งทาง ร่างกายจิตใจ และอุปนิสัยถ้าพ่อแม่ต้องการให้เด็กเป็นเด็กดีก็ต้องปลูกฝังอุปนิสัยหรือสอนกันตั้งแต่ ตอนอายุ 6-7 ปี พ่อแม่จึงเป็นบุคคลสำคัญยิ่งในการกำหนดทิศทางการพัฒนาของเด็กนอกจากการ สอนหรืออบรมสิ่งที่ดีและการเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็กแล้วสิ่งที่พ่อแม่มักมองข้ามคือท่าทีของพ่อแม่ที่ แสดงต่อเด็ก ซึ่งเป็นประสบการณ์ตรงที่เด็ก ๆ ได้รับไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์ทางบวกหรือลบวัยแรก ๆ ของชีวิตเป็นวัยที่ละเอียดอ่อนจำเป็นที่แม่ต้องเรียนรู้และให้ความสนใจเด็กมากเป็นพิเศษ

สรุปการดูแลเด็กต้องเริ่มตั้งแต่ปฏิสนธิเด็กอยู่ในครรภ์มารดาพ่อแม่ผู้ปกครองต้องดูแลให้ ความรัก ความอบอุ่นกับเด็กแสดงความชื่นชมเมื่อเด็กทำความดีไม่ลงโทษเด็กโดยไม่มีเหตุผลไม่ควร ใช้วิธีการลงโทษด้วยการตีเด็กเมื่อเด็กทำความผิดควรสอบถามเด็กเพื่อให้ทราบถึงสาเหตุ ของปัญหา และต้องให้เด็กช่วยเหลือตนเองในกิจวัตรประจำวันให้ได้มากที่สุดที่สำคัญควรส่งเสริม นิสัยรักการ อ่านให้กับเด็กตั้งแต่ออยู่ในครรภ์มารดา นอกจากนั้นเด็กต้องได้สารอาหารครบถ้วนเพื่อช่วยในการ พัฒนาสมอง และการเจริญเติบโตมีพลังที่จะเรียนรู้โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องไม่ขาดสารไอโอดีน

2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับทฤษฎีการออกแบบในเรื่องที่ทำการวิจัย

2.4.1 หลักการออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

2.4.1.1 หลักการออกแบบทัศนศิลป์

ภาพ หรือพื้นที่ว่างๆ เพื่อให้การออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ดังต่อไปนี้

หลักความสมดุล (balance) หมายถึงการกำหนดและการจัดวางองค์ประกอบมูลฐานให้มี น้ำหนักและขนาดในสัดส่วนที่เท่าๆกันทั้งสองข้างงานออกแบบขาดความสมดุลจะก่อให้เกิดความรู้สึก ไม่มั่นคงแต่ผู้พบเห็น

ความมีเอกภาพ (Unity) หมายถึงการจัดวางองค์ประกอบให้มีการรวมตัวเป็นอันหนึ่งอัน

เดียวกันโดยไม่แตกแยกการจัดกระจาย งานออกแบบขาดเป็นเอกภาพจะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกแตกแยกและไม่น่าสนใจ

การเน้นจุดแห่งความสนใจ (Emphasis) หมายถึงการสร้างจุดแห่งความสนใจให้เกิดขึ้นในงานออกแบบโดยการกำหนดบริเวณใดบริเวณหนึ่งในภาพที่เหมาะสมให้มีลักษณะพิเศษกว่าบริเวณอื่นเพื่อให้ดึงดูดความสนใจแก่ผู้อ่าน

ความมีสัดส่วน(Proportion) หมายถึงการจัดวางองค์ประกอบโดยคำนึงถึงความสัมพันธ์ของขนาดรูปร่างขององค์ประกอบเช่นตัวอักษรรูปภาพและความสัมพันธ์ระหว่างด้านกว้างและด้านยาวของสิ่งพิมพ์

จังหวะ (Rhythm) ได้แก่การวางองค์ประกอบมูลฐานทางศิลปะให้มีระยะตำแหน่งขององค์ประกอบเป็นช่วงๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดความรู้สึกเคลื่อนไหวต่อเนื่องและมีความมีทิศทางแก่ผู้อ่าน

ความเรียบง่าย(Simplicity) การวางองค์ประกอบในการจัดภาพควรเน้นที่ความเรียบง่ายไม่รุงรังเพราะแม้ว่านักออกแบบจะสามารถออกแบบให้ผลงานหรูหราแต่หากไม่สามารถสื่อความหมายได้ตามที่ต้องการก็สูญเปล่าดังนั้นหลักความเรียบง่ายของการออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์ก็เพื่อให้ง่ายต่อการรับรู้ของผู้อ่าน

2.4.1.2 การใช้สีแสง

หลักการใช้สีและแสงในคอมพิวเตอร์สีที่ใช้ในงานด้านกราฟิกทั่วไปมี 4 ระบบ คือ

RGB เป็นระบบสีที่ประกอบด้วยแม่สี 3 สีคือแดง (Red), เขียว (Green) และสีน้ำเงิน (Blue)

เมื่อนำมาผสมกันทำให้เกิดสีต่างๆบนจอคอมพิวเตอร์มากถึง 16.7 ล้านสีซึ่งใกล้เคียงกับสีที่ตาเรามองเห็นปกติที่ได้จากการผสมสีขึ้นอยู่กับความเข้มของสีโดยถ้าสีมีความเข้มข้นมากเมื่อนำมาผสมกันจะทำให้เกิดเป็นสีขาว จึงเรียกระบบสีนี้ว่า แบบ Additive หรือการผสมสีแบบบวก

CMYKเป็นระบบสีที่ใช้กับเครื่องพิมพ์ที่พิมพ์ออกทางกระดาษหรือวัสดุผิวเรียกอื่นๆซึ่งประกอบด้วยสีหลัก 4 สีคือ สีฟ้า (Cyan), สีม่วงแดง(Magenta), สีเหลือง (Yellow), และสีดำ (Black) เมื่อนำมาผสมกันจะเกิดสีเป็นสีดำแต่จะไม่ดำสนิทเนื่องจากหมึกพิมพ์มีความไม่บริสุทธิ์จึงเป็นการผสมสีแบบลบ(Subtractive) หลักการเกิดสีของระบบนี้คือหมึกสีหนึ่งจะดูดกลืนแสงจากสีหนึ่งแล้ว

สะท้อนกลับออกมาเป็นสีต่างๆ เช่นสีฟ้าดูคล้ำแสงของสีม่วงแล้วสะท้อนออกมาเป็นสีน้ำเงินซึ่งจะสังเกตได้ว่าสีที่สะท้อนออกมาจะเป็นสีหลักของระบบ RGB การเกิดสีนี้ในระบบนี้จึงตรงข้ามกับการเกิดสีในระบบ RGB

HSBเป็นระบบสีแบบการมองเห็นของสายตามนุษย์ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือHue คือสีต่างๆ ที่สะท้อนออกมาจากวัตถุแล้วเข้าสู่สายตาของเรา ซึ่งมักเรียกสีตามชื่อสี เช่น สีเขียว สีแดง สีเหลือง เป็นต้น Saturation คือ ความสดของสี โดยค่าความสดของสีจะเริ่มที่ 0 ถึง 100 ถ้ากำหนด Saturation ที่ 0 สีจะมีความสดน้อยแต่ถ้ากำหนดที่ 100สีจะมีความสดมาก Brightness คือระดับความสว่างของสี โดยค่าความสว่างของสีจะเริ่มที่ 0 ถึง 100 ถ้ากำหนดที่ 0 ความสว่างจะน้อยซึ่งจะเป็นสีดำ แต่ถ้ากำหนดที่ 100 สีจะมีความสว่างมากที่สุด

LABเป็นระบบสีที่ไม่ขึ้นกับอุปกรณ์ใด ๆ (Device Independent) โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ "L" หรือ Luminance เป็นการกำหนดความสว่างซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 100 ถ้ากำหนดที่ 0 จะกลายเป็นสีดำแต่ถ้ากำหนดที่ 100 จะกลายเป็นสีขาว "A" เป็นค่าของสีที่ไล่จากสีเขียวไปสีแดง "B" เป็นค่าของสีที่ไล่จากสีน้ำเงินไปสีเหลือง

คอมพิวเตอร์สามารถควบคุมปริมาณของแสงที่เปล่งออกมาในแต่ละจุดสีโดยการรวมค่าที่แตกต่างกันของ RGB เพื่อใช้ในการสร้างสีเนื่องจากว่าจุดนั้นเล็กเกินที่จะเห็นแต่ละจุดแยกกันตาของเราจึงมองเห็นการ รวมกันของสีทั้ง 3 เป็นค่าเดียว เช่น ถ้าคอมพิวเตอร์เปิดอยู่และมีทั้ง 3 สี ตาของเราจะเห็นรวมกันเป็นสีขาวถ้ามีเพียงบางจุดที่เปิดอยู่ไม่ได้เปิดสีพร้อมกันทั้งหมด ตาของเราจะเห็นเป็นสีผสมต่างๆ กันมากมาย ปัจจุบันมีซอฟต์แวร์ที่ทำงานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์กราฟิกที่ทำงานโดยตรงกับสี CMYK ซึ่งเป็น ข้อดีของกราฟิกแบบบิตแมปในขณะที่โปรแกรมกราฟิกแบบเวกเตอร์มีความสามารถด้านหนึ่งแต่กราฟิกแบบบิตแมปก็มีความสามารถอีกด้านหนึ่งคือมีการให้ผู้ใช้สามารถทำงานกับสีและควบคุมลักษณะภาพที่จะปรากฏในขณะพิมพ์

2.4.1.3 ความหมายของจิตวิทยาสีและการใช้สีบนจอแสดงผล

จิตวิทยาการใช้สี (Colors psychology) คือ การใช้สีเพื่อให้มีอิทธิพลต่อจิตใจของมนุษย์ สีแต่ละสีให้ความรู้สึกต่ออารมณ์มนุษย์แตกต่างกันออกไป ซึ่งเกิดจากการเปรียบเทียบกับสภาวะแวดล้อม

ที่เคยอยู่อาศัยหรือได้เรียนรู้ เช่น สีเขียว ทำให้รู้สึกสดชื่น งดงาม เป็นการเปรียบเทียบกับต้นไม้ ใบหญ้า การเติบโตของพืช เป็นต้น ดังนั้นนักออกแบบและศิลปินต้องทำความเข้าใจและรู้จักการทำสีไปใช้ในงานให้เหมาะสม การมีความรู้และประสบการณ์ในการเลือกใช้สีของนักออกแบบ เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้งานเหล่านั้นบรรลุเป้าหมายตามความต้องการได้ไม่ยากนัก การเรียนรู้ถึงอิทธิพลที่มีต่อความรู้สึกของการมองสีแต่ละสี จึงเป็นสิ่งที่น่าศึกษาอย่างยิ่ง

วรรณะของสี หมายถึง กลุ่มสีที่ปรากฏให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันสังเกตจากวงล้อสีจะปรากฏเป็น 2 วรรณะ คือ

วรรณะร้อน ลักษณะของสีจะให้ความรู้สึกสดใส ร้อนแรง อุดมคติ หรือรื่นเริง สีในกลุ่มนี้ได้แก่สีเหลืองสีแดงสดและสีที่ใกล้เคียง วรรณะเย็น ให้ความรู้สึกที่ปรากฏในภาพจะแสดงความสงบ เยือกเย็นจนถึงความเศร้า ได้แก่ สีน้ำเงินสีม่วงสีเขียวและสีที่ใกล้เคียงสีสามารถแสดงอารมณ์ได้ดังนี้

สีแดง เป็นสีของไฟ การปฏิวัติ ให้ความรู้สึกทางกามารมณ์ ความปรารถนา สีของความอ่อนเยาว์ ดังนั้นจึงเป็นที่ชอบมากรสำหรับเด็กเล็กๆ สีแดงเป็นสีที่มีพลังมากสามารถบดบังสีอื่นๆจึงไม่เหมาะที่จะใช้เป็นสีพื้นหรือฉากหลัง

สีเหลือง เป็นสีที่มีพลังในด้านความสว่างอย่างมาก ให้ความรู้สึกเย็นมากกว่าสีเหลืองอมส้ม แต่ก็อ่อนกว่าสีเหลืองอมเขียวสีเหลืองสะท้อนถึงสติปัญญามากกว่าจิตใจ คุณลักษณะของสีเหลือง จะรู้สึกได้เมื่อมีสีที่สองปรากฏอยู่ด้วยเช่นเมื่ออยู่กับสีเขียวจะทำให้รู้สึกมั่นคงและจับต้องได้มากขึ้น

สีเขียว เป็นสีทางชีววิทยาซึ่งใกล้เคียงกับธรรมชาติ และช่วยให้ความคิดพลунผ่านสงบลง เป็นสีกลางๆ ไม่เย็นและไม่ร้อน แต่ถ้าเข้มข้นไปในทางสีน้ำเงินจะดูเป็นน้ำ สีเขียวอมฟ้า สีฟ้าพลอย เป็นสัญลักษณ์ของน้ำ และอาการเคลื่อนไหว โดยปกติแล้วสีเขียวอมฟ้าเป็นสีตรงข้ามกับสีฟ้า

สีน้ำเงิน เป็นสีที่เก็บกด ช่างฝัน เปล่าเปลี่ยว ถึงแม้ว่าจะทำให้โล่งขึ้นโดยการผสมสีขาวเข้าไปก็ตาม สีน้ำเงินให้ความประทับใจเกี่ยวกับความสะอาด บริสุทธิ์ จึงมักใช้ในที่ต้องการแสดงสุชนามัย

สีม่วง แสดงถึงความใคร่ครวญ การทำสมาธิ ความลึกลับ เวทมนต์คาถา และความเก่าแก่โบราณ แม้ว่าจะผสมสีขาวให้เป็นสีม่วงไลแลค ก็ยังทำให้คนที่มองเห็นไม่กล้าเข้าใกล้ ไม่รู้สึกเป็นมิตร สีม่วงครามซึ่งใกล้สีน้ำเงินมากจะดูเกี่ยวข้องกับโลกมากกว่าสีม่วงแดงแต่ยังให้ความเป็นเจ้านายและ

เต็มไปด้วยเกียรติยศอยู่นั่นเอง

สีทอง มีตำแหน่งใกล้สีส้มและนับว่าเป็นสีชั้นหนึ่ง ในขณะที่สีเงินถูกจัดให้เป็นสีเย็น และมีความคล้ายคลึงกับสีเทากลาง การใช้สีเงินออกยากกว่าเนื่องจากต้องมีสีอื่นมาใช้ร่วมด้วยหากว่าต้องการผลของความรู้สึกในทางบวก

สีเทา สำหรับสีเทาซึ่งมีระดับสีอ่อนแก่แตกต่างกันมากหลายระดับอาจจะเป็นที่คุ้นเคยกันดีจากการดูภาพขาวดำการอ่านหนังสือพิมพ์และหนังสือทั่วไป

สีดำ ซึ่งเรียกว่า ออร์ค คือ ถือว่าไม่ใช่สีดำ เป็นสัญลักษณ์ของความมืด ความว่าง ในการตีพิมพ์สีดำมีค่าในทางบวกมากเนื่องจากเมื่อเราไม่ใช่สีอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาพหรืออักษรวางลงไป ก็จะทำให้สีเหล่านั้นเจิดจ้าสะดุดตาขึ้น

สีขาว ไม่เป็นทั้งสีอุ่นและเย็น ยกเว้นเมื่ออยู่ใกล้สีเหลือง จะทำให้สีเหลืองจ้าขึ้น เราสามารถวางภาพหรืออักษรสีต่างๆ ลงบนพื้นขาวได้ผลดีเช่นเดียวกับสีดำ

2.4.1.4 การใช้กริด

ระบบกริดคือรูปแบบของกริดที่ใช้เป็นแม่แบบในการจัดทำจัดเลย์เอาต์โดยสามารถตกแต่งดัดแปลงเพิ่มเติมจนได้แบบหลายๆแบบที่ดูแตกต่างกันแต่ยังคงเค้าโครงของกริดต้นแบบไว้ได้ซึ่งยังผล ให้แบบต่างๆ ที่ได้มีความเป็นเอกภาพมีความเกี่ยวเนื่องกันมีความสอดคล้องกันมีความเหมือนในบางประการสิ่งพิมพ์ประเภทโบรชัวร์นิตยสารรายงานประจำปีหนังสือมักจะมีแบบจัดหน้าแต่ละหน้าที่ดูมีความคล้ายกันเช่นมีจำนวนคอลัมน์เท่ากันหัวเรื่องภาพประกอบตำแหน่งเลขหน้าแบบเดียวกันหรือคล้ายกัน ด้วยการสร้างระบบกริดทำให้สะดวกสำหรับผู้ออกแบบในการจัดหน้าต่าง ๆ ในเล่มได้รวดเร็วขึ้นเนื่องการออกแบบระบบกริดที่สามารถใช้พลิกแพลงเป็นแบบต่าง ๆ ได้เป็นศิลปะอันหนึ่ง ระบบกริดที่ดีทำให้งานออกมาดูดีมีรูปแบบที่หลากหลายในขณะที่เดียวกันระบบกริดที่ไม่ดีหรือซับซ้อนเกินไปทำให้ใช้ยากและจำกัดการเสนอรูปแบบที่ต่างออกไปทำให้รู้สึกขาดความอิสระได้

รูปแบบต่างๆของกริด (Grid types)รูปแบบพื้นฐานของกริดมีอยู่ 4 ประเภทรูปแบบพื้นฐานทั้งสี่แบบนี้สามารถนำไปพัฒนาสร้างแบบทั้งที่เรียบง่ายจนถึงแบบที่พลิกแพลงซับซ้อนขึ้น

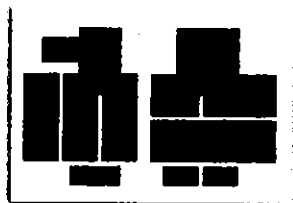
1. เมฆุสคริปต์กริด (Manuscript Grid) เป็นกริดที่มีโครงสร้างเรียบง่ายเป็นบล็อกใหญ่บล็อกเดียวหรือคอลัมน์เดียวมีชื่อเรียกอีกชื่อว่า บล็อกกริด (Block Grid) โดยทั่วไปรูปแบบกริดประเภทนี้ใช้กับสิ่งพิมพ์ที่มีแต่เนื้อหาเป็นหลักเช่นหนังสือนวนิยายตำราจดหมายข่าว ฯลฯ แต่ก็สามารถนำภาพมาวางประกอบแม้จะเป็นรูปแบบที่เรียบง่ายแต่ก็ปรับแต่งเลย์เอาต์ให้ดูน่าสนใจได้และไม่จำเจเมื่อเปิดหน้าต่อหน้า

2. คอลัมน์กริด (Column Grid) เป็นรูปแบบกริดที่มีคอลัมน์มากกว่าหนึ่งคอลัมน์ในหนึ่งหน้าของแบบมักมีความสูงเกือบสุดขอบของชิ้นงานความกว้างของแต่ละคอลัมน์ไม่จำเป็นต้องเท่ากันกริดในรูปแบบนี้มักถูกนำไปใช้ในนิตยสารแคตตาล็อกโบรชัวร์การวางภาพในรูปแบบกริดประเภทนี้อาจจัดวางให้ความกว้างเท่ากับหรือมากกว่าก็ได้

3. โมดูลาร์กริด (Modular Grid) เป็นรูปแบบกริดที่ประกอบด้วยโมดูลหลาย ๆ โมดูลซึ่งเกิดจากการตีเส้นตามแนวตั้งและแนวนอนหรือก่่าวอีกนัยหนึ่งคือรูปแบบที่เกิดจากการแบ่งคอลัมน์ในคอลัมน์กริดตามแนวนอนทำให้เกิดเป็นโมดูลย่อยโมดูลาร์กริดเป็นรูปแบบที่สามารถนำไปจัดเลย์เอาต์ได้หลากหลาย สามารถประสมประสานภาพกับข้อความเป็นชุด ๆ จัดแบ่งเรื่องราวหลาย ๆ เรื่องมาอยู่ในหน้าเดียวกันจัดภาพประกอบพร้อมคำบรรยายหลาย ๆ ชุดในหนึ่งหน้าเหมาะสำหรับสิ่งพิมพ์ที่ต้องการรูปแบบที่ปรับเปลี่ยนง่ายเมื่อมีการจัดทำเป็นประจำอย่างต่อเนื่องอย่าง เช่นหนังสือพิมพ์ และ ยังเหมาะกับงานพิมพ์ประเภทแคตตาล็อกสินค้าหรือบริการแผ่นพิมพ์โฆษณาที่ต้องแสดงรายการสินค้า เป็นจำนวนมากเนื่องจากโมดูลาร์กริดเป็นรูปแบบที่ประกอบด้วยโมดูลย่อย ๆ มีความอิสระในการปรับแต่งเลย์เอาต์ได้สูงจึงมีการนำมาใช้ในการออกแบบหน้าโบรชัวร์แคตตาล็อกนิตยสารและหนังสือประเภทต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน

4. ไฮราซิคัลกริด (Hierarchical Grid) เป็นรูปแบบกริดที่มีโครงสร้างซับซ้อนประกอบด้วยโมดูลได้ทั้งที่มีขนาดเท่ากันหรือแตกต่างกันมาจัดวางในหน้าเดียวกันและอาจมีการเกยกันของโมดูล บางครั้งไฮราซิคัลกริดเป็นรูปแบบที่ยากต่อการใช้งานในการที่จะทำให้เลย์เอ๊าท์ที่ออกมาดูดีและลงตัว มักใช้ต่อเมื่อไม่สามารถใช้กริดรูปแบบอื่นส่วนหนึ่งที่ใช้เลือกใช้เนื่องจากขององค์ประกอบต่าง ๆ ของเลย์เอ๊าท์ที่มีความแตกต่างกันค่อนข้างมากเช่นอัตราส่วนของด้านกว้างกับด้านยาวของภาพประกอบแต่ละภาพมีความแตกต่างกันมากข้อแนะนำในการจัดทำรูปแบบไฮราซิคัลกริดวิธีหนึ่งคือนำองค์ประกอบต่าง ๆ ของแบบทั้งหมดเช่นภาพประกอบเนื้อหาหัวข้อเรื่องฯลฯมาองไว้พิจารณาภาพรวมค่อย ๆ ทดลองจัดวางโดยขยับปรับขนาดแต่ละองค์ประกอบจนดูแล้วลงตัวพอมีแนวเป็นหลักในการสร้างกริดใช้ร่วมกันทั้งชุด/เล่มของงานพิมพ์แล้วจึงลงมือทำงานรูปแบบกริดประเภทนี้มิใช่ในการออกแบบหน้าหนังสือโปสเตอร์และฉลากผลิตภัณฑ์ เป็นต้น

2.5 การออกแบบสื่อมัลติมีเดีย

การออกแบบ หมายถึง กระบวนการที่สนองความต้องการในสิ่งใหม่ๆ ของมนุษย์ซึ่งส่วนใหญ่เพื่อการใช้ชีวิตให้อยู่รอดและมีความสุขสบายเพิ่มมากขึ้น

การออกแบบ คือ การวางแผนสร้างสรรค์รูปแบบโดยวางแผนจัดส่วนประกอบของการออกแบบให้สัมพันธ์กับประโยชน์ใช้สอยวัสดุและการผลิตของสิ่งที่ต้องการออกแบบ

การออกแบบ หมายถึง การรู้จักวางแผนจัดขั้นตอนและรู้จักเลือกใช้วัสดุวิธีการ เพื่อทำตามที่ต้องการนั้นโดยสอดคล้องกับลักษณะรูปแบบและคุณสมบัติของวัสดุแต่ละชนิดตามความคิดสร้างสรรค์การสร้างสรรคสิ่งใหม่ขึ้นมา

การออกแบบ หมายถึง กิจกรรมอันสำคัญประการหนึ่งของมนุษย์ซึ่งหมายถึงสิ่งที่มีอยู่ใน

ความนึกคิดอันอาจจะเป็นโครงการหรือรูปแบบที่นักออกแบบกำหนดขึ้นด้วยการจัดทำทาง ถ้อยคำ เส้น สี แสง เสียง รูปแบบและวัสดุต่างๆโดยมีกฎเกณฑ์ทางความงาม

สื่อมัลติมีเดียเข้ามามีบทบาทมากขึ้นในวงการธุรกิจและอุตสาหกรรม โดยเฉพาะได้นำมาใช้ในการฝึกอบรมและให้ความบันเทิง ส่วนในวงการศึกษามัลติมีเดียได้นำมาใช้เพื่อการเรียนการสอนในลักษณะแผ่นซีดีรอม หรืออาจใช้ในลักษณะห้องปฏิบัติการมัลติมีเดียโดยเฉพาะก็ได้ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า มัลติมีเดียจะกลายมาเป็นเครื่องมือที่สำคัญทางการศึกษาในอนาคต ทั้งนี้เพราะว่ามัลติมีเดียสามารถที่จะนำเสนอได้ทั้งเสียง ข้อความ ภาพเคลื่อนไหว ดนตรี กราฟิก ภาพถ่ายวัสดุตีพิมพ์ ภาพยนตร์ และ วิดิทัศน์ ประกอบกับสามารถที่จะจำลองภาพของการเรียนการสอนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองแบบเชิงรุก (Active Learning)

สื่อมัลติมีเดียเริ่มต้นในราว ๆ ต้นปี พ.ศ. 2534 พร้อมๆ กับการใช้ระบบปฏิบัติการวินโดวส์ 3.0 ซึ่งเป็นระบบปฏิบัติการที่ใช้สำหรับเครื่องพีซี (PC) และเป็นระบบปฏิบัติการที่เรียกว่า กราฟิกยูสเซอร์อินเทอร์เฟซ (Graphic User Interface) หรือที่เรียกย่อ ๆ ว่า GUI สำหรับ GUI เป็นอินเทอร์เฟซที่สามารถแสดงได้ทั้งข้อความ (Text) และกราฟิก (Graphic) ซึ่งง่ายต่อการใช้งานต่อมาในราว ๆ ต้นปี พ.ศ. 2535 บริษัทไมโครซอฟต์ได้พัฒนาโปรแกรมมัลติมีเดียเวอร์ชัน 1.0 ที่ใช้ร่วมกับระบบปฏิบัติการวินโดวส์ 3.0 ทำให้ระบบปฏิบัติการวินโดวส์มีศักยภาพเพิ่มขึ้นในเรื่องของภาพและเสียง ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของมาตรฐานมัลติมีเดียที่เรียกว่า มาตรฐานเอ็มพีซี (MPC : Multimedia Personal Computer) ซึ่งมาตรฐานนี้จะเป็นสิ่งกำหนดระบบพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับมัลติมีเดียที่เล่นบนระบบ ปฏิบัติการวินโดวส์

การเริ่มนำเอาวินโดวส์ 3.1 เข้ามาแทนวินโดวส์ 3.0 ในราว ๆ ต้นเดือนมีนาคม พ.ศ.2536 ทำให้การใช้มัลติมีเดียกว้างขวางยิ่งขึ้น โดยเฉพาะมีศักยภาพในการเล่นไฟล์เสียง (Wave) ไฟล์มีดี (MIDI) ไฟล์ภาพเคลื่อนไหว (Animation) และภาพยนตร์จากแผ่นซีดีรอม (CD-ROM) จนกลายเป็นจุดเริ่มต้นของมัลติมีเดียที่ใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์พีซีจนถึงปัจจุบัน

เนื่องจากประสิทธิภาพของสื่อมัลติมีเดีย ที่สามารถนำเสนอเนื้อหาได้ทั้งข้อความ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง วิดิทัศน์ และอื่นๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ประจวบเหมาะสมควรระบบติดต่อผู้ใช้ (GUI: Graphics User Interface) ที่ทำให้ผู้ใช้มีความสะดวกในการทำงาน สร้างสรรค์งาน ทำให้

บทบาทของสื่อฯ มีมากขึ้นตามลำดับ มีการนำสื่อมัลติมีเดีย มาประยุกต์ใช้กับงานต่างๆ มากมาย เช่น การเรียนการสอน การถ่ายทอดความรู้ การนำเสนอข้อมูล การประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

ปัจจุบันความก้าวหน้าของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ เชื้อให้นักออกแบบสื่อมัลติมีเดีย สามารถประยุกต์สื่อประเภทต่างๆ มาใช้ร่วมกันได้บนระบบคอมพิวเตอร์ ตัวอย่างสื่อเหล่านี้ ได้แก่ เสียง วิดิทัศน์ กราฟิก ภาพนิ่ง และภาพเคลื่อนไหวต่างๆ การนำสื่อเหล่านี้มาใช้ร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ เราวมเรียกสื่อประเภทนี้ว่า มัลติมีเดีย (Multimedia) การพัฒนาระบบมัลติมีเดียมีความก้าวหน้าเป็นลำดับ จนถึงขั้นที่ผู้ใช้โปรแกรมสามารถโต้ตอบกับระบบคอมพิวเตอร์ในรูปแบบต่างๆ กันได้ เช่น การใช้คีย์บอร์ด การใช้เมาส์ การสัมผัสจอภาพ และการใช้เสียง เทคโนโลยีต่างๆ เหล่านี้ได้พัฒนาขึ้นพร้อมๆ กับการพัฒนาฮาร์ดแวร์ เช่น การพัฒนาอุปกรณ์ที่ใช้อ่านและบันทึกข้อมูล การพัฒนาหน่วยความจำให้มีขนาดเล็กลง แต่มีความจุมากขึ้น และมีสมรรถนะในการเข้าถึงข้อมูลเร็วขึ้น นอกจากนี้ ยังมีการพัฒนาเทคโนโลยี ด้านอุปกรณ์ต่อพ่วงสำคัญๆ เช่น เครื่องกราดภาพ (Scanner) เครื่องบันทึกภาพและเสียงระบบดิจิทัล เครื่องอ่านพิกัด (Digitizer) และอื่นๆ ซึ่งล้วนสนับสนุนการออกแบบโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้น่าสนใจ และมีประสิทธิภาพเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ใช้โปรแกรม แนวคิดใหม่ในการออกแบบโปรแกรมคอมพิวเตอร์เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง บางแนวคิดเกิดขึ้นมานานแล้ว แต่ขัดข้องที่ไม่สามารถนำเสนอด้วยสื่อรูปแบบอื่นที่ไม่ใช่คอมพิวเตอร์ได้ บางแนวคิดเกิดขึ้นมาพร้อมกับการพัฒนาด้านศักยภาพของระบบคอมพิวเตอร์ เทคนิควิธีการออกแบบดังกล่าวทำให้เกิดคำศัพท์ที่มีคำนิยามและความหมายที่หลากหลาย เช่น คำว่า มัลติมีเดีย มัลติมีเดียปฏิสัมพันธ์ (Interactive multimedia) ไฮเปอร์มีเดีย (Hypermedia) และไฮเปอร์เท็กซ์ (Hypertext)

2.6 หลักการออกแบบ และจัดวางองค์ประกอบ

การจัดวางองค์ประกอบในทางศิลปะหรือทางการออกแบบมีแนวคิดที่ไม่แตกต่างกันเท่าไร นักนักออกแบบจะต้องหาแนวทางที่จะทำให้งานที่ออกแบบคิดค้นขึ้นมีความน่าสนใจเข้าใจให้มากที่สุดและยังต้องอ้างอิงกับสิ่งที่จำกัดแล้วขอบเขตของความคิดอยู่บ้างโดยอาศัยแนวคิดจากเทคนิคในการใช้เส้น รูปร่าง มุมมอง จังหวะสีสามารถรวมเป็นองค์ประกอบให้มีความลงตัวและสวยงามที่สุด โดยที่ ต้องเอื้อกันและกันดังนี้

1) สัดส่วน (Proportion)

การกำหนดขนาดและสัดส่วนของงานที่จะทำการผลิต โดยเฉพาะงานชิ้นแรกที่จะทำการผลิต เพื่อเป็นแนวทางในการจัดวางองค์ประกอบย่อยอื่นๆ เพื่อให้มีขนาดสัดส่วนที่พอเหมาะกับองค์ประกอบโดยรวม การกำหนดกรอบ ของขอบเขตหรือขนาดของสิ่งพิมพ์โดยให้มีส่วนสูงและความกว้างที่สัมพันธ์กันดีจะส่งผลให้สื่อสิ่งพิมพ์นั้นมีความน่าสนใจ

2) ความสมดุล (Balance)

ความสมดุลหรือบาลานซ์จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ องค์ประกอบย่อยที่อยู่ในสื่อสิ่งพิมพ์ถูกจัดวางให้มีน้ำหนักเท่ากัน ความสมดุลหรือบาลานซ์แบ่งออกได้เป็น 2 แบบ คือ

2.1 ความสมดุลหรือบาลานซ์แบบซ้าย-ขวาเหมือนกัน

เป็นความสมดุลขององค์ประกอบซึ่งมีลักษณะที่เหมือนกันทั้งซ้ายและขวา เมื่อแบ่งด้วยเส้นตามแนวตั้งผ่านจุดกึ่งกลางหรือออฟติคัลเซ็นเตอร์

2.2 ความสมดุลหรือบาลานซ์แบบซ้าย-ขวาไม่เท่ากัน

เป็นความสมดุลขององค์ประกอบซึ่งมีน้ำหนักต่างๆกันรอบจุดกึ่งกลางสายตา หรือออฟติคัลเซ็นเตอร์

3) ความแตกต่าง (Contrast)

การสื่อความหมายโดยทั่วไปย่อมจะต้องมีบางสิ่งบางอย่างที่ต้องเน้นมากกว่าส่วนอื่นๆซึ่งนอกจากจะเป็นการแสดงความสำคัญแล้วยังทำให้สิ่งที่ต้องการแสดงนั้นมีความน่าสนใจมากขึ้นเช่นในการบรรยาย ถ้าผู้พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบไม่เน้นคำ ไม่เว้นจังหวะการพูดเสียเลย ผู้ฟังก็จะรู้สึกเบื่อหน่าย การผลิตสื่อสิ่งเพื่อการโฆษณาประชาชนสัมพันธ์ก็เช่นเดียวกันถ้าไม่เน้นให้เห็นถึงความแตกต่าง สิ่งพิมพ์นั้นก็ดูไม่น่าสนใจเช่นกัน การเน้นด้วยการสร้างความแตกต่างให้เกิดในสื่อสิ่งพิมพ์สามารถทำได้หลายวิธี กล่าวคือ การเน้นด้วยรูปร่าง ขนาด และความแตกต่างของแต่ละทิศทาง

4) ลีลาจังหวะ (Rhythm)

ลีลาหรือจังหวะ หมายถึง การเคลื่อนไหวที่มีความซ้ำซากและต่อเนื่องกันเป็นระยะๆและจากการเคลื่อนไหว ในการจัดองค์ประกอบของสื่อสิ่งพิมพ์ให้เกิดลีลาหรือจังหวะ สามารถทำได้ 2 วิธี คือ

4.1 จัดวางองค์ประกอบให้เกิดรูปแบบที่ซ้ำกันและต่อเนื่องกัน อาจเป็นการซ้ำกันทางด้านรูปร่าง ความเข้มจางหรือสี เพื่อให้ผู้มองเห็นความคล้ายกันขององค์ประกอบได้ทันที

4.2 ใช้เส้นช่วยเพื่อให้เกิดการเคลื่อนไหวของสายตาจากองค์ประกอบหนึ่งไปยังอีกองค์ประกอบหนึ่งตามทิศทาง ที่ต้องการในการสื่อความหมาย

5) ความมีเอกภาพ (Unity)

ความมีเอกภาพ หมายถึง การจัดวางองค์ประกอบให้มีการรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยไม่แตกแยกกระจัดกระจาย งานออกแบบขาดเป็นเอกภาพจะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกแตกแยกไม่น่าสนใจ

6) ความผสมผสานกลมกลืน (Harmony)

ความผสมผสานกลมกลืนหรือฮาร์โมนี คือ ความพอดีเหมาะสมของส่วนประกอบต่างๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็นสิ่งพิมพ์ ซึ่งเมื่อส่วนประกอบต่างๆ มีลักษณะพอเหมาะพอดีแล้วก็จะทำให้เกิดความงาม มีความสัมพันธ์กัน และมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความผสมผสานกลมกลืนจะพบได้จากลักษณะขององค์ประกอบในเรื่องเรื่องของสี รูปร่าง และลักษณะของตัวอักษรเป็นต้น จากหลักการทั้ง6ที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นหลักการพื้นฐานที่จำเป็น จะต้องทำความเข้าใจยึดเป็นหลักการสำคัญในการออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์ เพื่อผลิตมาใช้งานต่างๆ เพื่อให้สื่อสิ่งพิมพ์มีความสวยงาม และสื่อความหมายได้ตรงตามความต้องการของสิ่งที่อยากจะถ่ายทอดไป

2.7 กรณีศึกษา

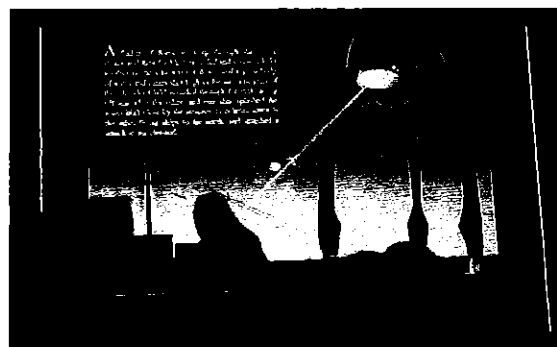
The War of the Worlds E-Book

จัดทำโดย : Smashing Ideas Inc.

ผู้แต่ง : H.G. Wells

เนื้อเรื่อง

เรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาวจากดาวอังคารที่ตกลงมาจากฟากฟ้าในดินแดนภาคใต้ของอังกฤษและมีแผนที่จะบุกโจมตีโลกมนุษย์

เทคนิค

ผลงานชิ้นนี้ใช้เทคนิคอินเตอร์แอคทีฟในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

รายละเอียดข้อมูล

เพราะดั้งเดิมความเชื่อทางวิทยาศาสตร์และดาราศาสตร์ของยุคสมัยใหม่นั้นจะใช้การสังเกตการณ์และเชิงทฤษฎีและยังมีความเชื่อดั้งเดิมคือโลกเป็นศูนย์กลางของจักรวาลเชื่อว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ที่อยู่นอกโลกและเชื่อว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ฉลาดที่สุดในจักรวาลมีการเริ่มประดิษฐ์อุปกรณ์และหลักการทางวิทยาศาสตร์เช่นกล้องโทรทรรศน์ เพื่อการศึกษาด้วยแต่ใน The War of the Worlds นี้ได้สร้างคำถามว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตเดียวในจักรวาลจริงหรือ? และความสามารถทางวิทยาศาสตร์ของมนุษย์เป็นสิ่งที่ดีที่สุดจริงหรือ? ในหนังสือนี้ได้สื่อถึงสิ่งมีชีวิตจากนอกโลกว่าไม่ได้มีมนุษย์โลกเท่านั้นที่มีอยู่ในจักรวาลและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ที่ไม่ได้มีแต่มนุษย์โลกเท่านั้นที่คิดได้ซึ่งภาพประกอบในหนังสืออิเล็กทรอนิกส์จะใส่ใจจินตนาการที่เน้นความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเครื่องมือต่างๆของสิ่งมีชีวิตนอกโลกที่ต่างจากยุคสมัยใหม่

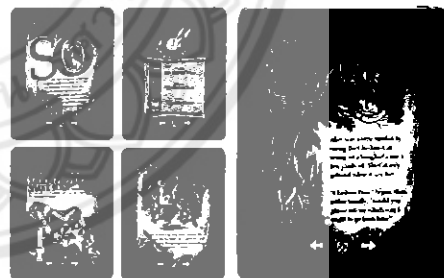
ALICE IN WONDERLAND E-Book

จัดทำโดย : Atomic Antelope

ผู้แต่ง : Lewis Carroll

เนื้อเรื่อง

เรื่องราวของอลิซบังเอิญตกลงไปโพรงกระต่ายและเข้ามาสู่ดินแดนประหลาดที่สัตว์ต่างๆสามารถสื่อสารกับเธอได้ตั้งแต่เจ้าแมวที่ชื่อเชสเชียร์เจ้าหนูดอร์เมาท์กระต่ายขาวไวท์แรบบิทรวมทั้งพบเจอกับผู้คนประหลาดอย่างแมดแฮตเตอร์ชายหน้าตาสุดเพี้ยนที่หลงใหลในการทำหมวกระหว่างที่อลิสตกลงมาพร้อมกับตำนาน

ที่ว่าจะมีผู้กล้าเข้ามาขอบกู้ดินแดนวันเดอร์แลนด์แห่งนี้ทำให้อลิซกลายเป็นอัศวินที่จะต้องต่อสู้เพื่อชาววันเดอร์แลนด์โดยบังเอิญ

เทคนิค

ผลงานชิ้นนี้ใช้เทคนิคอินเตอร์แอคทีฟในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

รายละเอียดข้อมูล

ความเชื่อตั้งแต่ดั้งเดิมของยุคสมัยใหม่นั้นจะมีระเบียบแบบแผนทางจิตและโลกแห่งความ เป็นจริงแต่หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เรื่อง ALICE IN WONDERLAND นั้นได้ใช้แนวคิดโดยการสร้างสิ่งต่างๆในมีชีวิตรวมทั้งแมวที่มีแต่หัวสามารถลอยไปลอยมาได้สัตว์ที่พูดได้คนที่มีลักษณะทางกายภาพที่แปลกตาหรือสภาพแวดล้อมที่ตัวละครดำเนินชีวิตอยู่ซึ่งผลงานชิ้นนี้ถือว่าเป็นผลงานที่ใสจินตนาการ มาผสมในการอินเตอร์แอคทีฟ เช่น เมื่อเขย่าแท็บเล็ตตัวอักษรที่ใหญ่ขึ้นซึ่งฉีกแนวคิดดั้งเดิมของยุคสมัยใหม่

บทที่ 3

การวิเคราะห์ข้อมูลและแนวความคิดในการออกแบบ

กลุ่มเป้าหมายเป็น พ่อแม่หรือผู้ปกครองมือใหม่ ที่มีอายุระหว่าง 28 - 30 ปี ซึ่งเป็นช่วงที่กลุ่มเป้าหมายจะมีบุตรที่มีอายุในช่วงปฐมวัยตามกลุ่มเป้าหมายและตรงกับเนื้อหาในศิลปนิพนธ์นี้ เด็กปฐมวัยคือเด็กที่มีช่วงอายุตั้งแต่ช่วงปฏิสนธิ - 8 ปี และเด็กปฐมวัยในช่วงอายุ 3 - 6 ปี จะมีการพัฒนาทางด้านต่างๆมากที่สุด ทั้งด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

กิจวัตรประจำวันของเด็กเด็กในแต่ละช่วงวัยต่างก็มีกิจวัตรประจำวันที่แตกต่างกันออกไปและกิจวัตรประจำวันของเด็กปฐมวัยที่มีอายุช่วง 3 - 6 ปี

เวลา	กิจกรรม
7.00 น.	ตื่นนอน
7.00-7.30 น.	อาบน้ำแต่งตัว
7.30-8.00 น.	กินข้าวเช้า
8.00-8.30 น.	ไปโรงเรียน
15.00-15.30 น.	กลับจากโรงเรียนพักผ่อนกินของว่าง
15.30-16.30 น.	ทำการบ้าน
16.30-17.00 น.	เล่นของเล่นดูทีวีผ่อนคลาย
17.00-17.30 น.	ช่วยคุณแม่ทำงานบ้าน
17.30-18.30 น.	กินข้าวเย็น + นั่งพักผ่อน
18.30-19.00 น.	อาบน้ำ
19.00-20.00 น.	อ่านนิทานนั่งล้อมวงคุยกันในครอบครัว เตรียมการเรียนในวันต่อไป

20.00-20.30 น.	เตรียมตัวเข้านอน
----------------	------------------

ซึ่งกิจวัตรประจำวันของเด็กส่วนใหญ่จะมีหลักๆคือการกินการอาบน้ำการอยู่ในสังคมโรงเรียน การพูดคุยการผู้อื่นและการนอนเมื่อรู้พฤติกรรมและกิจวัตรประจำวันของเด็กแล้วก็จะได้ปัญหาหรือพฤติกรรมที่น่าจะเกิดขึ้นกับเด็กปฐมวัยในช่วงอายุ 3 – 6 ปี ได้แก่

- 1) เด็กไม่ยอมกินผัก
- 2) เด็กไม่ยอมนอน
- 3) เด็กมีนิสัยพูดโกหก
- 4) เด็กพูดไม่เพราะ
- 5) เด็กมีนิสัยชอบทำร้ายเพื่อน
- 6) เด็กพูดไม่ชัด
- 7) เด็กไม่ชอบอาบน้ำ
- 8) เด็กมีนิสัยชอบเอาแต่ใจ
- 9) เด็กไม่ยอมออกไปโรงเรียน

และปัญหาหรือพฤติกรรมทั้งหมดนี้มีสาเหตุมาจาก

ปัญหาและพฤติกรรมของเด็ก	สาเหตุและข้อมูลพื้นฐาน
เด็กไม่ยอมกินผัก	พฤติกรรมเลียนแบบของเด็ก การถูกบังคับ การถูกตามใจ มีผักเยอะมากเกินไปและถูกบังคับให้ทาน สีส้มไม่ชอบรับประทาน ไม่ถูกใจตั้งแต่แรกเห็น ประสบการณ์ที่ไม่ดีฝังใจ
เด็กพูดไม่เพราะ	พฤติกรรมเลียนแบบของเด็ก อยู่ในวัยที่กำลังเรียนรู้
เด็กไม่ชอบอาบน้ำ	ประสบการณ์ที่ไม่ดีฝังใจ ห่วงการเล่นมากเกินไป

เด็กไม่ยอมนอน	ปัจจัยของเด็ก สุขภาพร่างกาย ระยะเวลาในการนอนของเด็ก ปัจจัยภายนอก กิจกรรมที่กระตุ้นให้เด็กเกิดการตื่นตัว บรรยากาศภายในบ้าน
เด็กพูดไม่ชัด	ไม่พร้อมทางด้านร่างกาย มีปัญหาทางการได้ยิน พฤติกรรมเลียนแบบของเด็ก
เด็กมีนิสัยชอบเอาแต่ใจ	การแสดงออกทางความคิดในเด็ก การเรียกร้องความสนใจ ภูมิหลังของเด็ก
เด็กเริ่มมีนิสัยพูดโกหก	โกหกตามวัย ความไร้เดียงสาและจินตนาการ อาการป่วยทางจิต โกหกเพื่อเป้าหมาย การเรียกร้องความสนใจ
เด็กมีนิสัยชอบทำร้ายเพื่อน	พฤติกรรมเลียนแบบของเด็ก การแสดงออกทางความคิดและจิตใจในเด็ก การขาดความรัก การเรียกร้องความสนใจ
เด็กไม่ยอมไปโรงเรียน	การกลัว การปฏิเสธเพราะวัย

ซึ่งปัญหาส่วนใหญ่ของเด็กในช่วงนี้มีสาเหตุหลัก คือ การเรียกร้องความสนใจและพฤติกรรมเลียนแบบ

3.2 วิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายกลุ่มเป้าหมาย

เป็นเป็นกลุ่มพ่อแม่และผู้ปกครองที่เพิ่งมีบุตรหลานที่มีอายุอยู่ระหว่าง 28 - 30 ปีโดยคนไทย ส่วนใหญ่ที่เริ่มมีบุตรคนแรกที่อยู่ 25 - 30 ปี และเนื้อหาในหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบเล่มนี้จะมีเนื้อหาเกี่ยวกับเด็กที่มีช่วงอายุ 3 - 6 ปี เพราะพ่อแม่และผู้ปกครองเด็กจะให้ความสนใจกับเด็กและจะพยายามหาสิ่งที่ดีที่สุดให้กับเด็กในช่วงวัยนี้เป็นพิเศษ

3.3 การสรุปแนวความคิดในการออกแบบ

ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กในช่วงปฐมวัยไม่ได้เกิดจากเด็กเพียงอย่างเดียว พ่อ แม่ ผู้ปกครอง และบุคคล รอบข้าง เด็กก็มีส่วนร่วมด้วย เพื่อเป็นการรับรู้ปัญหา รับฟังสาเหตุ ด้วยรักและความเข้าใจเด็ก เพื่อความสมบูรณ์แบบในอนาคตกับแนวความคิด Perfect Child ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบหนังสือ อิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง "Child Diary" สำหรับพ่อแม่และผู้ปกครองมือใหม่เพื่อให้รู้ถึงสาเหตุและเข้าใจเด็ก ในช่วงปฐมวัยมากขึ้นกว่าเดิม

บทที่ 4 การพัฒนาและการสร้างสรรค์

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กสามารถนำมาทำการวิเคราะห์และทำการออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบและพัฒนาให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายโดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงานดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 4.1 Pre-Production

- 4.1.1 สรุปผลการวิเคราะห์
- 4.1.2 แนวทางในการออกแบบ
- 4.1.3 เขียน Flowchart ของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ขั้นตอนที่ 4.2 Production

- 4.2.1 การออกแบบตัว character และภาพประกอบในหนังสืออิเล็กทรอนิกส์
- 4.2.2 การออกแบบการจัดวางและการ interactive ของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ขั้นตอนที่ 4.3 Post-Production

- 4.3.1 จัดวางแผนผังการนำเสนอ
- 4.3.2 ทำหนังสือของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ในโปรแกรม adobe flash และ adobe indesign
- 4.3.3 การนำเสนอผลงาน

ขั้นตอนที่ 4.1 Per – Production

ขั้นตอน Per – Production เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนทำผลงานจริง ประกอบไปด้วย

ขั้นตอนหลักๆดังต่อไปนี้

- 4.1.1 สรุปผลการวิเคราะห์

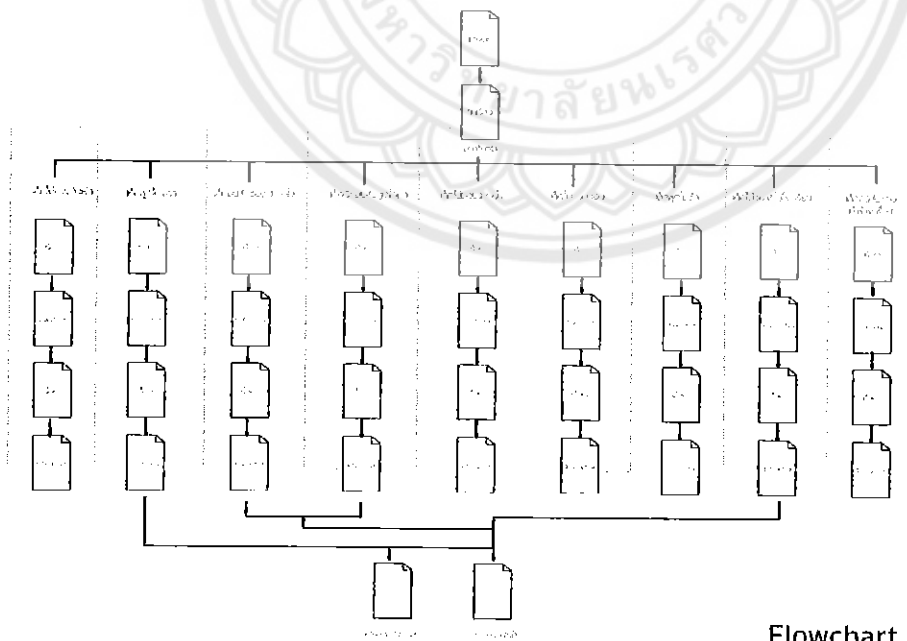
จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กโดยการเก็บข้อมูลจากงานวิจัยของเด็กปฐมวัยและการสังเกตพฤติกรรมของเด็กในแต่ละช่วงวันและการค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ต

4.1.2 แนวทางในการออกแบบ

การจัดทำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบเรื่อง "child diary" นี้จะเสนอปัญหาที่ผู้ปกครองเด็กได้พบเจอ พร้อมหลักการและเทคนิครับมือต่างๆ เพื่อเป็นเครื่องมือให้ผู้ปกครองสามารถดูแลเด็กของทางได้ถูกต้อง โดยได้เลือกทำเป็นหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เพราะเป็นสื่อที่ทันสมัยและเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ง่ายที่สุดเพราะในปัจจุบันกลุ่มเป้าหมายมีแนวโน้มในการบริโภคข่าวสาร ข้อมูล จากอินเทอร์เน็ตและผ่านอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เช่น คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ แท็บเล็ต มากขึ้น

4.1.3 เขียน Flowchart ของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ในหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบนี้จะเน้นการในข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อ พ่อ แม่ และผู้ปกครองของเด็ก ดังนั้นในการออกแบบจำเป็นต้องคำนึงถึงการใช้งานที่ง่ายและสามารถเข้าถึงประเด็นต่างๆได้ง่ายที่สุด

Flowchart

ขั้นตอนที่ 4.2 Production

4.2.1 การออกแบบตัว character และภาพประกอบในหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

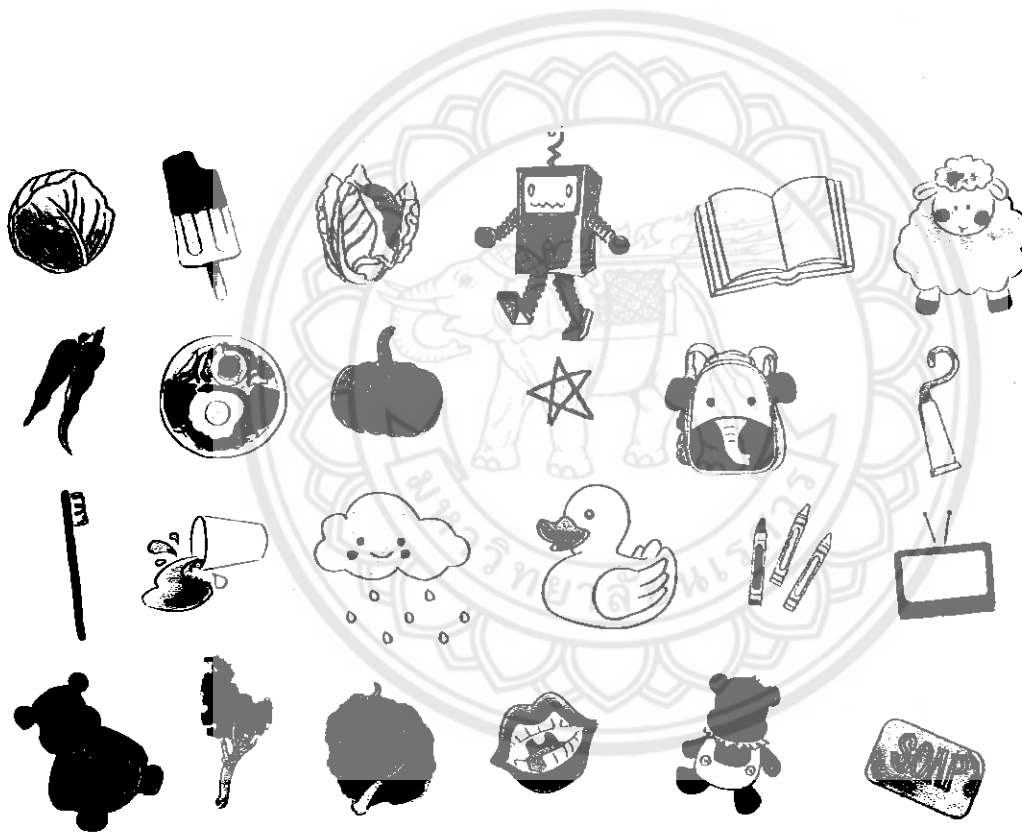
ในออกแบบการออกแบบตัว character และภาพประกอบต้องมีความเข้าใจง่ายและตรงกับกลุ่มเป้าหมายและเลือกการใช้สีที่ให้ความรู้สึกของความสดใส

แบบร่างคาแรกเตอร์ครั้งที่ 1

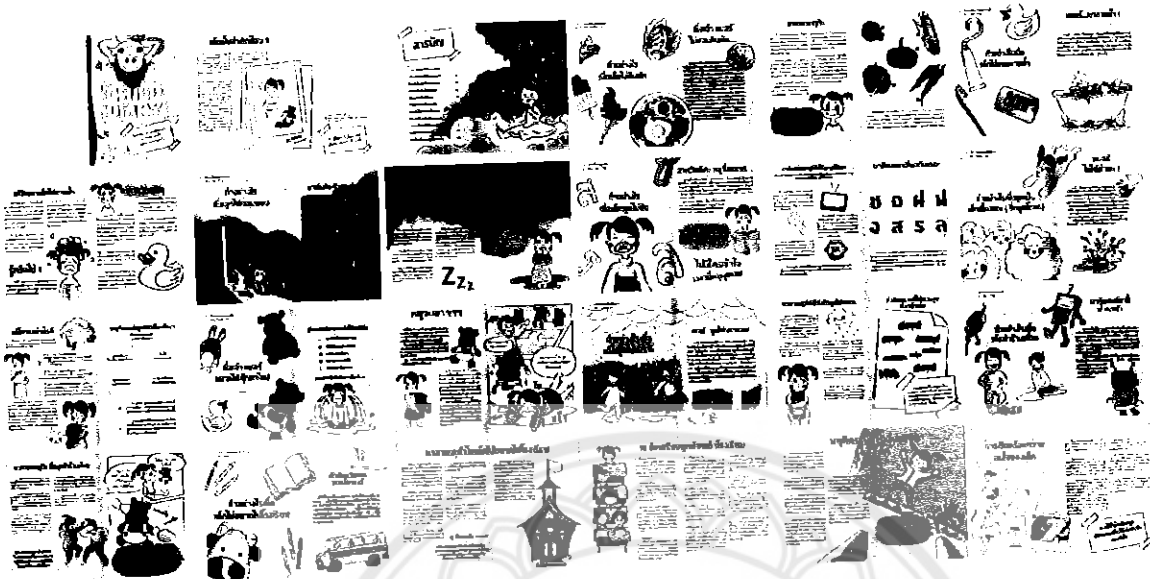
แบบร่างคาแรกเตอร์ครั้งที่ 2

แบบร่างคาแรกเตอร์ครั้งที่ 3

หมายเหตุ : เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายเป็น พ่อ แม่ และผู้ปกครองเด็ก จึงควรใช้ลายเส้นที่ง่ายและให้ความรู้ถึงความเป็นเด็กมากกว่า จึงใช้แบบร่างที่ 3 ในการออกแบบ

4.2.2 การออกแบบการจัดวางและการ interactive ของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

แบบร่างหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; display: inline-block;"> <h2>สารบัญ</h2> </div>	
ท่วงท่าไรมือเด็กที่ไม่ชอบกับศึค	4
ท่วงท่าไรมือเด็กที่ไม่ชอบอาบน้ำ	8
ท่วงท่าไรมือเด็กที่ไม่ชอบนอน	12
ท่วงท่าไรมือเด็กหูดักบี้	16
ท่วงท่าไรมือเด็กที่โกหก	20
ท่วงท่าไรมือเด็กจากหาเงิ	
ท่วงท่าไรมือเด็กหูดักบี้เพราะ	
ท่วงท่าไรมือเด็กทำร้ายเพื่อน	
ท่วงท่าไรมือเด็กที่ไม่ชอบทำกิจกรรม	36
ท่วงท่าไรมือเด็กที่ไม่ชอบทำกิจกรรม	40
ท่วงท่าไรมือเด็กที่ไม่ชอบทำกิจกรรม	42

สารบัญในหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

วันที่ ๑๑/๑๑/๕๕
DATE 01 / 11 / 55

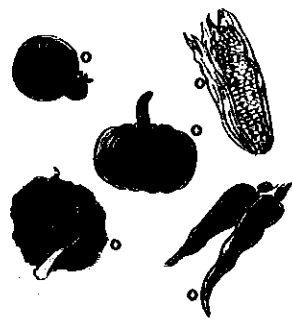
ทำอย่างไร เมื่อเด็กไม่กินผัก

เมื่อจำ แบลร์ ไม่ยอมกินผัก...

เบลล์เป็นเด็กที่รักกินผัก...
แต่เบลล์กลับไม่ยอมกินผัก...
เพราะเบลล์คิดว่าผักมีรสขม...
และเบลล์ก็กลัวว่าผักจะทำให้ท้องเสีย...
แต่คุณแม่ของเบลล์ก็พยายาม...
ที่จะทำให้เบลล์กินผัก...
และเบลล์ก็เริ่มที่จะกินผัก...
เพราะเบลล์รู้ว่าผักมีประโยชน์...
และเบลล์ก็ชอบกินผัก...
เพราะเบลล์รู้ว่าผักมีรสหวาน...
และเบลล์ก็ชอบกินผัก...
เพราะเบลล์รู้ว่าผักมีประโยชน์...
และเบลล์ก็ชอบกินผัก...

มาหาสาเหตุกัน

เด็กบางคนไม่ยอมกินผัก...
เพราะเด็กบางคนคิดว่าผักมีรสขม...
และเด็กบางคนก็กลัวว่าผักจะทำให้ท้องเสีย...
แต่คุณแม่ของเด็กบางคนก็พยายาม...
ที่จะทำให้เด็กกินผัก...
และเด็กก็เริ่มที่จะกินผัก...
เพราะเด็กรู้ว่าผักมีประโยชน์...
และเด็กก็ชอบกินผัก...
เพราะเด็กรู้ว่าผักมีรสหวาน...
และเด็กก็ชอบกินผัก...
เพราะเด็กรู้ว่าผักมีประโยชน์...
และเด็กก็ชอบกินผัก...

เบลล์เป็นคนที่ไม่ยอมกินผัก...
เพราะเบลล์คิดว่าผักมีรสขม...
และเบลล์ก็กลัวว่าผักจะทำให้ท้องเสีย...
แต่คุณแม่ของเบลล์ก็พยายาม...
ที่จะทำให้เบลล์กินผัก...
และเบลล์ก็เริ่มที่จะกินผัก...
เพราะเบลล์รู้ว่าผักมีประโยชน์...
และเบลล์ก็ชอบกินผัก...
เพราะเบลล์รู้ว่าผักมีรสหวาน...
และเบลล์ก็ชอบกินผัก...
เพราะเบลล์รู้ว่าผักมีประโยชน์...
และเบลล์ก็ชอบกินผัก...

ปัญหาเด็กไม่กินผัก

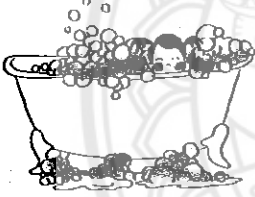
วันที่ 17/๑๑/๕๕
DATE 17 / 11 / 55

ทำอย่างไรเมื่อ เด็กไม่ยอมอาบน้ำ

แบลร์...มาอาบน้ำ

แบลร์...มาอาบน้ำ...
เพราะแบลร์คิดว่าอาบน้ำมีรสขม...
และแบลร์ก็กลัวว่าอาบน้ำจะทำให้ท้องเสีย...
แต่คุณแม่ของแบลร์ก็พยายาม...
ที่จะทำให้แบลร์อาบน้ำ...
และแบลร์ก็เริ่มที่จะอาบน้ำ...
เพราะแบลร์รู้ว่าอาบน้ำมีประโยชน์...
และแบลร์ก็ชอบอาบน้ำ...
เพราะแบลร์รู้ว่าอาบน้ำมีรสหวาน...
และแบลร์ก็ชอบอาบน้ำ...
เพราะแบลร์รู้ว่าอาบน้ำมีประโยชน์...
และแบลร์ก็ชอบอาบน้ำ...

แก้ปัญหาลูกไม่อาบน้ำ

เด็กบางคนไม่ยอมอาบน้ำ...
เพราะเด็กบางคนคิดว่าอาบน้ำมีรสขม...
และเด็กบางคนก็กลัวว่าอาบน้ำจะทำให้ท้องเสีย...
แต่คุณแม่ของเด็กบางคนก็พยายาม...
ที่จะทำให้เด็กอาบน้ำ...
และเด็กก็เริ่มที่จะอาบน้ำ...
เพราะเด็กรู้ว่าอาบน้ำมีประโยชน์...
และเด็กก็ชอบอาบน้ำ...
เพราะเด็กรู้ว่าอาบน้ำมีรสหวาน...
และเด็กก็ชอบอาบน้ำ...
เพราะเด็กรู้ว่าอาบน้ำมีประโยชน์...
และเด็กก็ชอบอาบน้ำ...

รู้หรือไม่?

อาบน้ำเป็นประจำ...
เพราะอาบน้ำเป็นประจำ...
เพราะอาบน้ำเป็นประจำ...
เพราะอาบน้ำเป็นประจำ...
เพราะอาบน้ำเป็นประจำ...
เพราะอาบน้ำเป็นประจำ...
เพราะอาบน้ำเป็นประจำ...
เพราะอาบน้ำเป็นประจำ...

ปัญหาเด็กไม่ยอมอาบน้ำ

วันที่ ๒๐/๑๑/๕๕
DATE 20 / 11 / 55

ทำอย่างไร เมื่อลูกไม่ยอมนอน

มาเล่นกับเจ้ากรรมนายเวร

เอือ...

ปัญหาเด็กไม่ยอมเข้านอน

DATE 25/04/15

ทำอย่างไร
เมื่อเด็กพูดไม่ชัด

สาเหตุที่เด็ก หนูชื่อแบริ...

สาเหตุที่เด็กพูดไม่ชัด อาจเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น การติดเชื้อในช่องปาก การอักเสบของลิ้นไก่ หรือการบาดเจ็บที่คอ ซึ่งทำให้การสั่นของกล่องเสียงผิดปกติไป

ไม่มีใครเข้าใจ
เวลาที่หนูพูดเลย

เทคนิคการสอนที่ช่วยให้ลูกพูดชัด

เด็กบางคนอาจมีปัญหาในการพูดที่ชัดเจนเนื่องจากสาเหตุต่าง ๆ

การพูดที่ชัดเจนขึ้นอยู่กับความสามารถในการได้ยิน การควบคุมลมหายใจ และการสั่นของกล่องเสียง

มาฝึกออกเสียงกันเถอะ

ซ อ ฟ ฟ
ง ส ร ล

อย่าลืมฝึกออกเสียงบ่อย ๆ และให้กำลังใจลูกของคุณ

ปัญหาเด็กพูดไม่ชัด

DATE 9/04/15

ทำอย่างไรเมื่อลูกเป็น
เด็กเลี้ยงแกะ (เริ่มพูดโกหก)

แบริ
ไม่ได้ทำนะ!

เด็กบางคนอาจเริ่มพูดโกหกเมื่ออายุ 2-3 ขวบ สาเหตุที่เด็กพูดโกหกอาจเกิดจากความอยากรู้อยากเห็น หรือการเลียนแบบผู้ใหญ่

แก๊ทโกหกอย่างไรดี

เด็กบางคนอาจพูดโกหกเพื่อความสนุก หรือเพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษ

มาลูกโกหกว่าลูกมีสิ่งของหาย ๆ

เด็กบางคนอาจพูดโกหกเพื่อเรียกร้องความสนใจ หรือเพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษ

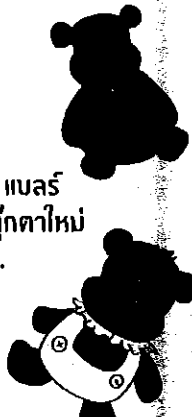
อย่าลืมชมเชยลูกของคุณเมื่อเขาพูดความจริง

ปัญหาเด็กพูดโกหก

DATE 14/04/15

เมื่อจ๋า แบริ
อยากได้ตุ๊กตาใหม่

ลูกของคุณมีอารมณ์เสียบ้างหรือไม่มี

- อารมณ์เสียบ้าง
- อารมณ์ดี
- อารมณ์ดี
- อารมณ์ดี
- อารมณ์ดี

ลูกของคุณเป็นเด็กอารมณ์ดีหรือไม่

หนูจะเอา???

เด็กบางคนอาจพูดโกหกเพื่อเรียกร้องความสนใจ หรือเพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษ

เด็กบางคนอาจพูดโกหกเพื่อเรียกร้องความสนใจ หรือเพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษ

ปัญหาเด็กเอาแต่ใจ

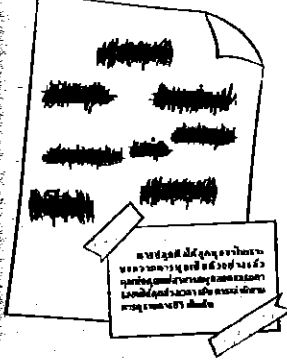

หาสาเหตุที่ทำให้เด็กพูดไม่เพราะ

เด็ก 1-4 ปีเป็นวัยพูด และกำลังเรียนรู้ภาษาซึ่งมักจะใช้คำพูดต่างๆโดยไม่รู้ความหมายที่ชัดเจนมาจากที่ไปปรับคำหยาบคายมาเลียนแบบเด็กทุกคนหลุดจากการจดจำคำต่างๆที่ยังไม่พอๆเด็กจะบอกว่าคำที่พูดต่างๆไว้ทีละคำละ-เมื่อรู้ลึกว่าเข้าใจความหมายแล้วเด็กก็จะทดลองใช้คำพูดนั้นๆโดยเลียนแบบการพูดของผู้ใหญ่

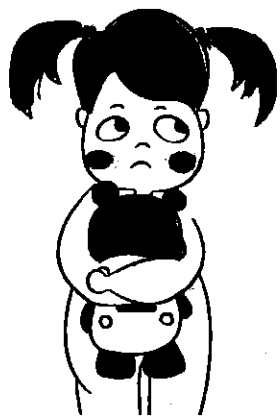
คำอันตรายที่ไม่ควรพูดต่อหน้าเด็ก

หาสาเหตุที่ทำให้เด็กพูดไม่เพราะ

เด็กวัย 1-4 ปีเป็นวัยพูด และกำลังเรียนรู้ภาษาซึ่งมักจะใช้คำพูดต่างๆโดยไม่รู้ความหมายที่ชัดเจนมาจากที่ไปปรับคำหยาบคายมาเลียนแบบเด็กทุกคนหลุดจากการจดจำคำต่างๆที่ยังไม่พอๆเด็กจะบอกว่าคำที่พูดต่างๆไว้ทีละคำละ-เมื่อรู้ลึกว่าเข้าใจความหมายแล้วเด็กก็จะทดลองใช้คำพูดนั้นๆโดยเลียนแบบการพูดของผู้ใหญ่

การพูดคำหยาบของเด็กๆยังไม่รู้ว่าเป็นคำหยาบหรือไม่หยาบดังนั้นเมื่อลูกพูดคำหยาบคุณพ่อคุณแม่ไม่ต้องซีบซีบก้าวไปว่าคำนี้พูดไม่ได้ละสอนด้วยว่าควรใช้คำใดแทนแล้วให้ลูกหัด

พูดตามเด็กบางกบอาจพูดคำหยาบเพื่อเรียกร้องความสนใจเพราะพูดแล้วมีคนหันมาสนใจพูดแล้วพ่อแม่ตอบสนองอย่างรวดเร็วคุณพ่อคุณแม่ไปควรแสดงสีหน้าตลกใจหรือปลุกเด็กหรือสองโทษเด็กคุณควรจะทำให้ลูกเสียความเชื่อมั่นในตนเองบางครั้งปากคิดแต่คำนั้นละเลิกพูดคำนั้นไปได้

หรือการหลอหวเราะชอบใจเมื่อเด็กพูดคำแปลกๆที่เป็นคำหยาบออก บางทีคนจะเป็นการเสริมพฤติกรรมให้เด็กพูดอีกเพราะคิดว่าถูกต้อง

หรือบางกรณีกุญแจเรียนรู้ว่าการใช้คำหยาบเป็นการระบายอารมณ์เพราะเห็นตัวอย่างจากผู้ใหญ่หรือจากเด็กอื่นที่เวลาไปพอใจกับคำหยาบออกมากคุณพ่อคุณแม่ควรจะสอนให้เด็กใช้คำอื่นที่น่าฟังกว่าแทน

คำอันตรายที่ไม่ควรพูดต่อหน้าเด็ก

การปลุกฝังให้ลูกพูดจาเพราะ นอกจากการพูดเป็นตัวอย่างแล้ว คุณพ่อคุณแม่สามารถพูดสอดแทรกถามรสนอนได้ทุกช่วงเวลา เช่น การเล่านิทาน การดูรายการทีวี เป็นต้น

ปัญหาเด็กพูดคำหยาบ

พฤติกรรมการเล่นแบบ ของเด็ก

พฤติกรรมการเล่นแบบของเด็ก
ที่มักทำตามพ่อแม่ในก่อดักกับอีกกลุ่ม
เพราะพ่อแม่มีบทบาทอยู่ที่ใกล้ชิดกับลูกมาก
ที่สุดพฤติกรรมแบบนี้มักอาจจะมี
แบบที่อื่นได้และให้ประสบการณ์ที่
การที่เด็กจะ

คุณพ่อคุณแม่ทั้งสองต้องระวัง
ทั้งด้านการกระทำและคำพูดเมื่ออยู่ต่อหน้า
ลูกซึ่งพฤติกรรมการเล่นแบบนี้จะเกิดขึ้น
เมื่อลูกเล่นอย่างประมาณ 2 ชม เป็นต้นไป

ในปัจจุบันคุณพ่อคุณแม่หลายท่าน
ปล่อยให้ลูกเล่นพฤติกรรมการเล่นแบบ
ลูกน้อยเองจากปกคิวด้านเด็กเล็กนี้ขอ
ไว้ซึ่งเวลาไปทำในกิจกรรมหรือพฤติกรรม
ต่าง ๆ ของผู้ใหญ่ แต่ถึงเช่นนั้น และ
ยังมีชีวิตอยู่ว่าเล่นพฤติกรรมที่ตนเอง

นอกจากนั้นแบบลูกพ่อ-คุณแม่
แล้วเด็กยังรู้สึกสนุกไปกับการเลียนแบบ
พฤติกรรมของวัยเดียวกันหรือการเล่นอย่าง
อยู่แบบคนอื่นทำให้บางครั้งที่พฤติกรรมที่เล่น
นั้นอาจทำในเด็กถึงพฤติกรรมที่เปลี่ยน
แปลงไปอย่างจับพลัดโดยไม่รู้จบสาเหตุ
และไม่ทันคิดว่ามันพฤติกรรมเลียนแบบที่
เด็กได้รับรู้

จึงเป็นหน้าที่ของคุณพ่อคุณแม่ให้ด้ย
ทดลองหาว่าใช้ทำอย่างไรโดยให้เด็ก
มาทำการดูว่าทำหรือยังพอหาเล่นเล่น
ในสิ่งที่ไปกระทำเพราะสิ่งที่ลูกทำไปนั้น
เพราะเขาอยากเล่นในสิ่งที่เขาอยากเล่น
การกระทำดังกล่าวเวลานี้เขาได้เรียนรู้
เท่านั้นเอง

พฤติกรรมบางอย่างเด็กอาจจะสนใจ
มาจากในทีวีหรือการดูและเล่นบางปี
ลูกจะคิดว่านี่คือสิ่งที่เขาได้ทำโดย
พฤติกรรมการเล่นแบบที่พฤติกรรม
ปรับตัวเข้าผู้สูงอายุลูกน้อยพอที่จะได้
ซึ่งการยอมรับนั่นเอง

ปัญหาพฤติกรรมการเล่นแบบของเด็ก

การเรียกร้องความ สนใจของเด็ก

ป็นธรรมดาของเด็กที่ต้องการให้
สนใจในเด็กต้องการให้คุณพ่อคุณแม่
ชื่นชมหรือแสดงความรักความเอาใจใส่
ในเด็กโดยต้องการให้เพื่อนลูกเห็นว่าตัวเอง
เก่งกว่าคนอื่น

โดยปกติแล้วเวลาที่เด็กทำอะไรเป็น
สำเร็จสักอย่างเด็กมักจะแสวงหาและเรียกร้อง
ความสนใจจากคนอื่น อาจจะเป็นการใส่เสื้อ
ผ้าได้ด้วยตัวเอง หรือทำบ้านจาก ดิน
ต้องการคำชม การยอมรับหรือความเต็ม
ใจจากคนที่เขาเคารพหรือรักได้สำเร็จ

หากลูกของคุณเรียกร้องความสนใจ
อยู่ตลอดเวลา คุณก็ควรจะตรวจสอบดูว่า
สาเหตุใดที่ทำให้เด็กต้องการความสนใจจาก
คนอื่น นั่นอาจจะเป็นพฤติกรรม เช่น
เป็นอารมณ์ดีหรือดีใจที่ลูกของคุณ
คุณพ่อคุณแม่บางคนก็รักและแสดงว่า
เด็กไม่ได้รับการยอมรับจากคุณพ่อคุณแม่
อย่างเพียงพอ ไม่ควรลงโทษซ้ำ เพราะ
นั่นเป็นสัญญาณที่เด็กบอกบอกว่าเขา
ยังขาดความสนใจ ให้ความสนใจ
นั่นหมายถึงได้เรียกร้องความรักความสนใจ
ไปจากคนอื่น

โดยหลักแล้วเด็กที่ได้รับการยอมรับ
จากพ่อแม่ในวัยเด็กหรือช่วงวัยรุ่นนั้นจะ
ไม่รู้สึกว่าเขาจำเป็นต้องได้รับความสนใจจาก
คนอื่นอยู่ตลอดเวลา

แต่ถ้าเด็กอยู่เพียงคนเดียวเพียงบาง
ครั้งความสนใจที่คนอื่นมอบให้กับเขา
ทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองจะเด่นชัด ใคร
เข้ามาก็สนใจ ก็จะเรียกร้องให้เด็กสนใจ
และเรียกร้องให้หรือพูดจาขมขื่นต่อหน้า
ผู้อื่นอย่างไร้เหตุผลหรืออย่างลุลกลด
เวลา

การที่พ่อแม่เรียกร้องทำให้เด็กมีพฤติกรรม
ในทำนองนี้บางครั้งอาจเป็นสิ่งที่ไม่ดี
แต่เป็นผลเสียต่อเด็กเท่านั้น แต่โดยสร้าง
ความวิตกกังวลให้กับทุกคนในครอบครัว
ได้เป็นอย่างดี

การใส่ใจใกล้ชิดลูก
ก็เพียงพอที่จะให้เด็กรับฟัง
และเข้าใจ

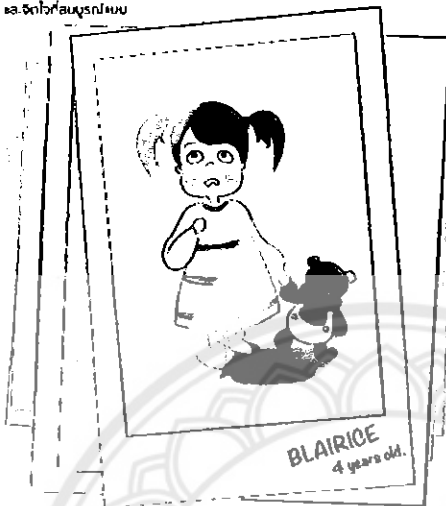
ปัญหาการเรียกร้องความสนใจของเด็ก

เด็กนั้นสำคัญไฉน ?

ถ้าคุณเป็นคุณพ่อคุณแม่ที่มีเจ้าตัวน้อยเล่นดีชอบชวนครอบครัวออกไปเที่ยวและภาคภูมิใจที่เด็กได้มีพัฒนาการที่น่าประทับใจหรือสงสัยว่าเด็กในวัยนี้ทำอะไรได้บ้างแล้วคุณกำลังมองหาเคล็ดลับที่จะช่วยให้คุณรับมือกับเด็กวัยนี้ได้

ขอให้คุณอ่านและเข้าใจหนังสือนี้เป็นส่วนหนึ่งของคุณในวัยนี้มันจะช่วยเพิ่มความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจของคุณ

การเลี้ยงดูเด็กไม่เหมือนกันคือใช้ความเข้าใจและการดูแลเป็นพิเศษเด็กวัยนี้ต้องการความสนใจอย่างมาก และมีขั้นตอนการดูแลที่ต่างกันสิ่งที่คุณต้องระวังคืออย่าปล่อยให้เขาทำอะไรตามใจตัวเองโดยไม่ระวังอย่าปล่อยให้เขาทำอะไรตามใจตัวเองโดยไม่ระวังอย่าปล่อยให้เขาทำอะไรตามใจตัวเองโดยไม่ระวัง

ร่างกาย พัฒนาการและความรู้ความเข้าใจของวัยนี้จะเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการใช้ชีวิตประจำวันของคุณและครอบครัว

พัฒนาการเด็ก เป็นพื้นฐานในการเติบโต เป็นผู้ใหญ่ในอนาคต ดังนั้นการเข้าใจเด็กในช่วงวัยนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ

รับรู้ปัญหา รับฟังสาเหตุ ด้วยรักและความเข้าใจเด็ก

หน้าแนะนำเกี่ยวกับความสำคัญของเด็ก

เราขอแนะนำให้คุณอ่านหนังสือเล่มนี้เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับพัฒนาการของเด็ก

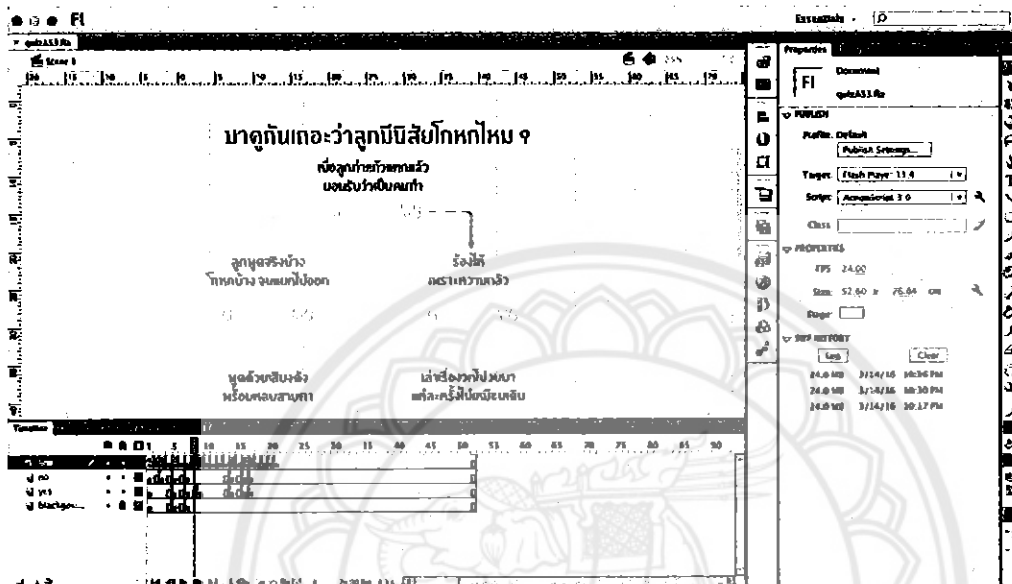

รูปหน้าปกของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

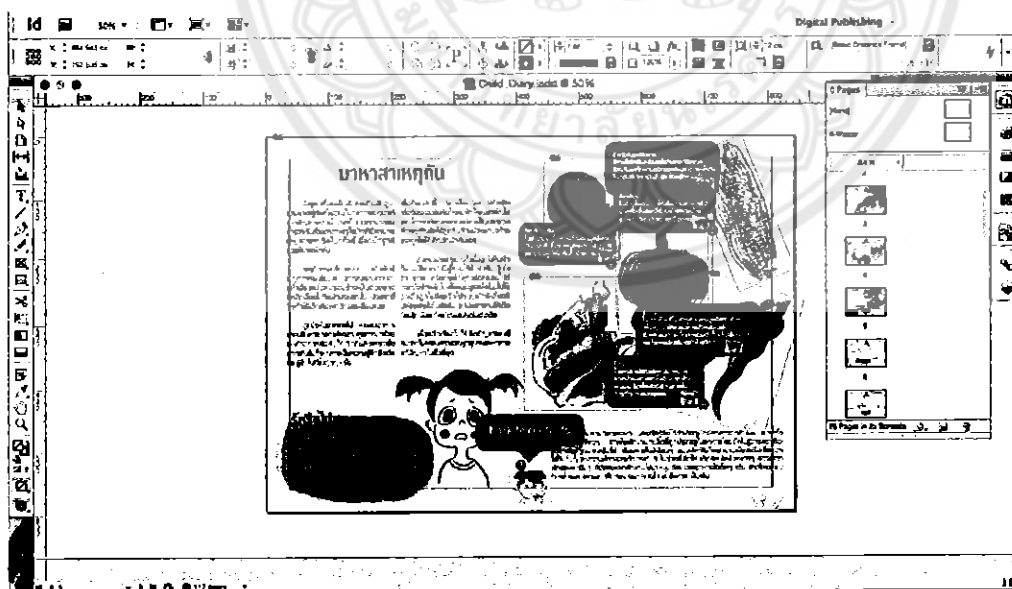
ขั้นตอนที่ 4.3 Post-Production

ขั้นตอนนี้จะรวมงานที่ได้ออกแบบมาวางตามแผนผังที่กำหนดไว้เพื่อทำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

4.3.1 จัดวางแผนผังการนำเสนอในโปรแกรม adobe flash และ adobe indesign

จัดทำแบบสอบถามในโปรแกรม Adobe Flash cs6

จัดทำกร Interactive ในโปรแกรม Adobe InDesign cs6

4.3.3 การนำเสนอผลงาน

ในการนำเสนอผลงาน ได้นำผลงานไปจัดแสดงในงาน “เท-ศาสตร์” นิทรรศการศิลปะ นิพนธ์ และการศึกษาอิสระ ครั้งที่ 14 จัดขึ้นวันที่ 12-15 พฤษภาคม 2559

บูทจัดแสดงผลงาน

ผลงานที่จัดแสดง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเกี่ยวกับการออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบเรื่อง "child diary" สำหรับพ่อแม่่มือใหม่ ผู้วิจัยได้ข้อสรุปและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับผลงานการออกแบบ ดังต่อไปนี้

5.1 วัตถุประสงค์

5.2 สรุปผลการวิจัย

5.3 ปัญหาที่พบในการปฏิบัติงาน

5.4 แนวทางการแก้ปัญหาและข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์

1. เพื่อออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบเรื่อง "child diary" สำหรับพ่อแม่่มือใหม่ ให้กลุ่มเป้าหมายสามารถดาวน์โหลดใช้งานได้
2. เพื่อศึกษาและค้นคว้าเพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของเด็กในช่วงปฐมวัย และศึกษาวีธีการดูแล และการเลี้ยงเด็กในช่วงปฐมวัย

5.2 สรุปผลการวิจัย

วิจัยที่เกี่ยวกับการออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบเรื่อง "child diary" สำหรับพ่อแม่่มือใหม่ นั้นได้มีการวางแผนเอาไว้อย่างเป็นขั้นตอนและค่อนข้างใช้เวลาพอสมควร โดยได้คิดเค้าโครงเรื่องราวตั้งแต่ช่วงเปิดภาคการเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2558 เหตุผลที่ได้เลือกทำเรื่องการออกแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เชิงโต้ตอบเรื่อง "child diary" สำหรับพ่อแม่่มือใหม่เพราะปัจจุบันมีพ่อแม่และผู้ปกครอง ต่างพบเจอปัญหาการเลี้ยงดูเด็กในช่วงปฐมวัยที่ต้องใช้ความใส่ใจและการดูแลเป็นพิเศษ ซึ่งปัญหานี้เป็นปัญหาที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองมือใหม่ต่างกังวล

ดังนั้นเรื่องราวที่ได้ทำการวิจัยขึ้นมาจึงมุ่งเน้นการให้คำแนะนำและวิธีการดูแลเด็กในช่วงปฐมวัย พร้อมหลักการและเทคนิครับมือต่างๆ เพื่อเป็นเครื่องมือให้ผู้ปกครองสามารถดูแลเด็กได้ถูกต้อง

และใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์เป็นสื่อกลางในการให้ข้อมูลเพราะในปัจจุบันพ่อ แม่ และผู้ปกครองต่างใช้ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ในชีวิตประจำวันมากขึ้น

5.3 ปัญหาที่พบในการปฏิบัติงาน

ปัญหาที่พบในการดำเนินการวิจัย มีดังต่อไปนี้

5.3.1 ปัญหาเกี่ยวกับการนำเสนอ

- เนื่องจากโปรแกรมที่ใช้ในการจัดทำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ มีเรื่องของลิขสิทธิ์ มาเกี่ยวข้องจึงทำให้ไม่สามารถปล่อยผลงานออนไลน์ได้

5.3.2 ปัญหาเกี่ยวกับการจัดแสดง

- ผู้ชมยังไม่รู้วิธีการใช้งานเมื่อนำผลงานมาใส่ในคอมพิวเตอร์ PC แทนแท็บเล็ต

5.4 แนวทางการแก้ไขและข้อเสนอแนะ

5.4.1 การแก้ไขปัญหเกี่ยวกับการนำเสนอ

ควรศึกษาและใช้โปรแกรมสำหรับทำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ให้มากกว่านี้

5.4.2 การแก้ไขปัญหเกี่ยวกับการจัดแสดง

ควรมีแท็บเล็ตตั้งโชว์เพื่อให้ผู้ชมงานได้ทดลองใช้

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้รับชม

พิมพ์ผิดในบางจุด

ตัวหนังสือบางหน้าไม่ชัด

ในหน้าที่มีการ Interactive โหลดช้าและค้างในบางครั้ง

บรรณานุกรม

- จวีวรรณ กินาวงศ์. (2523). ประถม 301 การศึกษาเด็ก. เอกสารประกอบการเรียน. พิษณุโลก: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
- ปัทตดา ภริตาธรรม. (2555). คู่มืออ่านใจลูก วัยแรกเกิด ถึง 9 ขวบ. กรุงเทพฯ: แพรวธรรม,
- ประภัศสร ปัญญาภิรมณ์. (2558). เปลี่ยนเด็กคือให้ป็นเด็กเลี้ยงง่าย. นนทบุรี: ริงค์ ปียอนค์ บุ๊คส์
- จรัมภรณ์ รักษ์วิชัย. (2533). การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อน,
- กนกรัตน์ บุญไชโย. (2556). หลักการใช้สีและแสงในคอมพิวเตอร์. สืบค้นเมื่อ 14 สิงหาคม 2558,
จาก http://webquest.kanokrat.info/?page_id=2619
- พิทยาภรณ์ มานะจตุติ. (2557). ปัญหาพฤติกรรมการลอกเลียนแบบ. สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2558,
จาก <http://taamkru.com/th/ปัญหาพฤติกรรมการลอกเลียนแบบ>
- รศ.นพ.วิทยา ถิฐาพันธ์. (2555). อายุของแม่...กับการตั้งครรภ์. สืบค้นเมื่อ 14 สิงหาคม 2558,
จาก http://www.si.mahidol.ac.th/th/department/obstetrics_gynecology/dept_article_detail.asp?a_id=509
- สมพร สุทัศน์ีย์. (2547). จิตวิทยาการพัฒนนาการของเด็กปฐมวัย. สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2558,
จาก http://pratumwai53.blogspot.com/2012/12/blog-post_3204.html
- สุพรีม. (2554). การจัดเลี้ยงเข้าที่โดยใช้กริด. สืบค้นเมื่อ 14 สิงหาคม 2558,
จาก <http://www.supremeprint.net/index.php?lay=show&ac=article&id=538976617>
- จุฬารัตน์. (2555). การเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2558,
จาก http://kruaom55.blogspot.com/2012/06/blog-post_17.html